

“Celladına aşık olmak”

ÖDP'sinden EMEP'ine TKP'den sosyal şoven kimi anlayışlara kadar M. Kemal'e yönelik, O'nun TC devletinin kuruluşu sırasındaki pratiğine yönelik “olumlayan” ele alışlarını ve söylemlerini artırmış olmaları dikkat çekicidir.

Sayfa 8-9

“İyi çocuklar” işbaşında!

Beirut'te bir minibüsün taranarak, içindeki 12 kişinin öldürülmesi, bunu takip eden günlerde değişik yerlerde bombaların patlaması, Kürtlere dönük uzunca zamandır ırmandırılan imha-inkar politikalarının daha üst düzeyde hayata geçirilmesi zemini yapıldı.

Sayfa 6

Enternasyonal

Hindistanlı yazar Arundadi Roi ile yapılan röportaj, Yunanistan Komünist Partisi (M-L)'in yayın organı Proletaryaki Simea-Proletarya Bayrağı gazetesinden, işçi-köylü gazetesi için çevrilmiştir. Roi, Hindistan gerçeğine ilişkin önemli bilgiler sunuyor.

Sayfa 10

İşçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-02 02

*Yıl:1 * 19 Ekim-1 Kasım 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1303-9350

Sınır içi-dışı operasyona hayır

“Ya paramız gelecek, ya bu can gidecek!”

Başbakanlığa bağlı Toplu Konut İdaresi (TOKİ), geçen yıl Sivas'ın Suşehri İlçesi Taşköprü Mahallesi'nde 304 konut ile birlikte cami, iş merkezi ve okul inşaatına başladı. Bu süre boyunca inşaat işinde çalışan çoğunluğu Kürt, 200 işçi mağdur edildi. TOKİ'nin yüklenici (taşeron) firma **Yadigar İnşaat**'la anlaşmasını feshetmesi nedeniyle aylardır ücretlerini alamayan ve direnmekten başka yolları kalmayan işçiler, **TOKİ** önünde günlerdir umutlu bir bekleyiş içerisinde. Hiçbir yerde mağduriyetlerini giderecek bir muhatap bulamayan işçiler, yaptıkları eylem ve sürdürdükleri direnişi açlık greviyle devam ettirme kararı almışlar. **TOKİ** ise direnişi kırmak için işçilerin devamlı kullandıkları suyu kesmek, Özel Güvenlik birimlerini nöbette tutmak, jandarmayı, çelik kuvveti saldırtmak gibi yöntemleri kullanıyor.

Sayfa 2

Kürt Ulusal Hareketi'nin ateşkes sürecini sonlandırmasının ardından özellikle kırsal alanda çatışmaların yükselmesini bahane eden egemenler “sınır ötesi” operasyon için kararlı görünse de ABD'nin onayını alıp almayacağı ise önümüzdeki günlerde görülecek. Ancak yine de “sınır içi” operasyon tüm hızıyla tüm ülkede sürdürülüyor.

Sınıfsal Yaklaşım

Düzen değişmeden Anayasası değişmez!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Ana(saldırı)yasa taslağı hazırlanıyor, grevler erteleniyor!

Sayfa 4

Pusula

Pratikte bütünleşen eğitim ve denetim üzerine

Sayfa 11

Evrensel Bakış

“IV. Dünya Savaşı”

Sayfa 13

İşçi köylü'den

Türk hâkim sınıflarının iki kampı arasında yaşanan çatışmanın bugün için yansımaları/ifadesini bulduğu Anayasa tartışmaları ve bu tartışmaları şimdilik gölgede bırakan “sınır ötesi” operasyon hezeyanları arasında yine sizlerle birlikteyiz.

Sayfa 2

Tarımda gizlenen soygun

Yaşanan kuraklık nedeniyle başta buğday olmak üzere Türkiye'nin tarımsal üretimini önemli bir sıkıntıyla karşı karşıya geldi. **Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO)** dışarıdan buğday alımı yapacağını açıklanmasının ardından bu tartışmalar alevlenmiş durumda. Ülke tarımının kuraklık sonucu yoğunlaşan ciddi bir kriz içinde olduğu ortadadır. **Türkiye'de her ekonomik kriz, köylülerin büyük kayıplar yaşaması anlamına gelir.** Dahası tarımda her ithalat, köylülere zarar ettirmek üzerine kuruludur. Bunun diğer yüzünde ise tefeci-tüccarların, büyük toprak ağalarının muazzam rantları vardır. Bunlar artık hükümetlerin onlarca yıllık uygulamalarıyla yerleşik gerçekler haline gelmiştir.

Sayfa 5

Emekli-Sen kapatıldı!

Emekli-Sen, **Ankara 17'nci Asliye Hukuk Mahkemesi'nde** görülen duruşma sonucunda **hukuksuz** bir şekilde kapatıldı. İşçileri Bakanlığının, Anayasa'nın sendika kurma hakkını düzenleyen 51. maddesine dayanarak, aleyhine açtığı kapatma davası 9 Ekim günü sonuçlandı ve sendika kapatıldı. Emekli-Sen'in kapatılmasını engellemek için emekliler Türkiye'nin birçok yerinde imza stantları ve eylemler gerçekleştirerek sorunlarını kamuoyuna duyurmaya çalıştılar.

Sayfa 5

Kürt kadınlara dayatılan onursuz yaşam...

Geçtiğimiz günlerde JITEM'in Türkiye Kürdistanı'nda açığa çıkan ajan tuzağıyla ilgili bir yazı dizisi yayınlandı. Demokrasi gazetesinde. Her birinin ayrı hikayesi olan bu insanları ajanlaşmaya götüren ortak bir payda var: **Yoksulluk...**

Özellikle genç kadınların ajanlaştırılması söz konusuydu yazı dizisinde. Onlar seçilmişti; çünkü sömürünün ve baskının katmerlisini yaşayanlardı onlar. Küçük yaştan itibaren çalışmanın, ailelerine bakmak zorunda olmanın vermiş olduğu sorumluluk vardır omuzlarında, yoksullukla boğuşmak yormuştur onları ve daha “güzel” bir dünyanın düşüğü vardır hayallerinde. Zengin olmanın hayalidir kiminin aklını çelen, kimisi için de güzel birkaç çift sözdür. Çünkü yanı başında akıp giden “örnek” bir hayat vardır onların... Kaderleri bellidir çoğunun. Küçük yaşta babanın münasip gördüğü biriyle evlenecek ve baba evinde yaşadığı yoksulluğu bu defa koca

evinde yaşamaya devam edecektir. Değer verilmemiştir sözlerine hiçbir zaman, o bir kadındır ve onun yerine düşünen, onun yerine karar veren birileri mutlaka vardır. Saçları sevgiyle okşanmamıştır hiç. İşte bu yüzden kendilerine biçilen “değer”, gösterilen “sevgi” cezbedicidir... Korkudan gidenler de olmuştur, yakınlarına zarar gelmesinden korkanlar da...

Çeşitli nedenlerle ama esasta yoksulluğun ve dar bir dünyaya hapsolmanın çaresizliğiyle ajan tuzağına yakalanan genç kadınlar, MIT ve JITEM'in ortak çalışmalarıyla çeşitli eğitimler aldıktan sonra ajan olarak üst düzey yetkilileri öldürmek, gerilla yaşamında huzursuzluk yaratmak vb. görevlerle PKK'ye gönderilir. Kendilerine dikkatli olmaları için, diğer ajanları nasıl tanyacaklarına dair çeşitli öğütler verilir. Ve tabii görevlerini yerine getirmeleri için çeşitli vaatler...

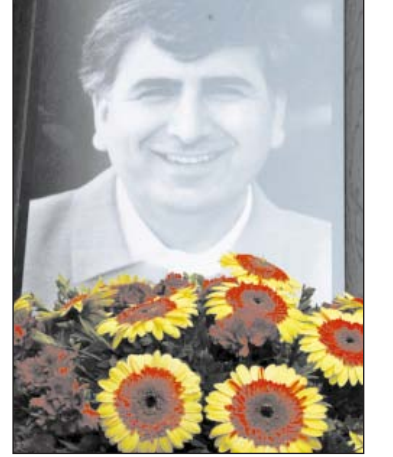
Sayfa 12

Türk Telekom'da grev başladı

Türk Telekom'da Mart ayı itibarı ile devam eden 25 bin 680 işçiyi kapsayan 7. Dönem Toplu İş Sözleşmeleri görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Haber-İş Sendikası 16 Eylül 2007'de grev kararı almıştı. Sayfa 4

Berxwedan Jiyanê!

Kürt edebiyatının büyük üstadı Mehmet Uzun'u kaybetmenin acısını yaşıyoruz. Hayatının en verimli döneminde öncülerinin (Ahmede Xani, Cigerxun, Bedirxan...) yanına giden Mehmet Uzun, bıraktığı eserleriyle ölümsüzlüğü zaten yakalamıştı. Sayfa 6

Hücre-Revir-Hastane üçgeni

F Tipi Hapishanelerde tecrit ve tretman işkencesine ek olarak eğer bir de hastaysanız yeni işkence halkaları eklenir. Sincan F Tipi Hapishanesinde tutuklu olan Yaşar İnce devletin “sessiz imha” saldırısıyla karşı karşıya olan tutsaklardan biri. İnce'nin son durumu ve tutsak olarak Hücre-Revir-Hastane üçgeninde yaşadıklarını kendi anlatılarından öğreniyoruz...

Sayfa 7

TÜYAP KİTAP FUARINDAYIZ

26. Kitap Fuarı

27 Ekim - 04 Kasım

Tek suçumuz her insan gibi konuşmak, kitaplar suç ortağımız

Stant yer: 3. Salon
No: 511 B

UMUT YAYIMCILIK

TOKİ işçileri; “Ya paramız gelecek, ya bu can gidecek!”

Bizler inşaatlarda eşek gibi çalıştırılıyor. Onlar ise sefasını sürüyor. Bayramda bizim ailelerimize huzur vermeyenlerin kendilerine, ailelerine biz de huzur vermeyeceğiz. Biz hırsızlık, gasp yapmadık, alinterimizle çalıştık ve hakkımızı istiyoruz.

yorlar; anlatsalar da dikkate alınmıyor. İşçiler cephesinde ise, barınacak yerden günlük ihtiyaçlarını karşılamaya kadar, aldıkları ücretin yetmemesinden sigortasız ve süresiz çalışmaya kadar birçok sorun yaşanıyor. Yani hal böyle olunca aslında haklarını elde etmek için TOKİ'de direnişe geçmeye hazır olan on binlerce işçi mevcut. Sivas'tan yola çıkıp Ankara'da devam eden ekme kavgasında sorunları her geçen gün büyüyerek artan işçilerin ellerinde bu yüzden direnişe geçmekten başka bir çare kalmamış durumda. Ve bu direniş TOKİ'ye bağlı olan bütün şirketleri bu yüzden kaygılandırmakta. Direnişten elde edilecek kazanımlar bu yüzden hayati önem taşımakta.

Ağırlıklı olarak Kürt işçilerin çalıştığı inşaat alanlarında farklı milliyetlere

karşısında geri adımlar da atmış zaman zaman. 250 taşeron işçisine bayram öncesi ücretlerini vererek memleketlerine gönderiyor. Sayı ne kadar az olursa direniş o kadar çabuk sonlanır diyerek yapılmış bir bu ödeme bu. Ancak taşeronun taşeronu altında çalışan 50 işçinin alacaklarının ne olacağı konusu ise henüz belli değil.

İşçiler muhatap bulamıyor

Alacakları konusundaki belirsizliğin devam ediyor olması da sinirleri iyice germiş durumda. Kimsenin muhatap almadığı eylemciler, “ya bu para gelecek ya da bu can gidecek” diyorlar. En son yaptıkları basın açıklamasında yaşanan sorunu çözmek için kayyum oluşturulduğunu belirten eylemciler, TOKİ'nin de kendilerine “biz parayı kayyuma verdik” dediğini fakat, kayyumun avukatı ile yaptıkları görüş-

neyn ne olduğunu bilelim 'paranız maranız yok bizde' desinler onu bilelim. Biz bu işleri kime yaptık onu söyleyin? Hepiniz akşam nasıl iftar açıyorsunuz?”

Açıklamada diğer ekipbaşları da söz alarak hem duygularını anlattılar hem de tepkilerini dile getirdiler: “Bize söylenen, 'paranızı kayyumdan alın' Kayyum da 'biz para almadık' diyor. Bu süreçte başbakanın bakana milletvekillerine kadar herkesle görüştük. Bizimle ilgilenen bir yetkili yokmuş, bunu gördük sadece. Cumhurbaşkanı hani halkın cumhurbaşkanı olacaktı, halkın çocuğuydu. Biz halk değil miyiz? Burası Uganda Cumhuriyeti mi?”

Basın açıklaması sırasında 1 Ekim de kendini yakmaya çalışan ekip başına Burdur'daki evinden gelen telefon on anda haciz memurlarının evini boşalttığını bildiriyordu. Gelen bu haber üzerine konuşan ekip başı, 3 yıl önce Bur-

Başbakanlığa bağlı Toplu Konut İdaresi (TOKİ), geçen yıl Sivas'ın Suşehri İlçesi Taşköprü Mahallesi'nde 304 konut ile birlikte cami, iş merkezi ve okul inşaatına başladı. Bu süre boyunca inşaat işinde çalışan çoğunluğu Kürt, 200 işçi mağdur edildi. TOKİ'nin yüklenici (taşeron) firma Yadigar İnşaat'la anlaşmasını feshetmesi nedeniyle işçilere son 3.5 ayın ücreti verilmedi. Bu dönemden sonra Yadigar İnşaat, işçilerin muhatapı olmaktan çıktı. Alacaklarını TOKİ'den tahsil edebileceklerini düşünen işçiler, bu kez inşaat alanındaki kaldıkları şantiyeden Çevik Kuvvet zoruyla çıkarıldı. Bu durumu görüşmek üzere işçiler adına 15 usta-başı, TOKİ'nin Ankara Bilkent'te bulunan Genel Merkezi'nde gelerek mağduriyetlerinin karşılanmasını ve alacaklarının verilmesini, ancak karşılarında muhatap olacak kimse kalmamıştı.

TOKİ Başkanvekili Erdoğan Bayraktar, “Bizim işçiyse herhangi bir alakamız yok. Onların muhatapları müteahhit firma” diyor. Müteahhit firma ise işçilerin artık TOKİ'den ücret alacaklarını söylüyor.

Başkanvekili süreyi 3-4 sefer müteahhit firma için uzattıklarını söylüyor. Süreyi uzatmalarının nedeni sözleşmenin feshi kararı alındıktan sonra iki trilyon lirayı müşavirlik firması TÜSTAŞ ile TOKİ'dekilerin paylaşmaları için gereken zamanı yaratmak. Müteahhit firma işçilerin sigorta girişini yapıyor, ama sonrasında sigortaları da yatırılmıyor.

Ankara'da öncelikle TOKİ Genel Merkezi'ne giden, ancak burada içeri dahi alınmadıklarını anlatan ustabaşlar, Ankara'da sadece TOKİ ile değil, başta Sivas milletvekilleri olmak üzere Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın yanı sıra birçok milletvekili ve siyasi parti temsilcileriyle görüşmüşler, ancak kimse-den net bir yanıt alamamışlar.

Direnmekten başka yolları kalmayan işçiler, TOKİ önünde günlerdir umutlu bir bekleyiş içerisinde. Hiçbir yerde mağduriyetlerini giderecek bir muhatap bulamayan işçiler, yaptıkları eylem ve sürdürdükleri direniş açılış grevleriyle devam ettirme kararı almışlar. Direnişi kırmak için işçilerin devamlı kullandıkları suyu kesmek, Özel Güvenlik birimlerini nöbette tutmak, jandarmayı, çevik kuvveti saldırtmak gibi yöntemleri kullanan TOKİ'nin Zonguldak'tan Diyarbakır'a, Trakya'dan Kars'a kadar çok geniş bir alanda taşeron şirketleri ve geniş bir inşaat sahası bulunuyor ve buralarda on binlerce işçi çalışıyor. Daha önce de lokal direnişlerin baş gösterdiği TOKİ'de en uzun süre devam eden direniş TOKİ önünde alacaklarını tahsil etmek için bekleyen işçilerin direnişi.

Onbinlerce işçinin durumu da pek farklı değil

Öyle ki inşaat alanlarının tamamında çeşitli sorunlar yaşanan TOKİ'de yolsuzluklar diz boyu. Devletten alınan ödeneklerin hangi şirketlere ne kadar ödendiği, ihalelerin hangi şirkete hileyle verildiği işçiler tarafından bilinmesine rağmen, bunları kimseye anlatmı-

Biz buraya hakkımızı almaya geldik. Bu ülkede alinterine hiç saygı yok. Bayram üzeri bizimle birlikte 300 tane işçi perişan durumda. Sonuna kadar devam edeceğiz. Memleketi gidemiyoruz, gidince herkes bizim kapımıza geliyor. İcralık olmamış. Cezaevi şimdi bizim için daha iyi. Önümüzdeki günlerde daha ses getirecek eylemler yapmayı düşünüyoruz. Öleceğimizi de bilesek paramızı almadan buradan gitmeyiz.

mensup işçiler de çalışıyor. Günde 15-16 saat dur durak bilmeden çalışan işçilerin yaşam koşulları ortak olunca milliyetleri de ortaklaşıyor. Ancak bu durum bütün patrollerin olduğu gibi TOKİ yönetiminin de sorunların had safhaya çıktığı dönemlerde kendi çıkarı için kullandıkları bir araca dönüşebiliyor. İşçiler arasında kardeşlik duyguları yaşanırken kimi zaman Polatlı'da olduğu gibi sadece Kürt oldukları için terörist damgası vurularak, emeklerinin karşılığı ödenmeden memleketlerine geri gönderilen işçi sayısı da oldukça yüksek.

TOKİ yönetimi işçilerin kararlılığı

İşçiler bayramda da mağdurdur!

TOKİ'nin daha önce Lüleburgaz ve Sivas'daki inşaatlarında da ücret direnişleri yaşanmıştı.

Zonguldak'ın Alaplı İlçesi'nde, TOKİ inşaatlarında çalışan yaklaşık 300 işçiye 2 aydır ücret ödenmedi.

Taşeron firma KFS İnşaat, işçileri birikmiş alacakları bayram öncesi vereceklerini söyleyerek oyaladı.

262 konut, 1 ilköğretim okulu, cami ve iş merkezi inşaatlarında çalışan işçiler ise, ödenmeyen ücretleri için isyan etti.

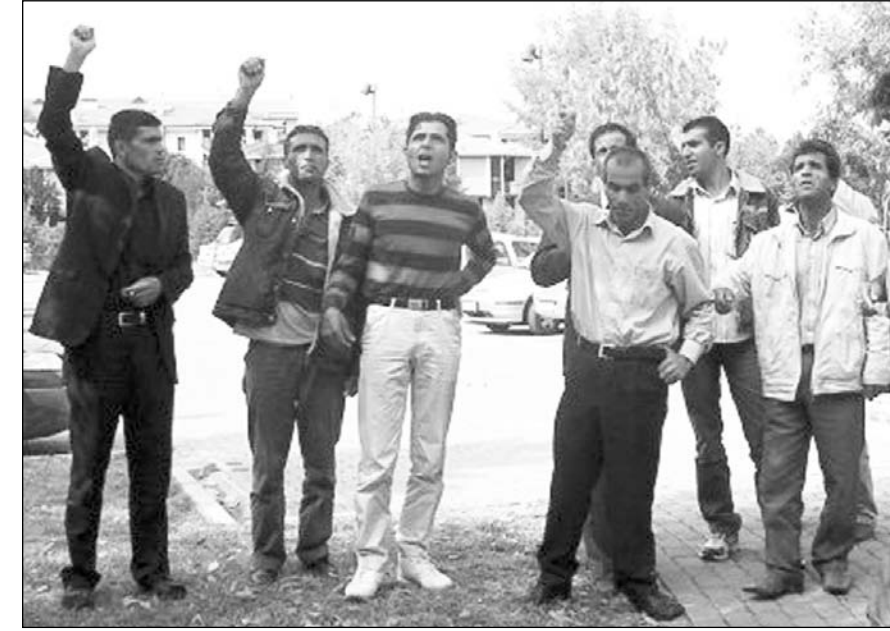
İşçiler Okçular köyündeki inşaat önünde toplanırken aralarından bazıları da 5 katlı blokların çatılarına çıktı.

Ücretlerin saat 12.00'ye kadar ödenmesini talep eden işçiler, aksi halde binaları ve kendilerini benzin dökecek yakacaklarını söylediler.

TOKİ'nin işi devrettiği müteahhit firma KFS İnşaat, işçilerin kararlılığı üzerine 250 işçinin paralarını ödemeye başladı.

Fakat KFS İnşaat'ın bazı işleri devrettiği taşeronun taşeronu olan üç firmanın altında çalışan 50 işçiye ise birikmiş alacakları ödenmedi.

KFS İnşaat, işçi ücretlerini taşeron firma sahiplerine para verdiklerini iddia ederek ödemedi. Üç ayrı taşeronun taşeronu firma altında çalışan 50 işçi böylece bayramda mağdur edildi.

mede “biz TOKİ'den para-mara almadık” cevabıyla karşılaştıklarını, arada kendilerinin kaldığını aktarıyorlar.

Açıklamada konuşan Mehmet Vefa Bülbül “25 gündür buradayız. İnşaatlarda eşek gibi çalıştırılıyor. Onlar sefasını sürüyor. Bayramda bizim ailelerimize huzur vermeyenlerin kendilerine, ailelerine biz de huzur vermeyeceğiz. Biz hırsızlık, gasp yapmadık, alın terimizle çalıştık hakkımızı istiyoruz. Başbakana sesleniyoruz! Hani halkın başbakanıydın hani neredesin? Yoksa sende mi Bayraktar çetesine girdin? Hepimiz mağduruz evimize gidemiyoruz, tefecilerin eline düştük. Burada da bizi güvenlikle karşı karşıya getiriyorlar. Bize bir açıklama yapılıns biz de

dur'da en çok vergi verenler arasında olduğunu, şimdiye evinin vergi borcundan dolayı boşaltıldığını anlatarak, “TOKİ'den 230 milyar alacağım var, vergi borcum ise 38 milyar. Devlet kendi alacağına yavuz, bize gelince ses seda yok. Ben R. Tayyip sevdalıydım, bizi kurtaracak diyordum ama artık kim olduğunu gördüm” dedi.

Açıklama devam ederken açlık grevinde olan bir işçi fenalaştı. Fenalaşan arkadaşlarına su getirmeye gidenler ise su aldıkları yerin suyunun kesildiğini gördüler. Ekip başı daha sonra hastaneye kaldırıldı. Basın açıklaması sırasında “Başkan gelsin hakkımızı versin”, “Ya paramız ya canımız”, “Erdoğan Bayraktar istifa” sloganları atıldı.

İşçiler “Biz eylem yaparken kapıda görevlilerden birisi 'bunlar terörist, arkalarında başka güçler var' diye bağırdı. Bizim arkamızda başka kimse yok. Biz buraya hakkımızı almaya geldik. Bu ülkede alinterine hiç saygı yok. Bayram üzeri bizimle birlikte 300 tane işçi perişan durumda. Onları zor zaft ediyoruz. Diyarbakır'da Malatya'da bizi bekliyorlar ama bir sonuç alamazsak onlar da buraya gelecek.

Sonuna kadar devam edeceğiz. Memleketi gidemiyoruz, gidince herkes bizim kapımıza geliyor. İcralık olmamış. Cezaevi şimdi bizim için daha iyi. Önümüz bayram, bizi bayrama kadar oyalamaya çalışıyorlar. Bunun farkındayız. Resmi tatile girdikten sonra da bizimle kimse ilgilenmeyecek zaten şimdi de ilgilenmiyorlar. Ama biz önümüzdeki günlerde daha ses getirecek eylemler yapmayı düşünüyoruz. Öleceğimizi de bilesek paramızı almadan buradan gitmeyiz. Bize terörist diyorlar, hakkımızı alinterimizi vermeyenler en güzel şekilde yaşıyorlar, aslında bunlar terörist” diyerek önümüzdeki günlerde direnişlerinin daha da büyüyeceğini söylüyorlar son olarak.

(Ankara)

İşçi-köylü'den

Merhaba

Türk hâkim sınıflarının iki kampı arasında yaşanan çatışmanın bugün için yansımasını/ifadesini bulduğu Anayasa tartışmaları ve bu tartışmaları şimdilik gölgede bırakan “sınır ötesi” operasyon hezeyanları arasında yine sizlerle birlikteyiz. Ulusal Hareket'in ilan ettiği ateşkesi sona erdirmesinin ardından artan çatışmaların sonucunda sömürücü egemenler arasındaki (özü çıkar çatışmalarına dayanan) çelişkilerine rağmen halka yönelik bir saldırı olduğunda nasıl da ordusuyla, hükümetiyle, siyasi partileri ile medyayla birlikte kol kola hareket ettiğine ve sınır tanımadığına bu süreçte bir kez daha tanıklık ediyoruz.

Gazetemiz çıktığı sıralarda muhtemelen “sınır ötesi” operasyon için Meclis'e getirilen tezkere oylaması sonuçlanmış olacak ve daha önce defalarca denenen bu saldırı planı da örgütlü halkın direnişiyle karşılaşarak geri tepecektir. Ancak daha önceki saldırılardan farklı olarak bugün tamamen ABD'nin güdümündeki bir bölgeye (Irak Kürdistanı) girilecek olması uzun süredir çekilen sancılı kararın nedenidir. Zaten tüm bu süreç boyunca tekrarladığımız gibi ABD'nin icazetini almaksızın böyle bir operasyon yapılması imkansızdır. Espi gürlenen tarafların “kararlılıkları”nın kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerde pek de bir öneminin olmadığı/olmayacağı açıktır. Ülkemizin egemenlerinin iş kamuoyuna yani halkın ABD karşıtı duygularına/düşüncelerine oynadığını unutmamalıyız.

Bu süreçte bir yandan “sınır ötesi” operasyona hayır derken, diğer yandan sınır içinde yapılan ve başta Kürt halkı ve örgütlülüklerini hedef alan ama sokaktaki sıradan insana kadar yansıyan saldırganlıkları, pervasızlıkları durdurmak için örgütlü gücümüzü iyi organize etmeliyiz. Bu nedenle gözümüzü, kulağımızı bu konularla ilgili yapılacak protesto-eylem haberlerinde olmalı ve bu eylemlerde mümkün olduğunca güçlü bir şekilde yer almalıyız. Çeşitli illerde bu konuyla ilgili oluşturulan/oluşturulmaya çalışılan eylem birlikleri içinde yer almak, yaşanan saldırılar karşısında tepkimizi göstermek önemlidir. Gazetemizin 15 günlük olması haber almak açısından bir dezavantaj oluştururken, demokrat radyolar, internet sitelerinden bu haberleri almak çok daha kolaydır.

Buradan gazetemiz ile okurları arasındaki iletişim konusuna da değinebiliriz. Geçen sayımızda da bu konuya vurgu yapmış ve sizlerden gelecek tüm eleştiriyi ve önerilerini yayınlamamızı zenginleştireceğimizin altını çizmiştik. Zira bu tarz bir iletişim ağının kurulmaması okurun okumasının anlamını da, devrimci bir gazete çıkarmanın da anlamını ortadan kaldırır. Okurlarının eleştiriyi ve önerileri almaksızın çıkan bir yayının (önemli) bir yanı her eksik kalacaktır. Bu nedenle gazetemizi değerlendiren ve öneriler getiren yazılarınızı bekliyoruz. Bugün gazetede yaptığımız tüm değişiklikler farklı mekanlardaki okurlarımızın önerileri doğrultusunda yapılmıştır. Bundan sonra bu iletişimin artmasının önemli veriler sunacağından biz eminiz.

Gazetemizin ilk sayısının çıkmasının ardından belli bölgelerden okurlarımızın eleştiriyi ve önerilerini aldık. İnternet sitemizin güncellenmesinden yazıların uzun olmasına, kapak düzenlemesine kadar gelen birkaç eleştiriyi sizlerle paylaşmak istiyoruz. Eleştirilerin başında yazıların uzunluğu geliyor. Bu yanıtı bir eleştiriyi değil kuşkusuz. Bunun bir yanı gazetemizin 15 günlük olmasının getirdiği bir sıkıntıyken ikinci yanı işe işin özünün kısa bir yazıyla ve daha anlaşılır bir dille de verilebileceğinin bilinmesine karşın bunun pratikte çok da yaşam bulmamasıdır. Özellikle okuma-arastırma ve yazma konusundaki gerilikler de düşünüldüğünde yazılar ne kadar uzun olursa anlaşılması o kadar güçleşmektedir. Bu açıdan okurlarımızın da vurgu yaptığı bu nokta dikkat etmemiz gereken bir konudur. Bu işin bir boyutuysen şunu da belirtmek gerekmektedir ki, belli bir bütünlük taşıyan ve önemli konulara vurgu yapan yazıların kısaltılması yöntemini tercih edilmemeli, okumak ve kavramak için çaba harcanmalıdır. Partizan dergimizin daha düzenli çıkmasını sağladığımızda bu sıkıntının bir yanını ortadan kaldırabileceğimizi düşünüyoruz.

Diğer bir eleştiriyi gazetemizin periyodu ve bununla bağlantılı olarak güncelliği noktasındadır. Şu bir gerçek ki ülkemiz gibi gündemin sıkça değiştiği bir ülkede haftalık gazeteler bile gündemi yansıtmakta eksik kalırken, 15 günlük yayınlarda bu anlamıyla belli sıkıntılı olmaları “doğal”dır. Bu sıkıntıyı aşmanın adımlarından biri elbette ki gazetenin periyodunun düşürülmesi iken, başka bir takım araçları da hayata geçirmek önemlidir. Gazetemizin periyodunun düşürülmesi uzun vadeli amaç ve hedeflerimizden biridir, ancak bu amacın hayata geçmesi aynı zamanda geçen sayımızda da bahsini ettiğimiz okur-gazete ilişkisinin oturduğu, dağıtım ve haber ağlarının oluşturulduğu koşullarda gündeme gelebilir. Bu şartların henüz olgunlaşmadığı durumlarda, örneğin bürolarımızın olmadığı yerlerde okurlarımızın çeşitli platformlarda bizi temsil etmesi, güncel eylem ve etkinliklerde Partizan olarak yer alması ve bu eylem ve etkinlikleri saygılarımıza deneyim aktarımı olarak taşınması, ülkenin dört bir yanında gerçekleşen işçi, köylü, öğrenci vb. eylemlerin saygılarımıza okurlarımızın yorumları ile aktarılması gibi yöntemler benimsenmelidir. **Unutulmamalıdır, her okumamız aynı zamanda gazetemizin yazarı, eleştireni, doğal muhabiri olmak zorundadır.**

Yine önemli bir eleştiriyi dağıtım ağının yeterince oturmamasıdır. Geçen sayımızda da değindiğimiz gibi gazetemiz kitlelere ulaşmada en önemli araçlarımızdan birisidir. Eğer yazdıklarımız kitlelere ulaşmıyorsa, yayınlarmızın da bir anlamı olmaz.

Bilindiği gibi gazetemiz Yay-Sat üzerinden dağıtılmaktadır. Tüm okurlarımız buldukları bölgelerdeki Yay-Sat bayilerini denetleyerek, gazetemizin gelip gelmediği kontrol etmeli ve bize bildirmelidir. Bunun dışında abonelik, gazetemizin okurlarımıza ulaşması için önemli bir yöntemdir. Bu noktalardaki çabamızı ortaklaştırabilirsek; bu sıkıntıları aşmamız daha rahat olacaktır. Bu ve benzeri tüm eleştiriyi ve önerilerde bizimle irtibata geçebilir, bürolarımıza ulaşabilir ve görüşlerinizi iletebilirsiniz.

Ekonomik-siyasal krizin derdine seçimlerin de çare olmadığını çok açık gözlemlendiği bu günlerde, halkın önüne yeniden sandık dayatılmakta, halka bir kez daha "zulümlerden zulüm beğen" denmekte.

Zulmün onayı bu kez, uzunca zamandır hazırlığı yapılan "sivil anayasa" tartışmalarının da sonuna gelmesi gibi bir anlam taşıyacak olan, bir referandumla gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

21 Ekim tarihinde yapılması planlanan bu referandum, haftalar önceden sınırlarında başladı. Referandumla ilgili en fazla tartışılan konu ise, cumhurbaşkanlığı seçimi.

Aslında bu referandumun özünde yatan da aslında başından beri buydu. Henüz seçimlerden önce başlatılan referandum çalışmalarına ilişkin tartışmaların, en boyutlu sürdüğü günler ise, seçimlerin hemen öncesinde yaşanan cumhurbaşkanı seçme krizinin yaşandığı günlerdir.

Askerin verdiği e-muhura ile birlikte cumhurbaşkanlığına gelmesine neredeyse olanaksız gibi bakılan A. Gül veya başka bir AKP'linin, bu yolla seçtirilmesiydi düşünülen. Referandumla ilişkin hesaplarda öne çıkan buydu.

Ancak, AKP'nin, yine e-muhurayla birlikte erkene alınan seçimleri, rahat denebilecek bir sonuçla kazanması ve ardından Gül'ün cumhurbaşkanlığı seçilmesinde neredeyse hiçbir engelle karşılaşmaması, referandumun cumhurbaşkanlığı ile ilgili kısmını da boşa çıkarmış, hatta A. Gül'ün cumhurbaşkanlığını tehlikeye sokmuş gibi görünüyordu.

Bunun içindir ki AKP şu günlerde formül arayışı içine girmiş gibi görünmekte.

Referandumda oylanması istenen "Anayasa Paketi" içinde yer alan madde, değişikliğe "evet" denmesi durumunda yeni bir cumhurbaşkanı seçilmesini öngörüyor. Tedirginliğin nedeni de bu. Onca krizin ardından seçtikleri Gül, "yoksa tarihin en kısa cumhurbaşkanı mı olacak?" gibi bir soruyu da beraberinde getiren bu durum, sanırım AKP'nin de pek beklemediği bir şeydi. Yapılmaya çalışılan son hamlelerle, ilgili madde değiştiril-

Yine gözden geçiriliyoruz!

Ekonomik-siyasal krizin derdine seçimlerin de çare olmadığını çok açık gözlemlendiği bu günlerde, halkın önüne yeniden sandık dayatılmakta, halka bir kez daha "zulümlerden zulüm beğen" denmekte.

meye çalışılsa da, gerçekte yapılmak istenenin ne olduğunu önümüzdeki günlerde hep birlikte göreceğiz. Bu konuda (cumhurbaşkanlığı) göreceğimizin ne olabileceği noktasında fikir yürütecek olursak; acaba Gül'ün zaten uzun süreli cumhurbaşkanı olması değil de, AKP'nin temsil ettiği anlayışın köşke çıkarılarak, kamuoyunun buna "alıştırılması" mı hedefleniyordu acaba?

Böyle bir fikir yürütmedeki neden ise şudur ki, Gül hatırlanacağı üzere, AKP'nin ilk hükümet olduğu dönemlerde de, emanetçi kimliği ile öne çıkmıştır. Erdoğan'ı Başbakanlığa taşıyan sürecin emanetçi başbakanı olmuştur. Gül hem Erdoğan'ın, ama ille de ABD'nin en güven duyduğu isimlerden biridir ve onlar açısından "emanete ihanet etmeyeceği" noktasında şüphe yoktur. Yaşanan süreçler bunun böyle olduğunu ispatlamıştır.

Eğer hesaplarında bir değişiklik yoksa, referandum sonrası şöyle bir durumla karşılaşmak hiç de sürpriz olmayacak: Yeni düzenlemeye göre referandumdan sonraki 40 gün içinde yeni cumhurbaşkanının seçilmesi gerekmektedir ve böylece bir şeyin söz konusu olması durumunda, Erdoğan'ın aday olması hiç de şaşırtacak bir durum olarak görülmemektedir.

Ancak öyle görünüyorki ki AKP en azından şimdilik bunu göze almak istemiyor ya da birkaç yıl daha Gül'le idare etmek istiyor ve Anayasa paketindeki ilgili maddeyi değiştirme çabalarını sürdürüyor. Tabii eğer bu çabalar göstermelik değilse.

Cellatların eli güçlendirilmek isteniyor

Referandumun bir boyutu buyken, diğer ve en önemli boyutu ise,

demokrasi, halkın söz sahibi olması vb. demagojilerle gerçekleştirilmeye çalışılan bu oylamayla birlikte, asil hedeflenen bir dizi zulüm yasasının hayata geçirilmesidir. Yani halk bir kez daha çeşitli vaatlerle kandırılarak, daha boyutlu bir zulümle karşı karşıya bırakılmak isteniyor. **Halka seçimlerle cellatlarını seçtirenler, cellatların önünü açacak yasaları onaylatmak, cellatların elini güçlendirmek istiyor.** Referandumun özü budur!

Referandum tartışmalarının yaşandığı, referanduma sayılı günler kaldığı günlerde yaşanan gelişmelere baktığımızda ise, önümüzdeki süreçte bu yasalara ne kadar ihtiyaç duyulduğunu da görebiliriz.

Hem bölgede hem de ülkede giderek ısınan siyasi atmosferde zaten anayasa vb. kılıflar altında "önlemler"e ihtiyaç duyulduğunu ve bunun acil olarak kendini dayattığını da göstermektedir. Bu acil "önlemler" in bir kısmı aylar öncesinden çıkarılan, özellikle de polise verilen geniş yetki yasasıyla birlikte alınmıştı denebilir. Başta Kürt Ulusal Hareketi'ne olmak üzere, son aylardan başlayarak, günümüze kadar uzanan sürece baktığımızda, sadece Kürtlere değil, bir bütün olarak halka karşı bir savaş hazırlığı içinde olunduğunu söylemek abartılı olmayacak. Kürt Ulusal Hareketi dışında, ilk hedefte olanların ise bir kez daha devrimciler-komünistler olduğunu söylemeye gerek yoktur sanırım.

Öz olarak söylemek gerekirse, toplumsal muhalefet ve de bir bütün olarak toplum bir kez daha topyekun susturulmaya, sindirilmeye çalışılmaktadır.

Bu durumun son günlerde alabil-

diğine boyutlanmış olması ise, geçtiğimiz yıllarda yaşanan benzer dönemlere çağrıştırmaktadır.

Hatırlanacağı üzere, 19 Aralık katliam operasyonu öncesinde IMF'nin ülkeyi ziyaret ettiği ve bir dizi IMF yasasının hızla hayata geçirilmesinin hedeflendiği bir süreç yaşan-

dı. O sürecin en ağır faturası ise, hapishanelerdeki devrimci tutuklulara ödetildi. Ardından gelen aylar ve yıllar IMF politikalarının gerçekten de o zamana kadar olmadık bir hız ve boyutta hayata geçirildiği dönemler oldu.

IMF yine "gözden geçiriyor"

Kürtlere dönük açık bir imha hareketinin başladığı, bir kez daha sınır ötesine hareketin gündeme geldiği ve

bir bütün olarak da toplumsal muhalefete dönük saldırıların ve de aynı zamanda hak gasplarının arttığı bu süreçte IMF yine bir "ziyaret" gerçekleştirdi. Ancak bayramdan önce başlayan bu IMF ziyareti, alışıldık biçimde Ankara'dan başlamadı. IMF daha önceki ziyaretlerinde doğrudan Ankara'ya gelir ve burada ilgili bürokrat ve siyasilere görüşür, her defasında bir öncekinden daha acı bir reçete bırakıp giderdi.

Ancak bu yönetime, doğrudan Ankara'da yapılan görüşmelere karşı sadece ülkemizde değil, IMF politikalarının hayata geçirildiği diğer ülkelerde de, IMF'nin imajını zedeleyen bir tablo ortaya çıkıyor, belli bir kesimde rahatsızlık yaratıyor ve bu durum IMF politikalarının hayata geçirilmesinin önünde çok ciddi olmasına da, hızını kesecek bir engel oluşturmaya başlıyordu.

Burada rahatsızlık duyan kesimden kasıt, IMF politikaları altında her geçen gün daha da yoksullaşan ve insanca yaşamı bırakılmı, neredeyse yaşama koşulları ortada kalkan emekçi yığınlar değil elbette.

IMF'nin 4 Ekim'de İstanbul'da başlayan ziyaretinde kimlerle görüştüğüne baktığımızda bunu zaten net olarak da görmekteyiz. Bunlar, TÜSİAD, TİM (Türkiye İhracatçılar Meclisi) ve Vergi Konseyi gibi, talan ve yağmadan paylarını artırmaya çalışan kesimlerdir.

Bunların heyete dosya halinde, ülke ekonomisini şu an içinde bulunulan krizden kurtaracak öneriler sundukları söyleniyor. IMF temsilcisi ise, bu dosyanın dışında sözlü olarak da

iletelen bir dizi talebi dinlemiş, not almış ve yanlarından ayrılmış. IMF'nin bu tür ülkelerde son dönemlerde yaptığı benzer ziyaretleri bilenler, bu görüşmelerin imaj düzeltme çabasının başka bir şey olmadığını ve IMF politikalarında herhangi bir değişiklik yaratmayacağını söylüyorlar. IMF'nin bu tür göstermelik görüşmelerinin adına ise "gaz alma" deniyor. IMF'nin bu son "gözden geçirme" ziyareti aynı zamanda hükümetin 2008 bütçesine son şekli vermeden hemen öncesine denk geldi.

Bunun anlamı çok açıktır ki, daha önceki yıllarda da olduğu gibi bütçeye son şekli verecek olan aslında IMF'dir. Dış borcun her yıl katlanarak artması, borca ödenen miktarın, IMF, DB gibi emperyalist kuruluşlardan alınan kredilerin anaparasını değil, ancak faizlerin küçük bir bölümünü karşılamaması, ülke ekonomisindeki krizi giderek derinleştirmektedir. Yapılan son seçimler büyük bir mali yükü de beraberinde getirmiştir ve zaten krizde olan ekonomi, iyice inişe geçmiştir.

Ortakda bu tablo, tüm bu mali yükün bir kez daha halkın sırtına yüklenmeye çalışılacağına göstermektedir. Yani IMF yine acı reçetelerle gelmiştir.

Yeni özelleştirmeler de böylesi günde gelecektir. Mesela bu ziyarette öncelikle elektriğin özelleştirilmesinin ele alınması da beklenmektedir. Zaten TOBB (Türkiye Odalar Borsalar Birliği) Başkanı da böyle bir talepte bulduklarını açıklıyor. Vergiler (tabii ki işçi-emekçiden tahsil edilmesi düşünülen), döviz kuru gibi daha bir dizi ekonomiyi ilgilendiren mesele, başta IMF'nin daha sonra da ülkemiz komprador burjuvazisinin istemleri doğrultusunda yeniden düzenlenmeye çalışılacak. **Bu düzenlemeler ise kuşku yok ki bir dizi hak gaspı eşliğinde gerçekleştirilecek.** Son dönemlerde hız kazanan saldırılar ise bir kez daha IMF patentli hak gasplarının önünü açmaya dönüktür. Tıpkı önceki dönemlerde olduğu gibi. Özcesi, zulüm politikalarının hayata geçirilmesi için, bir yandan referandumla, diğer yandan da IMF ziyaretiyle, bir kez daha gözden geçiriliyoruz!

Sınıfsal Yaklaşım

DÜZEN DEĞİŞMEDEN ANAYASASI DEĞİŞMEZ!

22 Temmuzun kazanımları üzerinden atağa kalkın AKP'nin önceden başlattığı hazırlığı kamuoyuna duyurmasıyla alevlenen anayasa tartışmaları; bir kısım devrimci çevreyi de içine çeken biçimde yarattığı kaos ve beklentilerle şu ana kadar dahi belli oranda etkili olmuş gözükmektedir. En önemli yanılsama; devletin/düzenin ideolojik, siyasi, yönetsel, ekonomik bakımdan hukuki temelde ifade edildiği bu ana belgeye esaslı bir değişim gidilebilir gidilemeyeceği meselesidir. Öyle ki anayasanın "değiştirilemez" olarak nitelenen ilk 3 maddesi dışındaki birçok hüküm dahi bu kapsamda kalmaktadır. Bu dönem içerisinde bir dizi maddede yapılan "değişikliklerin" makyaj niteliğindeki düzenlemeler olduğu unutulmamalıdır.

Nitekim en demokrat ve ilerici geçinen çevrelere kadar "beklenti" öbeği oluşturan bütün kesimleri hayal kırıklığına uğratan açıklamasında Cemil Çiçek; "Anayasanın değiştirilemez olan 1, 2, 3. maddelerini aynen aldık, hiç değiştirmedik. Ayrıca bunların değiştirilemeyeceği ile ilgili 4. maddede de muhafaza ettik. Bir de 174. maddede İnkılâp Kanunları'nı aynen aldık" diyordu. Bu beklentinin, AKP'nin ABD ve AB destekli hamlesinin, merkezi askeri/bürokratik yapılanmaya yönelik tasarruflarda sınırları hangi oranda zorlayabileceğini doğru hesap edememekten kaynaklandığı anlaşılıyordu. Konuya ilişkin AKP'ye önceleri daha hevesli destek

veren TÜSİAD ve TOBB'un eski heyecanlarını yitirmiş bir tutum takınmaları da **ulusal sorunla** yüklü gündemin hızlı akışıyla doğrudan ilintilidir.

Kamuoyuna yansayan taslak, yine Ergun Özbudun başkanlığında bir ekip tarafından 2000 yılında TOBB için hazırlanan taslakla kendi tabiriyle "ruh ve temel yaklaşım açısından" aynıdır. "Amaç, otoriter ve vesayetçi 1982 anayasasının yerini, **gerek anlamda demokratik bir anayasa- nın almasıdır.**" (E. Özbudun, Radikal, 29.09.07). Bu üniformasız generalgillerden Özbudun'un kast ettiği "demokratiklik", 82 anayasasında son 20 yıl içerisinde üçte bir oranda yapılan düzenlemelerde de görüldüğü üzere, biçimsel düzeydeki bir takım göz boyamalardan ibarettir. Bunların sıkça andığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi de göstermeye çalıştıkları gibi "insan hakları" alanında "ileri" bir belge değil, 82 anayasasına isabetli biçimde ilham kaynağı olmuş, hak ve özgürlükler açısından **cendere ve gasp** metnidir.

ABD ve özellikle AB'nin (uyum paketleri ile yeterli düzeyde ulaşamayan) programları doğrultusunda AKP'nin anayasa- da yapması gereken yapısal değişimlerin birincisi **ekonomik** boyuttadır. Emperyalist tekelere **akış** kanallarındaki sorunları aşma, mekanizmalardaki işleyiş bozukluklarını giderme, sömürü biçimindeki yeni sürecin hukuki yapısını düzenleme bakımından anayasada ihtiyaç duyulan hüküm-

ler getirilmektedir. Kamu Yönetimi Temel Kanunu, SSGSS, Özelleştirmeler vb. kanunlarla uyumsuzluklar giderilmeye çalışılmakta ve "piyasaların gelişmesi" adı altında sömürü ve talan anayasal hüküm altında meşrulaştırılmaktadır.

İkincisi, Kemalist bürokrat burjuvazinin merkezi iktidardaki gücünü, "vesayet sistemine müdahale" adı altında zayıflatma girişimidir. Bu hamle kendisini, yargı ve üniversitelerdeki yapılanmaya müdahale ile TSK'nın inisiyatif alanını daraltma konularında göstermektedir. Ne var ki bu konu şimdiki taslakta son derece zayıf bir girişim olarak kalmıştır. Oysa, TÜSİAD'ın 1997'de Bülent Tanör'e hazırlattığı ve son elden geçirmesini 2006-07'de taze AKP'li Zafer Üskül'ün yaptığı anayasa taslağı içeren "demokratikleşme raporu"nda; MGK danışma kuruluna dönüştürülüyor, YÖK kaldırılıyor, Anayasa Mahkemesi'nin yapısı değiştiriliyor, anayasanın başlangıç kısmı tamamen değişime uğrattılıyor, askeri yargıya son veriliyor, bütün idari işlemler yargı denetimine alınıyordu vb.

AKP'nin temsil ettiği kligin resmi ideolojisi ile esaslı bir sorunu olmadığı açıktır. Bu durum emperyalizme bağlılıktan, devletin temel değerleri ve bu bağlamda ulusal sorunla ilgili temel reflekslere kadar böyle görülmeli ve okunmalıdır. Bugün Kemalist askeri bürokratik kliğe karşı belli bir hesap ve dalaj içerisinde bulunmaları onları farklı biçimde algılamamamızı getirmez, getirmemelidir. Nihayetinde, nasıl bir anlaşma ve işbirliği içerisinde hareket ettikleri ve özünde emperyalizmin sınıfsal ittifak zemininde birlikte saf tuttıkları görülmelidir. Nitekim Gabar'daki son vurgun üzerine kolkola savaş davulları çalmaya başlayan, "nerden ineyse oradan kopsun" efenlenmesine giren, "bizi izlemeye devam edin" diye coşan olандır.

Anayasa, adı üstünde bütün yasaların temelini, ana kaynağı konumunda olmasıyla,

bulunduğu toplumdaki düzeni bütün karakteristiği ile yansıtan bir metindir. Dolayısıyla, egemen sınıf ya da sınıfların iradesinin ürünüdür. Bir iktidar metnidir. Güç kimdeyse rengini o verecek, onun tarafından yapılacaktır. Gerçeklik budur. Aksi bütün propagandalar, ucuz aldatmaca ve yanılsamalardan ibarettir. Bu yanılsama kampanyalarına hizmet edecek oyunlara gelmemek, aksine bunu teşhir etmek esas olmalıdır.

Anayasa ideolojik/sınıfsal bir metin ise, bir düzeni temsil ediyorsa, değişimi de o sınıfların alaşağı edilmesi, düzenin değişimiyle olacaktır. Bunun haricindeki bin bir türlü değişimin her biri özüne ilişkin değil biçimseldir. TC'nin 1921 dâhil olmak üzere 1924'ten bu yana yapılan anayasa değişikliklerinin hiçbiri esas olarak "değişim" getirmemiştir. Kitabı olarak ciltler dolusu yorumları yapılan bu anayasal süreçlerin sınıfsal anlamda getirdiği, halka kazandırdığı esaslı hiçbir şey yoktur. Kırıntı düzeyindeki getirilerin ise ne kadar kalıcı ve uzun ömürlü olduğu, faşist sistem içerisinde yaşanarak görülmüştür.

Anayasanın "toplumsal uzlaşma", "toplumsal sözleşme" olduğu yalanı, "sivil" ve "yeni" biçimde, "demokratik" bir tarzda hazırlanmışa dair propagandalar boşa çıkarılmaktadır. AKP'nin hazırlattığı yeni anayasa taslağının mevcut taslaklardan farklılığı bir yana daha geri hükümler içerdiğinden de söz edilmeli, ama daha önemlisi kitlelere anayasa yapma meselesinin iktidar/devrim sorunu olduğu anlatılmamalıdır. Anayasa denilen metne bu kadar büyük anlamlar yüklemek, devletin "parlamentar sistemi" kutsama ve "anayasal demokrasi" palavrasını yutturma tuzağına düşmek olur ki bu iki bakımdan sakıncalıdır.

Birincisi, her şey anayasanın değişimine endekli olarak algılanır -ki bu parlamentarizme güç verir. İkincisi, gerici ve faşist düzenlerde gizli ve kimi zaman yazılı

olmayan "gerçek" anayasaların ve daha güçlü belgelerin varlığının gizlenmesinin hizmet edilmiş olur. Nitekim faşist Türk devletinin MGSS isimli "reel" bir anayasaya sahip olduğu çoğu insanın bildiği bir "sır"dır. Bunun dışında emperyalistlerin ikili/çoklu gizli ya da açık anlaşmalarının mevcut anayasa üzerinde hüküm doğurduğu, işlev sahibi olduğu bilinmektedir.

Anayasa tartışmalarında, teşhir çerçevesinde çok çeşitli hak ve özgürlüklerin dile getirilmesi elbette önemlidir. Bunlar uğruna değişim alanlarında ekonomik, demokratik mücadeleler de yürütülmeye çalışılmaktadır. Ancak bunlarla ilgili kazanımlar açısından, anayasanın "değişim" zeminini üzerinden tartışma yürütmek akıllı bir tercih değildir. Bu tam da egemenlerin kendi dalajları bağlamında oluşan bir gündemi teşhir etmek yerine, ona bir biçimde eklenmesi sonucunu doğuracaktır. AKP'ye farklı misyonlar yükleyen kimi çevreler ile aymazlıktan gözü kamaşanlar hariç; çeşitli kampanyalar, paneller, sempozyumlar örgütleyen ilerici, demokrat çevreler, kurum ve kuruluşlar; havanda su dövmeleken başka, tam da dövükleri suyu "toplumsal uzlaşma için sivil anayasa tartışmaları" esprisine taşımaktadır.

Hâkim sınıfların "anayasa değişim" tartışmalarını deşifre etmek gerekiyor. Anayasanın hükümü üzerinde, sistemin gerçek efendileri, hukukun asil işlevi üzerinde durmak gerekiyor. Kitlelerin asıl talepleri, seçimlerde görce yaratılması gibi görünen statükoyu kırmak ve egemenlerin bütün alanlarda yoğunlaşan saldırılarını teşhir etmek gerekiyor. Büyük bir mutabakat ve seferberlik içerisinde, Kürt Ulusal Hareketi'ne, destek veren çevrelere ve Kürt halkına karşı hizlandıkları ve katliamlara dönüştürecekleri saldırılara karşı koymak için mücadele etmemiz, güç birliği yaratmamız gerekiyor!

Tersane cehenneminden işçi sesleri yükseliyor!

Tersanelerde son dönemlerde artan iş cinayetlerine karşı işçiler eylemlerine devam ediyor.

7 Ekim günü saat 12.30'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen **Tersane İşçileri Birliği Derneği**, tersanelerde yaşanan insanlık dışı koşulları protesto etti. **"Sigortasız çalışmaya iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadele"** pankartının açıldığı eylemde, işçiler sloganlarla sömürüye karşı tepkilerini yükselttiler. Çeşitli dövizlerin açıldığı ve sloganların atıldığı eyleme bareterleri ile katılan işçiler, tersanelerde hiçbir iş güvenliğinin alınmadığına da dikkat çektiler.

İşçiler adına yapılan konuşmalarda **GİSPİR** patronlarından Murat Bayrak'ın **"Katil GİSPİR"** sloganını attıkları için dernek hakkında dava açtığını altı çizilirken patronların işçilerin mücadelesinden korktuğu dile getirildi.

Dernek Yönetim Kurulu üyesi **Cahit Atalay** tarafından okunan basın açıklamasında tersanelerde yaşanan sorunlar kamuoyuna duyuruldu.

Tersane işçilerinin eylemine **Texim** işçileri de **"Köle değil işçiyiz, birleşirsek güçlüyüz"** pankartı ile destek verdi.

Açıklamanın sona ermesinden sonra işçiler 15 dakika alkış ve zılgıtlar eşliğinde oturma eylemi yaptılar. İşçiler ardından sloganlarla **Odakule**'ye kadar yürüdüler.

(İstanbul)

İşçiler, patronun arabasına el koydu

Tersane işçileri bir yandan yaptıkları eylemler ile sorunlarına sahip çıkarken Desan Tersanesi'nde çalışan işçiler de patronun arabasına el koydu.

İşçiler, taşeron firma **Karadeniz Denizcilik** patronunun verdiği sözleri tutmaması ve ücretlerini ödememesi üzerine patronun arabasına el koydu. Şirkette çalışan 40 işçi 25 gündür ücretlerini alamıyor, buna karşılık patron işçileri oyalıyordu. İşçiler, hakları ödeninceye kadar patronun arabasına el koyarak taşeronun yalanlarına artık kanmayacaklarını dile getirdiler.

(İstanbul)

"Sesimizi çıkarmazsak haklarımız elimizden alınır!"

- **Bize Texim'deki çalışma koşullarından söz eder misiniz?**

Veli Şenyurt: Fabrikada toplam 350-400 işçi çalışıyor. 11 yıllık işçi bile asgari ücret alıyor. Şefler işçilere ağza alınmayacak küfürler ediyorlar. Sen karşılık verince de, güvenliği çağırıyorlar. Fabrikada çalışma saatleri belli değil. 8.00'de başlıyor, 10.00'a kadar sürüyor. Sonra sabaha kadar devam ediyor. 4.00'te bırakıyorsun. Tahtaların üzerinde yatıyorsun. Yedide bekçi gelip seni kaldırıyor. Sonra yeniden iş başı yapıyorsun. Hasta olsan "geber" diyorlar. İşçilere maaş bordrosu verilmiyor. İşçiler ne kadar maaş aldığını bile bilmiyor. Ay sonu olunca herkes kağıt kalemle gizlice maaşını hesaplıyor. Tabi ne kadar doğru ne kadar yanlış!

İşçiler tedirgin, maaşlarımız düzensiz yatırılmıyor. Patron vergi kaçırıyor için maaşlarımızı bankaya tam olarak yatırmıyor. 550 milyon maaş alan bir işçinin maaşının bir kısmı bankaya yatıyor, diğer kısmı elden veriliyor. Fabrikada dikimhane, yerin üç kat altında, fabrika dışarıdan çok lüks görünüyor. İçerde ise lağım faneleri cirit atıyor. Arkadaşlarımızın hepsi hasta. Nemden birçoğu bel fitiği oldu. Çok perişan durumdadalar. Fabrikada zorunlu mesai kâğıtlarını işçilere imzalatırlar. Müdürler kadın işçilere sürekli hakaret ediyor.

Texim işçileri bir süredir fabrikada yaşanan insanlık dışı çalışma koşullarına ve patronun baskılarına karşı sendikal mücadele veriyor. Şu ana kadar birçok eylem ile yaşadıkları sorunlara dikkat çeken işçilerle büromuzda bir söyleşi gerçekleştirdik.

- **Siz bu koşullara karşı sesinizi yükselterek, bir örgütlenme çalışması başlattınız. Bu süreç nasıl gelişti, şu ana kadar neler yaptınız?**

- 40 kişi ile başladık, 43 kişiye kadar çıktık. Çalışmalarımız devam ediyor. Bu sayıyı yükseltmeye çalışıyoruz. Biz önce mesailere kalmayaya karar verdik. **Patronun en büyük kazancı mesaidir.** "Niye kalmıyorsunuz, kalacaksınız!" diyerek bize baskı uyguladılar. "Kalmıyoruz" dedik ve bir basın açıklaması yaptık. 11 işçi arkadaşımızı işten çıkardılar. İşçilerin katılımını engellemek için yemek saatini 13.00'ten 12.30'a çektiler. Basın açıklaması sırasında patron

Ama nasıl yaptılar, 10 gün. Diyorlar ki; "ülke batıyor. SSK borçtan çıkamıyor." Oysa bizim gibi binlerce işçi var. Ben küçük bir yer aşmam hemen tepeme binerler. Nerede senin sigortan, nerede senin vergi levhan? Böyle büyük yerler olunca sesleri çıkmıyor.

- **Fabrikada sendikal çalışma başlayınca patronun buna karşı tepkisi ne oldu?**

- Sürekli takip altındayız. Gizli kameralar koymaya başladılar. Lavabolara bile koyuyorlar. Bunlar yetmezmiş gibi özel güvenliklerin sayısını arturdular. Bizim diğer işçilerle ilişki-

bize "zam vereceğini" söyledi. Tabi tamamen yalan. İşçileri korkutmuşlar, işçiler seslerini çıkaramıyor. Ben asgari ücretle çalıştıktan sonra her yerde çalışırım. Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne defalarca başvurduk. **"Bizi sigortasız çalıştırıyorlar"** diye. Bizim mücadelemiz sonucunda işçilerin sigortasını yapmaya başladılar.

lerimizi koparmaya çalışıyorlar. Bize hakaret ediyorlar, cevap verince kargaşa çıkıyor. Biz eylemlere başlayınca yemeklerin kalitesi düştü. Çay molasını kaldırmaya çalıştılar. İlk eylemden sonra bizi yemekhaneye topladılar, **"komünist gazetecileri çağırıyoruz"** diyerek tehdit etti. Bu toplantıdan önce müdür yanımıza

Kocaeli Üniversitesi çalışanları taşeronla "hayır" dedi!

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeronla bağlı çalışan 4 işçi, sendikali oldukları için işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler, 3 Ekim günü işlerine geri dönme talebiyle, diğer taşeron işçilerin, öğretim-

revlilerinin, doktorların, tıp öğrencilerinin ve hasta yakınlarının da katılımıyla, Tıp Fakültesi Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya katılanlar **"Atılan iş-**

çiler geri alınsın" sloganını atarak, üniversite yönetimini uyardılar. Basın açıklaması, **Dev Sağlık-İş Sendikası, Marmara Bölge Temsilcisi Dilek Kaya** tarafından yapıldı. Kaya yaptığı açıklamada, "İşçiler geri alınana kadar biz her gün bu kapıda olacağız. Bıkmadan usanmadan, işçi arkadaşlarımıza ve emeğimize sahip çıkacağız" dedi.

Aynı taşeron çalışan diğer işçiler de, işten atılan arkadaşlarına sahip çıkmak için yaklaşık bir saat Tıp Fakültesi Hastanesi önünde beklediler ve sık sık **"İnadına sendika, inadına DİSK"**, "Baskılar bizi yıldıramaz", **"Köle değil işçiyiz, örgütlenince güçlüyüz"**, "Atılan işçiler geri alınsın" sloganlarını attılar. Birçok kurumun destek verdiği eylemde, uygulanan sağlık politikaları ile insanların temel hakkı olan sağlığın piyasalaştırıldığı vurgulandı ve şöyle edildi: "Yıllardır fiilen adımlarla atılan bu sistemin ilk adımları sağ-lık hizmetini sunan güvencesiz koşul-

larda, kölece çalıştırılması ile hayat buldu. Sağlık emekçilerini farklı statülerde çalıştırarak birliklerini bozdular. Hastanenin tüm yükünü taşıyan, işlerin düzenli yürütmesini sağlayan, istenildiği zaman hakaret edilen, istenildiğinde kapı önüne konulan, hiçbir zaman takdir görmeyen ve horlananlar, artık örgütleniyor."

İşten çıkarmalarla ilgili, sonraki günlerde de üç eylem daha gerçekleştirilmesi üzerine, daha önce sendikayı ve sorun yaşayan işçileri muhatap almayan hastane yönetimi, görüşmeyi kabul etti. Bu görüşme sonucunda, hastanede yaşanacak sorunlarla ilgilenmek üzere, bir başhekim yardımcısı görevlendirildi. Ayrıca Dev Sağlık-İş tarafından **"Taşeron çalıştırma yasaklansın"** başlıklı bir kampanya başlatılırken, DİSK Genel Merkezinin de önümüzdeki günlerde son işten çıkarmalar ve taşeron çalıştırma gibi konularla ilgili, rektörle bir görüşme gerçekleştirilmesi planlanıyor. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

ANA(saldırı)YASA TASLAĞI HAZIRLANIYOR, GREVLER ERTELENİYOR!

Bir ülkenin Başbakanı ülkenin bütün sendikalarına nispet: "Geçmişte sendika, emek, örgüt, eylem, grev gibi hukuki kavramlar toplumun geniş bir kesimi tarafından edata bir 'öcü' gibi görülüyor, yaşanan acı tecrübelerin de etkisiyle, emek hareketi hak ettiği noktaya bir türlü ulaşamamıştır..." (25 Ağustos-Hak-İş Kongresi) di-yebiliyorsa o ülkenin emek örgütlerinin durumu gerçekten içler acısıdır. Hele ki, bu Başbakanın hükümeti döneminde TC'nin '82 sürecinde dahi cesaret edemediği yasaları teker teker çıkar-

rakac, işçiyeye-kamu emekçisine, köylüye, öğrenciyeye azgınca saldırarak ve daha yeni ve üst boyut-taki saldırı planlarını alenen dillendirecek ve aynı ülkenin emek örgütünü bu konuda gerekli tavrı ver(e)meyecek...

Aynı başbakanın hükümeti; son süreçte de Anayasa(sızlık) taslak çalışmalarını "laik-şeriat" çatışması merkezli olduğunu, fakat aynı zamanda 12 Eylül ruhundan kat ve kat daha saldırgan saldırılarını hazırlamaktadır. **Ne ilginçtir ki aynı emek örgütleri hala net ve kararlı bir du-**

ruştan uzaktır! Bir halk için hayati önem taşıyan sosyal haklar konusunda Anayasa Taslak çalışmalarında "sendikal haklar" ile ilgili düzenlemeler yeni bir hak alma çalışmasından başka hiçbir şeyi ifade etmiyor. Öyle ki; Taslağın 47. maddesinde yer alan sendika kurma hakkına **"milli güvenlik ve kamu düzeni"** engelleri getiriliyor. Bu hüküm, hükümlere geniş bir kısıtlama yetkisini getiriyor. Maddenin gerekçesinde "bu hükümden 1961 Anayasası'nın ilk haline paralel bir düzenleme belirlenmiştir" deniliyor ancak 1981 Anayasası'nda böyle bir hüküm yok. 1961 Anayasası'nda böyle bir hüküm olmamasına rağmen dönemin hükümetleri "milli güvenlik" gerekçesiyle grev hakkını delik delik etmişlerdi. Öte yandan tas-lakta yer alan birden fazla sendika üye olma yasağı ILO'nun 87

sözleşmesine ve içtihatlarına aykırı. Ayrıca böylesine bir detay bir hükmün anayasa taslağında yer alması gayet ilginç. Yine tas-lak "topluluş sözleşmesi ve grev hakkını" sadece işçiler için tanıyor. Kamu emekçilerine ise "topluluş görüşme" hakkını tanıyor. Daha da ötesi memura grev kabul edilmediği gibi işveren (patron-devlet) en büyük saldırı aracı olan "lokavt" yasal hale getirilmeye çalışılıyor.

Bu tartışmaların arasında Tuzla Tersanesi'nde bir hafta içinde 5 işçi ölüyor, yine Tuzla bölgesinde işçi emekçilerin evleri devlet tarafından yıkılmaya çalışılıyor, **"emek hareketinin önündeki engelleri kaldırmaktan"** dem vuran Başbakanın devleti Emekli-Sen'in kapatılması için dava üstüne dava açıyor ve sonuçta sendika kapatılıyor. Sendikalar ne yapıyorlar? Sendikalar

Cumhurbaşkanına ve Başbakanına sadece birer mektup gönderecek kadar acizleşiyorlar.

Egemenlerin topyekün saldırılarına mevcut sendika yönetimleri karşı konulamayacağı ortadadır. Ortada olan diğer bir gerçeklik ise, mevcut sendika yönetimlerinin değişmesini işçi ve emekçilerin de istemesidir. Bunlar olumsuzluk sendikaların içerisindeki **"devrimci sınıf sendikacılığının"** nitel ve nicel geriliği olumsuzluk olarak kendini gösteriyor. Şüphesiz bu durum için den çıkılmaz bir durum olmasına rağmen, zordur. Sınıf sendikacılığının alanlarda çetin ama ilmek ilmek işlenmesi gereken bir politik yönelimin üzerinde inşa edilecek birliklilikler ve örgütüllükler yaratılması ile aşılacak olan bu süreç; devrimci sendikacıların tüm alanlarda yönetimleri almak için "işbirliğine" girmeleri

bir fırsat sunmaktadır. Bu durum değerlendirilmelidir. **Eğer mevcut sendika yönetimleri ile saldırıların aşılamayacağı gerçekliğine inanıyorsa, tüm devrimci sendikaların her zamankinden daha sıkı bir ağ içerisinde olmalarını sağlamak zorundayız.** Kısırlı ve sığ tartışmalardan mümkün olduğunca uzak durulacak **"eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik"** ilkesiyle harekete edilecek, sınıf sendikacılığın perspektifi ile ele alınan çalışmaların ne kadar başarılı olduğunu biliyoruz-görüyoruz. Ancak o zaman **"emek hareketinin önündeki engeller kaldırılmalıdır"** diyen başbakanın kendilerinden bile keskin konuşan bir adamı izlemenin tuhaf şaşkınlığı ve çaresizliği niye yaşanıyor? Güvencesiz eğitimcilerin oluşturduğu çeşitli derneklerse parçalı duruşlarını Eğitim-Sen'de birleştirmelidir. (Adıyaman'dan bir DDB'li)

mamak gerekiyor. İşçiler olarak birlik, beraberlik içinde olmamız gerekiyor. Sendikal mücadelemizi sürdürmemiz gerekiyor. İşçiler hukuksal mücadelesini bırakmamalı. Peşine düşmeli. 12 Eylül'den sonra her şey adamların eline geçti. İşçiler de haklarına sahip çıkmadığı için ellerinden alındı. (İstanbul)

Türk Telekom'da grev başladı

Türk Telekom'da Mart ayı itibarı ile devam eden 25 bin 680 işçiyi kapsayan 7. Dönem Toplu İş Sözleşmeleri görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Haber-İş Sendikası 16 Eylül 2007'de grev kararı almıştı. 8 Ekim'de açıklama yapan işçiler adına Sendikanın Genel Başkanı Ali Akçan "Korkmadığımız herkes çok iyi bilir diyerek kararlılıklarını vurgulamıştı. 15 Ekim günü ise taraflar arasında yapılan son görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine 16 Ekim günü 25 bin 680 işçi greve başladı.

Ankara'da Telekom İl Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasında Müdürlüğün kapısına "Bu iş yerinde grev vardır" pankartları asılarak grev önlükleri giyildi. Burada açıklama yapan Akçan, "Bugün geldiğimiz noktada artık çözüm bitti" diyerek anlaşma sağlanıncaya kadar grev kararlarının arkasında olduklarını belirtti. (İstanbul)

Güvencesiz eğitimcilerden basın açıklaması

İşsiz, sözleşmeli, ücretli, ders-hane çalışanı güvencesiz eğitim emekçileri Eğitim-Sen'in çağrısıyla, **5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nün** ardından, 6 Ekim'de Ankara'da 2000 kişilik bir basın açıklaması yaptı.

Eğitimi özelleştirmenin bir adımı olarak, eğitim emekçilerinin iş güvencesini ellerinden alarak sözleşmeli, ücretli, vekil çalışma gibi iş güvencesini ortadan kaldıran uygulamaların sonucu olarak, eğitim emekçilerinin binlerce iş güvencesiz çalıştırılmaktadır. İş güvencesiz çalıştırılan ya da iş bulma imkanını bile edemeyen eğitimciler, çeşitli derneklerde örgütlendiler. Zaman zaman basın açıklaması vb. eylemler yaptılar. Son olarak Eğitim-Sen'in çağrısıyla 6 Ekim'de bir araya gelen güvencesiz eğitim emekçileri Eğitim-Sen I Nolu Şube önünde toplanarak Bakanlık'a kadar sloganlar, döviz ve pankartlarıyla yürüyerek Milli Eğitim Bakanlığının önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Bakanlık önünde basın açıklaması Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** yaptı.

Eğitim-Sen artık atanamayan işsiz öğretmenler, ders-hane çalışanları vb. güvencesiz eğitimcileri de üye yapmaktadır. Bu üyelikler fahri üyeliktir. Fakat eğitimcilerin mağduriyeti en fazla olan ve en gençleri oluşturan güvencesiz eğitimcilerin Eğitim-Sen'de örgütlenmesi hem Eğitim-Sen'in mücadelesi hem de güvencesiz eğitimcilerin mücadelesi için önemli bir adımdır. Bu eylem, katılan illere sınırlama getirmek gibi hataları olsa da ön açıcı olacaktır. DDSB'liler bundan sonraki süreçte güvencesiz eğitimcilerin mücadeledeki önemini kavrayarak hareket etmelidir. Eğitim-Sen'de örgütlü olan DDSB'liler buldukları şube ve temsilciliklerde güvencesiz eğitimciler komisyonları oluşturmalı ve aktif çalışmasını sağlamalıdır. Ayrıca Eğitim-Sen'de güvencesiz eğitimciler sekreterliği oluşturulması için çalışmalıdır. Güvencesiz eğitimcilerin oluşturduğu çeşitli derneklerse parçalı duruşlarını Eğitim-Sen'de birleştirmelidir. (Adıyaman'dan bir DDB'li)

Yaşanan kuraklık nedeniyle başta buğday olmak üzere Türkiye'nin tarımsal üretimi önemli bir sıkıntıya karşı karşıya geldi. **Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO)** dışarıdan buğday alımı yapacağını açıklamasının ardından bu tartışmalar alevlenmiş durumda. Ülke tarımının kuraklık sonucu yoğunlaşan ciddi bir kriz içinde olduğu ortadadır. Türkiye'de her ekonomik kriz, köylülerin büyük kayıplar yaşaması anlamına gelir. Dahası tarımda her ithalat, köylülere zarar ettirmek üzerine kuruludur. Bunun diğer yüzünde ise tefeci-tüccarların, büyük toprak ağalarının muazzam rantları vardır. Bunlar artık hükümetlerin onlarca yıllık uygulamalarıyla yerleşik gerçekler haline gelmiştir.

Bu yıl buğday rekoltesinin 16.5 milyon ton civarında olduğu açıklandı. Türkiye'nin yıllık tüketimi 13-14 milyon ton civarında ve ayrıca 5 milyon ton da un ihracatı gerçekleştiriliyor. Bu nedenle buğdayda en az 2 milyon ton, bazı tahminlere göre de 3-4 milyon ton ithalata gidileceği öngörülmüyor. Buğdaydaki rekolte kimilerince daha düşük gösterilmeye çalışılsa da 2005'te 21 milyon ton, 2006'da 20 milyon ton olan buğday üretiminin önemli bir düşüş yaşadığı ortada. Böyle bir ortamda TMO'ya ithalat yetkisinin verilecek olması birçok soruyu da beraberinde getiriyor. Bu soruları açıklığa kavuşturmaya çalışalım.

Hükümet TMO'ya 1.1 milyon ton buğday ithal etme yetkisini vermeye hazırlanıyor. Bunun gümrük vergisinden muaf tutulacak 800 bin tonluk kısmı için kararname hazırlanıyor. AB ile anlaşmalar çerçevesinde 300 bin tonluk buğday yetkisi de TMO'ya verilecek. Böylece TMO, toplam 1.1 milyon ton gümrüksüz buğday ithal etme yetkisi kazanacak. Kuraklık nedeniyle tüm dünyada buğday üretiminde düşüş yaşandığı ve şu an buğday fiyatlarının çok yüksek düzeyde seyrettiği biliniyor. Dünya borsalarında buğdayın tonunun yaklaşık 350-400 dolardan (455 YTL (+)) satıldığı söyleniyor. Ancak yüzde 130'luk gümrük vergisiyle bu rakam 1.000 YTL'ye kadar ulaşıyor. TMO'ya gümrük vergisinden muaf ithalat yaptırılacağı söy-

Kuraklık, buğday ithalatı ve

gizlenen soygun...

leniyor, ancak gümrük vergisindeki kayıp dâhil edilince devletin ton başına 1.1 milyon YTL gibi çok yüksek bir rakamla dışarıdan buğday alacağı ortaya çıkıyor. Bunun anlamı, hükümetin ülkemiz buğday üreticisine zarar ettirmek için emperyalist şirketlere çok büyük kârlar yaptıracağıdır. Buğday ithalatının ülkedeki iç piyasaları düzenlemek, spekülasyonları engellemek amaçlı olduğu söylemi ise koca bir yalandan başka bir şey değildir.

Kâr zengin köylüye...

Peki, buğday fiyatları bu kadar yükselirken köylüler bu durumdan aynı oranda faydalanıyorlar mı? Bu sorunun cevabı istisnai durumlar ve kısmi avantajlar dışında hiçbir zaman "evet" olmadı. Ki bu durumda da hiç bir zaman kâr sağlayan üretici sayısı genel orana göre her zaman çok küçük bir sayıya kaldı. **Onlar da büyük üreticiler, toprak ağaları ve zengin köylülerdir.** Bugün küçük ve orta düzeydeki üreticilerin birçoğu buğdayını satmış durumda. Bahsettiğimiz mekanizmalar içerisinde bu üreticilerin ürünlerini satmayı ellerinde tutmalarını beklemek pek de

olması değildir. Yaşanan kuraklık nedeniyle rekolte düşük olunca, köylülerin büyük çoğunluğunun borçları ve yaşam giderleri için gerekli ürün dışında satacak buğdaylarının kalmadığı ortadadır. Kuraklığın diğer ürünlerde de ciddi düşüşlere yol açması küçük ve orta düzeydeki üreticilerin ürünlerini bekletemelerine olanak tanımamaktadır. Öyleyse açık ki buğday fiyatlarındaki yükselişin ülkemiz köylülerinin büyük çoğunluğuna önemli hiçbir katkısı yoktur.

Özellikle T. Kürdistan'ında toprak ağaları ürünlerini satmaz bekletirken, köylülerin elindeki ürünleri de toplayarak stokluyor ve büyük rantlar elde ediyorlar. Bu sürecin devletten bağımsız gerçekleşmediğini de biliyoruz.

Köylüye kıyak seçimlere kadar...

Bu noktada hükümetin kuraklık desteği de ibretlik örneklerle dolu. Her yıl düzenli olarak ödenecek destekler, bu sene seçim nedeniyle erkene alınıp "**çiftçiye hükümetten kıyak**" yalanıyla ortaya

atıldı. AKP hükümetinin devletin kamusal görevlerini bütünüyle ortadan kaldırırken, normalde gerekli destek ve harcamaları, hükümetin bir "**yardımlı, hayırcıverli, kıyacı**" olarak gösteren uygulamalarından biriydi bu da. Yapılan sınırlı desteklerden en çok hangi kesimlerin parsalandığı ortadayken, sadece açıklananlara bakıldığında dahi hükümetin nasıl bir politika izlediği anlaşılıyor. Buğday kuraklık desteğinin ödeneceği belirtilen 40 ilin seçimine bile çıkar ilişkileri damgasını vurmuş, büyük rantlara kapı aralanmıştı. **Ordu, Samsun, Sinop** gibi, buğday üretiminin çok düşük olduğu iller destekleme kapsamına alınırken, **Urfa** gibi buğday deposu bir il, yüzde 38'lik üretim düşüşüne rağmen destekleme kapsamına alınmamıştı.

Bugün tüm dünyada küresel ısınma ve kuraklık nedeniyle tarımsal üretimde ve özellikle buğday üretiminde düşüş yaşanıyor. Bu nedenle dünya piyasalarında buğday fiyatı üçe katlanmış durumda. Birçok ülke, buğday dahil kendi tarımsal ürünlerini korumak ve ürünü ülkelerinde tutmak amacıyla ticarete dönük ciddi tedbirler almaya başladı. **Ukrayna**, ihracat vergisini artırdı ve buğday ihracatını yasakladı. **Arjantin** buğday ve soya fasulyesinden sonra süt ihracatına da vergi koydu. Suriye buğday ihracatını yasakladı. **Hindistan** bakliyat ürünleri ihracatını yasakladı. AB'de öncelikli olarak süt ürünlerinde ihracat teşvikine son verildi. AB, 2006 rekoltesinden itibaren yüzde 10 nadas ko-

şulundan vazgeçiyor.

Dünyada bu gelişmeler olurken peki TC devleti ne yapıyor? Başta da belirttiğimiz gibi; TMO'ya gümrük vergisinden muaf buğday ithalatı yapıyor. Üreticiyi ve iç piyasayı koruyacak hiçbir tedbir almadığı gibi üretimi daha da aşağılara çekecek adımlara imza atıyor. Bu kapsamda yapılması gereken üretimi artırmak ve ithalatı düşürmekten TC tam tersini yapıyor. Aynı politikayla devam edilir ve ithalat gerçekleştirilirse zaten her yıl yilemler yaşayan buğday üretiminin bir dahaki sene çok daha düşeceği ve açığın 15 milyon ton civarında olabileceği belirtiliyor.

ÖZETLE; yapılacak olan buğday ithalatı dışarıya olan bağımlılığı daha da artıracak köylüyü ise üretim dışına itecektir. AKP hükümetinin yapmaya çalıştığı da bundan başka bir şey değildir. AKP hükümeti, içeride tefeci, tüccar ve toprak ağalarına dışarıda ise emperyalist tarım şirketlerine ekonomik kazanç ve rant sağlamakla yükümlüdür. Çünkü yetkisini ve icazetini onlardan almıştır.

Sonuçta hedeflenenler bellidir: milyonlarca köylüyü üretimsiz bırakarak dışarıya/ithalata bağımlılığı artırmak, ülke tarımını tasfiyeye uğratarak emperyalist sömürüyü derinleştirmek... Buğdayda veya herhangi bir üründe bugün kuraklıkla iç içe geçen gelişmeler, bu temel amaçtan kesinlikle bağımsız değildir.

○ halde çözüm, bu yapının tamamıyla

ortadan kaldırılmasından bağımsız değildir. Bu noktada **Markсист-Leninist-Maoistlere** düşen görev açık ve nettir. Yoksulluk, açlık ve sefaletin en derin şekilde yaşandığı T. Kürdistanı başta olmak üzere ülkemiz kırsallarında **Demokratik Halk Devrimi** mücadelesine hız verilmelidir. Demokratik Halk Devrimi'nin ülkemizdeki yolu Halk Savaşı'dır ve Halk Savaşı bizden büyük görevlere cüret etmemizi ister.

M. Eker'den inciler...

Bu sene buğdaydaki kayıp daha bahar aylarında kendini gösterirken Tarım Bakanı Mehdi Eker yaz ortalarında "**buğdayda sıkıntı olmayacak, o kadar düşüş yaşanmayacak, gerekirse seferberlik stoklarını harcayın**" diye açıklamalarda bulunuyordu. TC devletinin "seferberlik stoklarını" gerçekten kimin için harcayacağını 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarından Türkiye halkı çok iyi biliyor. On milyonlar açlıkla boğuşan depolarda çürütülen tonlarca buğdayı da...

TMO yalan söylüyor!

Daha Ocak-Mayıs döneminde kuraklık nedeniyle bu seneki rekoltenin düşük olacağı belli olmaya başlarken, TMO buğday stoklarını 37.5 kuruşta elinden çıkarmıştı. Ürün piyasaya çıkınca ise TMO alıcı olmadı. 2005'te 5 milyon ton, 2006'da 2 milyon

ton alım yapan TMO bu sene 125.000 tonun altında alım yaparak tarihinin en düşük buğday alımlarından birini gerçekleştirdi. TMO, tüccar vs. tarafından gelen aşırı talep dolayısıyla "**bize mal gelmedi**" dese de bunun da apaçık bir yalan olduğu biliniyor. Tüccarların çıkar sağlaması için alım yapmayan, TMO'nun kendisidir. Ayrıca biliniyor ki, mecbur kalmadığı koşullarda üretici hiçbir za-

man TMO yerine tüccarı tercih etmemiştir. Hatta TMO ödemeleri taksitli ve geç yaptığı durumlarda dahi üretici TMO'yu tercih etmiştir. Fakat şu an bilimli bir politikayla TMO'ya alım yapılmıyor. Üretici tümüyle tefeci ve tüccarlara mecbur bırakılıyor. Köylülerin borç ödemelerini hasat dönemine ve genellikle ürün fiyatlarının düşük olduğu döneme getirilerek, köylünün ayrıca tüccara mecbur bırakılması ve zarara uğratılması, bu politikaların her zaman tamamlayıcı bir ayağı olagelmıştır.

İşçi-emekçi yığınları dönük tüm dünyada esen saldırgan rüzgarları, işçi sınıfının öz örgütlülükleri olması gereken sendikalar tarafından çok da "**his-sedilmiyor**".

Bu "hissetmeme" durumu kuşkusuz, sendikaların içinde buldukları, sınıftan uzak duruşla ilintilidir.

Bu durumu ülkemiz özgüvenine indirecek olursak, 50'li yıllarda CIA patentli olarak kurulan Türk-İş ve ileriki yıllarda devrimci olma iddiasıyla ortaya çıkan, ancak devrimciliği sadece adında kalan DİSK ve sonrasında ise KESK gibi, sendika konfederasyonları, işçi sınıfını, emekçileri onların gerçek kurtuluşunu sağlayacak sınıf mücadelesine kanalize etmeyi bırakalım, ekonomik ve demokratik talepleri doğrultusunda bile harekete geçirmekten uzak oluşumların ötesine geçmemişlerdir/geçememekteler.

Sendika konfederasyonlarının başına çöreklenen sarı-bürokrat sendikacıların en "ilerisi" reformist bir hatta

Harb-İş'in kongre kararı diğerlerine örnek olsun

durmaktadır. Ancak bu durum sadece konfederasyonların yönetimlerinde hakim değil. Daha aşağıya doğru inildiğinde, şubelere kadar aynı duruşun söz konusu olduğu söylenebilir.

Kısacası, bugün sendikalar, buralarda yönetimde olanların yüksek maaşlar, ikramiyeler, harcırahlar, yüksek kıdem tazminatları aldıkları, birer rant alanından

öteye bir anlam ifade etmemektedir.

İşçi sınıfını "temsil etme" iddiasında olan bu sendikacılar, gerek bir işçinin çok üzerindeki yaşam standartları gerekse buna damgasını vuran duruşlarına uygun pratikleri ile, giderek "**temsil ettikleri**" işçi sınıfından kopmaktalar.

Kongrelerde yaşanan kavgaların

ardına baktığımızda, aslında bu kavgaların temelinde yatan gerçek nedenin, koltuk kapma kavgası olduğunu görürüz. Yani kongrelerde egemenlere karşı ola(ama)dıkları kadar "cengaver" kesilenlerin gerçek dertleri, ne sınıftan ne de sınıf sendikacılığı. Onlar, eğer bir dönem önce de sendika yönetiminde profesyonelse, buradan aldıkları yüksek maaş ve daha bir dizi olanakla gir-

dikleri ev, arsa, araba taksitlerini düşünerek verirler bu canhıraş seçime "kavgasını". Bu durumun gerçek sorumlusu ise hiç kuşkusuz, sendikalarda sınıf sendikacılığını hayata geçirecek, kişisel değil sınıf kaygılarıyla hareket edecek kadrolar yetiştirme noktasında yetersiz kalan, devrimci önderliklerdir.

Ancak Harb-İş'in geçtiğimiz günlerde gerçekleşen kongresinde, sendi-

caların ve de böylelikle sendikacıların yukarıda koymaya çalıştığımız sınıftan uzak halini bir nebze de olsa tersine çevirmeye çalışır gibi görünen, bu yanıyla da yüreklerimize biraz "**su serpen**" bir gelişme yaşandı.

Harb-İş Genel Kurulu, tüzüğün yenilenmesinin yanı sıra, sendikaların giderlerine ilişkin de bir dizi karar aldı. Bu kararlar içinde en anlamlısı ise herhalde, sendikaların şube ve merkez yöneticilerinin maaşlarının ve ikramiyelerinin düşürülmesine ilişkin karardı. Alınan karara göre, seçimi kaybeden yöneticilere verilen 3 aylık maaş ve ikramiyeye 1 aya düşürülürken, genel başkanın her ay aldığı % 20'lik başkanlık tazminatı % 10, şube başkanlarının % 10 olan tazminatı ise % 5 olarak yeniden düzenlendi. Yine genel başkanın, yönetim kurulu kararı olmadan ayda iki asgari ücret karşılığı harcama yapma yetkisi bir asgari ücrete, şube başkanlarının ise, yarım asgari ücrete düşürüldü. **(H. Merkezi)**

İşçiler kararlı; ücretleri alana kadar üretim yok!

Hopa Çay Üreticileri Kooperatifi ne bağlı çay fabrikasında çalışan 26 işçi, ücretlerinin ödenmemesi üzerine iş durdurdu. Ücretlerinin ödenmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için çalışmayacaklarını ve fabrikayı terk etmeyeceklerini belirten çay işçileri, ücretleri ödenmediği için mağdur olduklarını ve 120 günlük

sigorta primlerinin yatmadığı için sağlık güvencelerinin de ellerinden alındığını söylediler. Taleplerinin dikkate alınması için eylem yapmaya karar verdiklerini belirten işçiler, ayrıca patronun kendilerini aşağıladığını, sık sık tehdit edildiklerini, fabrika yönetiminin bazı arkadaşlarının muhbirliği zorlandığını ve şiddete

maruz kaldıklarını da söylediler. Talepleri dikkate alınana ve haklarını alana kadar çalışmayacaklarını, vardiya olarak fabrikada bekleyeceklerini söyleyen işçiler son olarak iş bırakmada deneyimsiz olduklarını daha örgütlü hareket etmek için sendikalarla görüştiklerini belirtti. **(H. Merkezi)**

Emekli-Sen kapatıldı, mücadele sürüyor!

Emekli-Sen, **Ankara 17'nci Asliye Hukuk Mahkemesi**nde görülen duruşma sonucunda **hukuksuz** bir şekilde kapatıldı.

İşçileri Bakanlığının, Anayasa'nın sendika kurma hakkını düzenleyen 51. maddesine dayanarak, aleyhine açtığı kapatma davası 9 Ekim günü sonuçlandı ve sendika kapatıldı.

Emekli-Sen'in kapatılmasını engellemek için emekliler Türkiye'nin birçok yerinde imza stant-

ları ve eylemler gerçekleştiren sorunlarını kamuoyuna duyurmaya çalıştılar.

1995 yılında "**Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz**" şiarı ile emeklilerin ekonomik, demokratik, hukuksal, sosyal hak ve çıkarlarının korunup geliştirilmesi için örgütlenen sendika kuran emekliler, devletin baskı ve engellemeleri ile karşı karşıya kaldılar/kalıyorlar.

Kapatma davası ile engellen-

meye çalışılan Emekli-Sen, ülkenin birçok yerinde imza stantları açarak geniş kesimlere seslerini duyurdu. Emeklilerin bu mücadelesi öyle anlaşılıyor ki birilerini rahatsız etti.

Aksaray'da açılan standta saldırı ve üstünde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin gıysileri olan bir kişi polisin gözü önünde emeklilere hakaret etti. Emeklilerin saldırılarına yanıt vermesi ve çevredeki insanların da müdahalesi ile stant yeniden kuruldu. Saldırıdan sonra Emekli-Sen üyeleri polise neden müdahale etmediklerini sordu ve polisin yanıtı "**Adamın sinirleri bozulmuştur**" şeklinde oldu.

Emekliler engellemelere rağmen sesli ajitasyonlarla imza toplamaya devam etti. Saldırıdan sonra ziyaret ettiğimiz emeklilerle da-

va süreci ve emeklilerin sorunları üzerine sohbet ettik. Oldukça kararlı görülen emekliler, Türkiye'de milyonlarca emeklinin çok zor koşullarda yaşadığını dile getirdiler.

Emekliler Ankara'da görülen dava öncesinde de çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. 7 Ekim günü Adana Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri "**Emekli-Sen kapatılmaz**" pankartı açtı. **Adana, Mersin, Hatay, Iskenderun ve Gaziantep** şubeleri tarafından gerçekleştirilen eylemlerde açılan kapatma davasının demokratikleşme iddiaları ile uyumadığı belirtildi. Emekliler ayrıca Kadıköy Meydanı, İzmir-Konak Meydanı'nda yaptıkları eylemler ile **Ankara'ya yürüdüler.** **(H. Merkezi)**

Akdeniz Nakliyat işçileri 2 aydır direnişte!

TÜMTİS'e üye oldukları gerekçesiyle Akdeniz Selçuk Nakliyat Kargo Şirketi tarafından işten çıkarılan işçiler, 60. gününü doldurdıkları direnişe bayramda da devam etti. 12 Ağustos'tan bu yana işten çıkarıldıkları Akdeniz Selçuk Nakliyat Kargo Şirketi önünde oturma eylemine başlayan işçilerin direnişi sürüyor. 60 gündür direnen işçilerden **Aydın Akçan**, direnişten çok şey öğrendiğini belirterek, bu süre zarfında sınıf dayanışmasının, hak arama- nın ne olduğuna tanıklık ettiğini söyledi. İlk kez böylece bir direniş içerisinde yer aldığı ifade eden ve "mafıyavari" yöntemlerle sindirilmeye çalışıldıklarını dikkat çeken Akçan, "**Bu direniş bizim için adeta okul görevi görüyor. Her geçen gün yeni şeyler öğre-**

niyoruz. Sınıf dayanışmasına ve sınıf bilincine varmam bu direniş sayesinde oldu" diye konuştu.

Sendikali olmayan önce çalışma koşullarının çok kötü olduğuna dikkat çeken işçilerden **Hüseyin Gündüz**, sendikaya haklarını aramak için girdiklerini belirtti. Günce 12 saat ve hiç durmadan çalışıldıklarını, mesai ücretlerinin verilmemesi, sağlıksız koşullarda hazırlanmış yemekler yediklerini anlatan Gündüz, "Bu koşulları sendikal mücadele ile düzelterek inandık ve TÜMTİS'e üye olduk. Ancak işveren sendikadan ayrılmadığımız takdirde işten çıkartacağını söyleyerek bizi tehdit etti ve ardından da 9 arkadaşımızı işten çıkardı" dedi. **(H. Merkezi)**

“Sımrötesi” tezkeresine protesto

Devletin sınır ötesi operasyon için çıkartmaya hazırlandığı tezkeresi protesto edildi. 15 Ekim 07 Pazartesi günü İHD İstanbul Şubesinde açıklama yapan **HÖC, DHP, Alinteri, ESP, Mücadele Birliği**, Partizan vd. kurumlar “Bugün yapılmak istenen, olası “operasyon”u tüm ülke geneline yaymak, linçleri ve yeni saldırıları teşvik etmektir. Kürt illerinde dağ taş bombalanırken, metropollerde de sivil katliamların önünü açarak ırkçı-şoven anlayışı yaygınlaştırma isteğidir. Kürt halkına dönük yeni saldırıları yaygınlaştırmak, yeni Uğur’ları, Enes’leri, Bülent Karataş’ları katletmek için, bugünün Oğün Samast’larını, devletin deyişiyle “iyi çocuklar”ı yaratmaktır” dedi. Tezkerenin mecliste oylanacağı gün Taksim Tramvay Duragında eylemde olacaklarını belirten kurumlar tüm halkı tezkereye karşı çıkmaya çağırdı.

(İstanbul)

Saldırıları protesto edildi!

Son dönemde özellikle Kürt halkına, genelde de tüm devrimci ve demokratik kurum ve kişilere yönelik artarak devam eden, faşist saldırıları protesto etmek için **Partizan, ESP, BDSP, DHP, DTP, SDP, EMEP**’in örgütlediği ve **İHD, Tunceliiler Derneği**’nin de desteklediği oturma eylemi **9 Ekim günü Osmangazi Metro İstasyonu** önünde gerçekleştirildi.

Eylemde kurumlar adına açıklamayı okuyan **Serpil Aslan** “bizler burada yer alan kurumlar olarak bir kez daha şovenizme, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı halkların kardeşliğini haykırıyoruz” dedi. Kitle beş dakika sembolik oturma eylemi yaptı ve çeşitli sloganlar atarak alkışlarla devletin faşist saldırılarını protesto etti.

(Bursa)

TUDEF 2. Olağan Kongresi’ni gerçekleştirdi!

Tunceli Dernekleri Federasyonu, **14 Ekim Pazar** Taksim Hill Otel’de 2. Kongresi’ni gerçekleştirdi.

Demokrasi ve devrim mücadelesinde şehit düşenler adına saygı duruşunun ardından yapılan oylama ile divan oluşturuldu. Devrimci ve demokratik kurumların ve Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak**’ın da aralarında olduğu mesajlar okundu. Gündemlerin okunması ile birlikte Faaliyet Raporu yönetim tarafından delegelerin bilgisine sunuldu. Bu bölümde söz alan ve çeşitli illerden gelen delegeler federasyonun iki yıllık çalışmalarına ilişkin düşüncelerini dile getirdi. Delegeler Dersim’de yaşanan sağlık sorunlarından, Munzur Üniversitesi kurulmasına kadar geniş bir yelpazede Federasyonun gündemine ilişkin önerilerini dile getirdi.

Federasyonun Munzur’da yapılacak barajlara, siyanürle altın aranmasına karşı daha aktif bir mücadele yürütmesi gerektiği delegelerin konuşmalarında dikkati çeken ortak noktaydı.

Sınır ötesi operasyonun ve çıkarılmak istenen tezkerenin kınandığı bir önerge oy birliği ile kabul edilirken, Kürt halkına yönelik imha ve inkâr saldırıları F tiplerinin kapatılması üzerine de önergeler sunuldu.

Çeşitli DKÖ temsilcilerinin de katıldığı kongrede Hozat’ın Boydağ köyünde Özel Tim tarafından kurşunlanan Rıza Çiçek’in abisi **Cemal Çiçek** de bir konuşma yaptı.

Özel Tim’in Bülent Karataş ve kardeşini infaz amaçlı kurşunlandığını dile getiren Cemal Çiçek, kardeşinin hastanede tedavisi sürerken sorgulandığını ve sahte bir ifade ile örgüt üyesi olduğu iddiası ile tutuklandığını ardından, Diyarbakır’a nakledildiğini söyledi.

Kongre’ye eski yönetimin eleştirileri yanıtlanması ve diğer gündemlerin oylanması ile devam edildi. Kongrenin başladığı saatlerde iki olan liste sayısı yapılan görüşmeler sonucunda tek listeye indi.

(İstanbul)

“İyi çocuklar” işbaşında

Beytüşşebap’ta bir minibüsün taranarak, içindeki 12 kişinin öldürülmesi, bunu takip eden günlerde değişik yerlerde bombaların patlaması, Kürtlere dönük uzunca zamandır bilinçli bir biçimde tırmandırılan imha-inkar politikalarının daha üst düzeyde hayata geçirilmesi zemini yaptı.

Aynı zamanda halkları birbirine düşman etme, birbirine kırdırma anlamına da gelen (daha doğrusu amaçlanan) bu yönelim, öyle görünüyor ki önümüzdeki sürece damgasını vuracak, uzunca zamandır böylesi bir atmosfer yaratmak için çaba harcayanlar ellerini ovuşturmaya devam edecek.

Emperyalist patentli bu politika, esas olarak emperyalistlerin bölgedeki hakimiyet planlarını pekiştirmeye hizmet ederken, diğer yandan da, onların yerli uşaklarının ülke içindeki otoritelerini artırma işlevi de görmektedir. Otoritesini artırmaya en fazla ihtiyaç duyan gücün ise, son yıllarda bunu yitirdiğini düşünen ve yeniden kazanmak için uzunca süredir büyük bir “uğraş” veren faşist **Türk Ordusu** olduğu kesin.

Ancak bu yönlü uğraşları da içinde barındıran ve bir yılı aşkın süredir dillendirilen sınır ötesi hareketin bir türlü hayata geçirilememesinin, daha doğrusu ABD’den buna ilişkin onayın çıkmamasının verdiği rahatsızlık bugünlerde “aşılacak” gibi görünüyor. **Tabii emperyalist efendileri uşaklarına yeni bir oyun oynama-**

mazsa...

Faşist Türk Ordusu başta olmak üzere, tüm siyasi otoritelerin koro halinde Kürtlere dönük topyekun bir saldırı için naralar attığı şu günlerde, en büyük destek yine egemenlerin güdümündeki medyadan gelmekte. Medyanın bu kesimi, en son Şırnak ve Diyarbakır’da 15 askerin öldürülmesiyle adeta bir linç histerisine girmiş bulunuyor. Ne kadar eski kontra asker varsa, ekranlara çıkarılarak, ‘90’lı yıllarda “teröristlere” karşı nasıl başarılı bir “savaş” verdikleri anlatılıyor. Bu katil eskileri “ah yine görev verilse de görseler neler yaparız” edasıyla ve de ağızlarından salyalar aktararak yaptıkları açıklamalarla, öзде o dönem gerçekleştirdikleri bir dizi kontra katliamı da itiraf ediyorlar.

Tüm bu linç histerisi ise çok açıktır ki sadece gerillayı kapsamıyor. Kürt Ulusal Hareketi’nin tüm temsilcilerini hedef alıyor. Bunun içindir ki, imha hareketinin bugün artık, uzunca süredir zaten ciddi saldırılarla karşı karşıya kalan **DTP**’yi de bir bütün olarak içine almış olduğu gözleniyor. Meclis’e girmiş olan çok sayıda eli kanlı katil, dokunulmazlık zırhına bürünüp, elini kolunu sallayarak dolayınca, yasaların aynı dokunulmazlığı verdiği **DTP**’li vekillerin bir çirpıda yargılanması gündeme geliyor. Tüm Kürtleri hedef aldığı çok açık olan bu linç kampanyaları, sokaklarda, mahallelerde yaşayan Kürt gençlerin, Ahmet Kaya dinledikleri için linç edil-

mek istenmesi boyutuna ulaşarak, Kürt-Türk düşmanlığı yaratma çabaları, iyice pekiştirilmeye çalışılıyor.

Bu sürecin hız kazanması aslında Meclis’in açıldığı 1 Ekim’de **Büyükkanıt**’ın yaptığı bir konuşmayla verildi denebilir. Büyükkanıt bu konuşmada Meclis’teki **DTP**’li vekilleri doğrudan hedef gösterdi. Büyükkanıt’ın bu konuşması, birkaç gün geçmeden Erdoğan tarafından da desteklendi. Erdoğan, “**PKK’ya terör örgütü demeyenleri muhatap almamız**” diyerek, askere tam destek verdiklerini ilan etti.

İşte sınır ötesi hareketin bu işte bu açıklamaların akabinde daha da yoğun olarak gündeme gelmiş bulunmakta. Ancak, böyle bir hareketin **ABD**’nin onayı olmadan gerçekleşmeyeceği kesin. **ABD** buna izin verir mi, verirse hangi planlar dahilinde verir, yine bu da ileriki süreçte açığa çıkacaktır.

OHAL genişliyor

Ancak, özellikle Kürt Ulusal Hareketine, bir bütün olarak da Kürt halkına dönük gerçekleşen bu azgınca saldırıların, Ordu’nun elini ülke içinde giderek güçlendirdiği açıktır. Çünkü Ordu ve hükümetin, **CHP, MHP** gibi faşist partilerin de desteğini alarak başlatıldığı imha dozu yüksek bu saldırı furyası, ordunun uzunca zamandır fiili olarak birçok bölgede hayata geçirdiği **OHAL** uygulamalarının kapsamını genişletmesini de beraberinde getirdi. En son Beytüşşebap’ta yaşa-

nan ölümler bahane edilerek, burası da “Geçici Güvenlik Bölgesi” ilan edilmiş bulunmakta.

Beytüşşebap olayına biraz daha yakından baktığımızda, burada yaşananların ‘90’lı yıllardaki “Özel Savaş” adı altında gerçekleşen kontra eylemlerle ne kadar benzerlik taşıdığını da göreceğiz.

Olayın gerçekleşmesinden çok kısa bir süre sonra, daha henüz herhangi bir araştırma söz konusu değilken yapılan resmi açıklamalar var. Ancak alacale ve önceden planlandığı belli olan bu açıklamalar, olay araştırıldıktan sonra doğruluk payını da giderek yitirmiş bulunmakta.

Örneğin, ilk açıklamalarda minibüste ölenler arasında küçük bir çocuğun da bulunduğu söylenmesine karşın, böyle bir şeyin olmadığı çıkmıştır açığa. Bu ayrıntı büyük olasılıkla kamuoyunda daha fazla infial yaratmak için düşünülmüş olmalı.

Bu infial yaratma çabaları, daha sonraki günlerde 15 askerin ölümlüyle doruğa ulaştırılmaya çalışılmıştır. Beytüşşebap olayının **PKK** tarafından üstlenilmemesi, olayın gelişimine ilişkin resmi açıklamalarla bölge halkının yaptığı açıklamaların birbirini tutmaması, bunun açık bir biçimde kontra bir eylem olduğunu göstermektedir. Olaydan hemen önce ve hemen sonra, bölgeye yakın bir yerden askeri helikopterlerin kalkış-iniş yapması ise, bunun böyle olduğu noktasında şüpheye yer bırakmamaktadır.

Ülkedeki kontra-gerillanın ileri gelenlerinden biri olduğu kesin olan **Büyükkanıt**’ın Genel Kurmay Başkanlığına getirilmesiyle birlikte, bu tür faaliyetlere hız verileceğinin sinyalleri de verilmişti. Bu sinyallerin yanlış algılanmadığını ise, şu süreçte daha net olarak görmekteyiz. Anlaşılan **Büyükkanıt**’ın tüm “iyi çocukları” işbaşında!

Şehitlerin cenazelerini aileleri aldı

Kato Dağı’nda Eylül ayının sonunda çıkan çatışmada 9 HPG gerillası şehit düştü. HPG’lilerden **Nazan Bayram, İhsan Tekeş, Zeki Gökberk ve Hakan Turgut** adlı gerillaların aileleri Van, Diyarbakır ve Hakkari’den Beytüşşebap’a gelerek cenazelerini almak istedi. Beytüşşebap Cumhuriyet Savcılığı’na başvuran 4 HPG’linin ailesine savcı, “**Biz operasyon bölgesine helikopterle gittik, havadan keşif yaptık. Cenazeler oradadır, doğrudur, ancak biz gidip alamıyoruz. Siz alabiliyorsanız gidin alın**” şeklinde yanıt verdi. Aileler bunun üzerine Beytüşşebap İlçe Jandarma Komutanlığı’na başvuruda bulundu. Dilekçe ile başvuran ailelere askeri

yetkililer, cenazelerini gidip almalarını söyledi. İlçe Jandarma Komutanlığı yetkililerinin ailelere, “**operasyon bölgesi, asker gönderemeyiz**” diyerek güvenlik önlemi alamayacaklarını belirtmesi ise dikkat çekti.

DTP Şırnak İl Başkanı İzzet Belge, **DTP Beytüşşebap İlçe Başkanı Yusuf Temel** ve beraberindeki 100 kişi cenazeleri almak için Beytüşşebap’ın Setka Köyü’ne doğru yola çıktı. Uzun bir yolculuktan sonra Özel Güvenlik Bölgesi’ndeki Derya Mala mıntıkasına giden aileler 3 cenazeye ulaştı. Biri kadın olmak üzere toplam 3 HPG gerillası getirilen cenaze tor-

barına konuldu. Cenazeler akşam saatlerinde Beytüşşebap Devlet Hastanesi morguna getirildi.

Cenazelerin konulması için hastanede sedyeye verilmemesi gerginliğe neden oldu. Çatışmada şehit düşen ve cenazeleri alınmayarak Beytüşşebap Devlet Hastanesi morgundan bekletilen HPG’lilerden **Uludereli Hamit Bayram** (Goran), **Diyarbakırlı Esat Güller** (Şemsetin Jıyan), **Suriye Halep doğumlu Adnan Mamo** (Kahraman Hogur) ve kimliği tespit edilmeyen bir gerilla daha sonra aileleri tarafından alınarak memlekelerine götürüldü.

Şehitler için kurulan taziye çadırları ziyaretçi akınına uğrarken, evlatlarını katleden devlete olan öfke dile getirildi.

2006 yılının Nisan ayında Bingöl’ün Genç ilçesi kırsalında şehit düşen 14 gerilladan 4’ünün Diyarbakır’da kitlesele bir şekilde defnedilmek istenmesini hazmedemeyen devletin kolluk güçleri 3 gün boyunca halka saldırmış, Başbakan R. Tayyip Erdoğan anaları suçlayarak çocuklarına “**sahip**” çıkmazlarsa akıbetlerinin aynı olacağı yönünde “**açıklamalarda**” bulunmuştu. Genelkurmay Başkanlığı da Erdoğan’ın açıklamalarıyla paralel olarak gerilla cenazelerinin ailelerine verilmeyeceğini açıklamıştı.

Berxwedan Jiyane!

kendini ifade etmek, Türkçe duymak. O çocukluğa, o köye ait olan her şeyi artık küçümsemek, hor görmek, unutmak... Bunun nasıl vahşi ve gaddar bir asimilasyon süreci olduğunu çok sonraları anladım.” Bunu anlamasına paralel, Mehmet Uzun, Kürt halkının yiğit oğul ve kızlarının izlediği yolda adını atmış ve yurtsever düşüncelerle, devrimci düşüncelerle tanışmıştır. Bu uğurda bedel ödemiş, hapis yatmış ve 1977 yılında oradan da İsveç’e giderek sürgün yaşamına başlamıştır.

Ancak sürgünde de ülkesinden, mücadelesinden kopmamıştır. İnkâr edilen, yok sayılan, küçümsenen, yasaklanan bir dilde, Kürt dilinde edebiyat yapmaya başlamış, aynı zamanda **Rızgari** dergisinin çıkartılmasında yer almıştır. “**1980’lerin başıydı ve ben ülkemden binlerce kilometre uzakta, Kürtçenin hiç konuşulmadığı, hiç duyulmadığı bir Kuzey ülkesinde Kürtçe bir roman sanatı yaratmaya başladım. Bu konuda dil, edebiyat tarihi, roman sanatı, estetik, kurgu vb. bilimsel araştırmalar, incelemeler kadar çocukluğumun anıları ve onların doğal ortamları da im-**

dadıma yetmişti.”

Mehmet Uzun Kürtçe roman yazmaya başladığında yalnızca gerici güçlerden değil Kürt Ulusal Hareketi içinde yer alan farklı kesimler tarafından da hor görülür, türlü zorluklarla karşılaşır ama yılmaz. Ve sonunda Kürtçe, Türkçe, İsveççe yazdığı eserlerle dünya çapında tanınan bir yazar olarak ülkesinin, halkının yaşadığı yıkımları, zulümleri ve direnişleri, mücadeleleri tüm dünyaya edebi bir dille aktarır.

Modern Kürt edebiyatının kurucusu olarak kabul edilen Mehmet Uzun, eserlerinde halkın ve gençliğin tarih bilincini geliştirmek amacıyla çalışmaları da yapmıştır. “**Ters yüz edilmiş, unutulmuş bir tarih söz konusudur. Tarihini bilmeyen, tarihini kendisine göre yorumlamayan bir entelektüel hareketin, bir siyasi hareketin başarı şansı yoktur**” diyerek incelemelerde bulunmuş ve tarihsel kişilikleri, önceki dönemlerde mücadele veren Kürt aydınlarını tanıtmıştır.

Uzun’un ölümü üzerine yazdığı yazıda **Şeyhmus Diken** “Umuyor ve diliyorum ki; Kürt gençleri Mehmed’in yerini daha mükemmel edebiyat örnekleri ile doldurur da Mehmed de kadim nehir **Dicle**’ye, 1500 yıllık **On Gözlü Köprüye**,

Kırklar Dağına, Ben u Sen Vadedisine ve Hevsel Bahçelerine bakın yeni mekânında rahat uyur” diyor.

İsveç’te mide kanserine yakalandığını öğrenen Mehmet Uzun doktorlarının kendisinden umudu kesmesi üzerine **iyileşmek için, hayata tutunmak ve direnmek için** halkının yanına, yıllardır ayrı kaldığı Amed’e yerleşmeye karar veriyor. Daha havaalanında binlerce kişi tarafından karşılanıyor. Hastanesinin önünde öğrenciler, köylüler, aydınlar yüzler, binler olup Mehmet Uzun’u ziyaret ediyor, onun için dua ediyor. Dengbejler gelip Uzun için sanatlarını icra ediyor ve tüm bu çaba, tüm bu sevgi ve **Amed**’in havası, suyu sayesinde Mehmet Uzun toparlanıyor, ayağa kalkıyor, taburcu oluyor ve halkına doğrudan seslenme imkanına kavuşuyor. 13 Temmuz 2006’da geldiği Amed’de 1 yıldan fazla direniyor. **Emeklerinin, mücadelesinin, ödediği bedellerin karşılığını halkının sevgisini alarak kazanan, kendisine zulüm eden düzende dahi saygınlık kazanan, hor görülen Kürt dilinin yeniden ayağa kalkmasını, kendisine güveninin gelmesini sağlayan bu büyük dil emekçisinin saygıyla anıyoruz.**

Sincan F Tipi'nde tutuklu bulunan Yaşar İnce ile röportaj

Hücre-revir-hastane üçgeni

F Tipi Hapishanelerde tecrit ve tedavi işkencesine ek olarak eğer bir de hastaysanız yeni işkence halkaları eklenir. Sincan F Tipi Hapishanesinde tutuklu olan Yaşar İnce devletin "sessiz imha" saldırısıyla karşı karşıya olan tutsaklardan biri. İnce'nin son durumu ve tutsak olarak Hücre-Revir-Hastane üçgeninde yaşadıklarını kendi anlatlarından öğreniyoruz...

- Verilen yemekler tedavimize uygun mu?

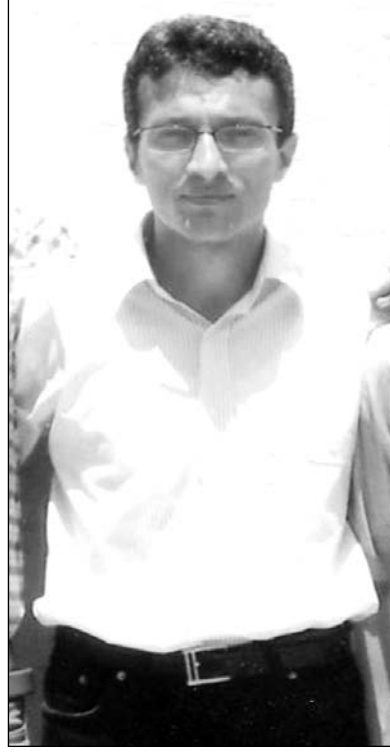
Sağlıklı bir insan bile hapishane yemekleriyle bir süre sonra erozyona uğrar. Tedbir almayanlar için sonuçları iç açıcı olmaz. Aşırı yağlı, salçalı, acılı yemekler veriliyor. Çoğunlukla da hiçbir besleyiciliği olmayan yemekler. Bunlar hapishanede hastalıklara davetiye çıkartıyorlar. Bu çerçevede bir sürü girişimde bulduk, mücadelesini verdik. Ama ciddi hiçbir adım atılmadı. F tipleri öncesi, ailelerimizin getirdikleri ve dışarıdan alırdığımız yiyecekler oluyordu. Ama F tipleriyle birlikte "güvenlik" vb. denilerek bu da "yasaklandı". Güvenlik bahane, işin kılıfı. Beslenme politikalarının yaratacağını, sonuçlarını gayet iyi biliyorlar. Tutsakları çürütmenin bu etkili yoluna oynuyorlar.

- Siz hastane revirinde de kaldınız, orayı anlatır mısınız biraz.

Revir, hastanın tedavisi amaçlı kullanılan bir yerden ziyade, hapishanenin tedavi mantığının hüküm sürdüğü bir alan. Revire gelen "doktor" hekimliği bir giysi gibi dışarıda bırakarak geliyor. Hastayı dinleme, anlama gibi bir zahmete dahi girmiyor. Zindan havasını içine çektiği, idarece yönlendirilip, kimi zaman da baskıya uğradığı, kiminde zindancı kafası olduğu için mahkumun da hasta olabileceğini göz önünde bulundurmuyor. Bunlar bilinçli yaklaşımlar. Sistemin bütünlüğü çalışmasını sağlama dışıdır.

- Hastaneye girişlerde ne gibi sıkıntılar yaşıyorsunuz?

F tipi zindan gerçekliğini, uygulamalarını zindan dışına çıkıldığında

da yaşatmak istiyorlar. Mahkeme, hastane gibi yerlere götürülürken yapılanlar buna göre şekillendiriliyor. Ringler hücrelere bölünmüştür. 6 kişilik, 3 kişilik gibi. Her hücrede de kamera vardır. Keleççeler, kilitle kapılar, ringin içinde-dışında onlarca asker bulunmasına rağmen "güvenlik" bahanesiyle konmuş bu kameralar. Açık ki yapılan "güvenlikle" hiçbir alakası yoktur. Her yerde, her mekanda egemenliğinin, gözünün, denetiminin olduğunu hissettirmek, sürekli izleniyor olmanın insan psikolojisi üzerinde yarattığı yıkıcı etkileri yaşatmaktır amaç. İnsan onuru, kimliğiyle bağdaşmayan bir uygulamadır dayatılan. Bizler de bu uygulamayı kabul etmiyoruz, tavır alıyoruz. Ringin kameralı olduğu bilgisini öğrenebilsek, kameralı ringe sevke karşı olduğumuzu anlatıp, kameralı ringe kendi isteğimizle binmeyeceğimizi belirtir-

yoruz. Mahkemeye götürülme ise söz konusu olan, tekmeler, yumruklar eşliğinde saldırarak, zorla bindiriyorlar ringe. Biz de direniyoruz. Zorla bindirildikten sonra da kameraları selpak veya elimizle kapatıyoruz.

- Tüm bu rahatsızlıklarınız hastanede gerçek bir tedavinin yapıp yapılmadığınıza değinir misiniz?

Biz devrimci tutsaklara "özel" muamele hastanelerde de devam ettiriliyor. Her adımda "terörist" muamelesine tabi tutulmaktayız. Basit gibi görülebilir ama normalde muayene odasına girdiğimizde keleççeler açılmayken, askerin açmayıp, sessiz kalması doktor için başlangıç noktası oluyor. Güvenlik sorunu varmışçasına bir ruh haline giren doktor, keleççeleri açtırmaya ya hiç yanaşmıyor ya da uzun bir ikna çabası sonrası korkarak "açın" diyor. Tabi bu hali bile, bizden kurtulmak için baştan savmacı yaklaşımlara sebep oluyor. Çok kaba bir muayene ile geçiştirirler.

Zaten hastaneye yatmış olmanıza rağmen doktor ilgisine mazhar olamazsınız. Muayenelerde yaşananlar, aynen devam eder. Mahkum koğuşturmuş ise hasta olman gerçekliği üzerine biçimlendirilmiş bir yer değildir. Mahkum için gerekli zindan koşulları oluşturulur, onun içinde biraz hastane havası serpiştirilir. Mahkum koğuşturmuş denir budur.

Örneğin bir hastanede normal koşullarda hijyen sorununun olmaması gerekir. Oysa kaldığımız yerin adından anlaşılıyor: **Mahkum Koğuşturmuş**. Yani mahkum bölümü, hastanesi bile denmez. Onun için ya, hastanenin bir bölümünde zemin kata yapılmış bir yerdir.

- Bu koşullarda tedavi olmanızı konu gündeme geliyor, akla takılıyor. Ne diyorsunuz, böyle bir imkan var mı?

Kronik hastalığı olan birçok mahkum-tutsak var. Kronik ve ciddi hastalıkların mevcut zemine de uygulamalar çerçevesinde tedavi imkanı bulunmuyor. Sistemli ve sürekli tedavi-bakıma ihtiyaç duyan çok sayıda arkadaşımız var. Bunun için de yapılması gereken, böylesi hastaların çıkarılmasıdır. Aksi takdirde bu şartlarda tedavileri, iyileşmeleri, yaşamlarını sürdürmeleri mümkün değil.

- Son olarak okuyucularımıza ya da gazetemiz aracılığıyla kamuoyuna söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Burada yaşananların halkımıza taşınması çok önemlidir. Ve yaşananları biraz olsun yansıtabilmişsem, bundan mutluluk duyarım. Sonuç olarak birkaç şey söyleyeyim. Yaşadıklarımız, karşılaştığımız uygulamalar esas olarak yıldırma, pes ettirmeyi hedefliyor. "Boşa uğraştığın" düşüncesi yaratılmak isteniyor. Zamanla direnme gücünü kırarak, artık hastaneye gitmeye noktasına getirmeye çabalyorlar. **Biz devrimci kimliğimiz ve irademizle, her şeye rağmen direnme gücümüzü koruyoruz elbette ki. Tedavi olabileceği bir irade savasına dönüştürülmüş durumda. Hastalıkla savaşmak bir yanı, uygulamalarla savaşmak diğer yanı.**

Bizim faşizmle savaşmaktan sakındığımızı, çekindiğimizi gören olmamıştır. Binlerce şehit verdik, bir tanesi de biz olmaktan onur duyarız. Önemli olan hem devrim mücadelesinin, hem de F tipi zindanlara karşı mücadelenin sürdürülmesidir. Bunun için hayatımıza, insan olma onurumuza kasteden her şeye karşı durmak, mücadele etmek, daha fazla özveri, çaba ve katılımda bulunmak gerekiyor.

Adana'da arıtma tesisi halkı isyan ettirdi

Adana'nın Güneşli Mahallesi'nde ASKI bünyesinde faaliyet yürüten **Doğu Atık Su Arıtma Tesisi** çalışanı 3 personelin metan gazından zehirlenerek yaşamını yitirmesini protesto eden mahalle halkı tesisin kapatılmasını istedi.

3 Ekim'de Güneşli minibüsleri son durağında bir araya gelen mahalle halkı, "**Arıtma tesisi kapatılсын**", "**Aytaç Durak duy sesimizi**" ve "**Temiz hava istiyoruz**" sloganlarını atarak tesise doğru yürüyüş yaptı. Tesis önünde yü-

çken Sakal, "**Tesisteki depolarda borular tıkanıyor, takdirde oluşacak bir kazada 7 mahalle ortadan kalkabilir**" diyerek yetkilileri önlem almaya çağırdı.

Mahalle halkından astım hastası olan 12 yaşındaki **Kenan Özden**, özellikle akşamları nefes alamadığını söyledi. Mahallede çok sayıda astım hastası olduğunu belirten Özden, "Bizim park ve bahçelere ihtiyacımız var. Parkın yapılacağı bir yere arıtma tesisinin yapılması haksızlık. Tesisin kapatıla-

rüyüşe son veren kalabalık, kitleden bazı kişilerin tesise girmek istemesinin güvenlik görevlileri tarafından engellenmesi üzerine kısa süreli gerginlik yaşadı. Bunun üzerine tesise polis geldi.

Burada açıklama yapan Akdeniz Mahalle Muhtarı **Kamil Sakal**, tesisin kapatılması için gerek Valilik gerekse Büyükşehir Belediyesi'ne gerekli müracaatları yaptıklarını dile getirdi. Yapılan görüşmelerde tesisten çevreye yayılan kokunun giderileceği sözü verildiğini aktaran Sakal, "**Artık koku derdini bir tarafa bıraktık, can derdine düştük**" dedi. Tesisin yarattığı etkilerden 7 mahallenin payını aldığına dikkat

rak yerine park yapılmasını istiyorum" şeklinde konuştu. **Burcu Temeltaş** ise tesisin yaydığı kokudan rahatsız olduklarını dile getirerek, 2 yıldır mahallede oturduklarını ve çocuğunun sürekli hastalandığını söyledi.

Geçtiğimiz yaz faaliyete geçen ve açıldığı günden bu yana mahalle sakinlerinin tepkisine neden olan Doğu Atık Su Arıtma Tesisi'nde çalışan İşletme Bakım Şefi **Selahattin Gögebakan**, **Faruk Yetişir** ve **Tamer Toygun** 2 Ekim'de tamir için girdikleri 3 metre derinliğindeki kazanda metan gazından zehirlenerek yaşamını yitirmişti.

(H.Merkezi)

Kırıkkale sevki sırasında kalan tutsaklara da saldırı

Seçimlerin ardından başlatılan sahte demokrasi atmosferi "sivil" anayasa tartışmaları ile birlikte devam ettirilirken, hapishanelerde yaşanan bir takım gelişmeler dillerinden bu söylemleri düşürmeyenlerin gerçek yüzlerini göstermektedir. 14 Eylül 2007 tarihinde Kırıkkale F Tipi'ne yönelik yaşanan gelişmeler bu anlayışı ortaya koymaya yetmektedir. Sürgün sevke maruz kalan tutsaklar, Kırıkkale'deki karşılama sırasında işkenceye maruz kalmış, ailelere ise gardiyanlar tarafından taciz edilmiştir.

Bu sürgün sırasında Sincan'da kalan tutsaklar da saldırıya maruz kalmıştır.

14 Eylül tarihinde sabah sayımı

için A9-25 nolu hücreye gelen gardiyanlar hücreye girer girmez küfürler eşliğinde tutsaklara saldırmaya başlamış, tekme ve tokatlarla tutsaklara vurarak, merdivenlerden zorla indirmeye çalışmış. Ardından iki gün boyunca sayımlarda bir sorun yaşanmazken, 17 Eylül tarihindeki sayımda ise yine saldırı olmuş ve TKP/ML dava

tutsağı **Naki Demir** bu saldırı sırasında kalça kemiği ve kafasının arkasına aldığı darbeler sonucu yaralanmıştır. Saldırı sonrasında tutsakların revire çekilmeleri de engellenmek istenmiştir.

Tutsaklar yaptıkları açıklamalarda sayımlarda kendilerine hücrelerin alt katında hazır vaziyette durmanın dayatıldığını belirttik, bu saldırıya karşı mücadele edeceklerini belirtiyorlar. Kırıkkale sevki sırasında ve sonrasında kalan tutsaklara yönelik küfürler hakaretlerin edildiğini vurgulayan tutsaklar, A 8-24 numaralı hücrede kalan **Mesut Çeki**, **Alihan Alhan** ve **Metin Kürekcı** adlı tutsakların da gardiyanların saldırısına maruz kaldığının altını çizdiler. (H. Merkezi)

Sağlık isteyenlere polis copu!

dımlaşma ve Dayanışma Derneği Başkanı **Mehmet Sultanoglu**, "Antakya Belediyesi aylardır binlerce kişiyi kanal ve tuvalet pisliğinin kokusuyla yaşamaya mecbur etmiştir" dedi.

Mahalle sakinlerinden **Metin Hatun** da, çocuklarının hastalandığını ifade ederek; "Çıkan pis kokular-dan dolayı çocuklarımız hastalandı. Biz mahalle halkı olarak arıtma tesisinin kapanmasını istiyoruz" dedi.

Arıtma Tesisi önünde gerçekleştirilen eylem sonrasında, mahalle sakin-

leri Antakya Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polislin engelleme çabalarına rağmen mahalle halkı sloganlar atıp ellerindeki dövizlerle yolu araç trafiğine kapattı. Bunun üzerine polis halka saldırdı. Yaşanan tüm engellemelere rağmen mahalle halkından oluşan bir heyet Antakya Belediye Başkanı Mehmet Yeloğlu ile görüşüp arıtma tesisinin kapatılması talebini ilettili. Eylem mahalle halkının taleplerini gerçekleştirene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylemesiyle sona erdi. (H. Merkezi)

Şimdi de "ağız araması" işkencesi

Mersin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan **Adil Savur** ve **Erdoğan Bayhan** adlı tutuklular, mahkemeye getirilirken jandarma tarafından ağızlarının aranamak istendiğini, bu duruma itiraz etmeleri üzerine hakarete maruz kalarak koğuşturucu geri gönderildiklerini açıkladılar.

İHD Mersin Şubesi'ne mektupla durumu bildiren tutsaklar, **28 Eylül'de Mersin Adliyesi'nde** görülecek duruşmaya katılmak için koğuştan alındıklarını, hapishane kontrol noktasında jandarma tarafından arandıklarını aktardı. Jandarmaların arama sırasında ağızlarını aramak istediğini belirten Savur ve Bayhan, bu duruma itiraz ettikleri için askerler tarafından hakaret edilerek koğuşturucularına tekrar götürüldüklerini belirtti.

Erdoğan Bayhan adlı tutsağın kız kardeşi **Belkız Bayhan**, baskıların bu olayla sınırlı kalmadığını söyledi. Ağabeyinin hasta olduğunu ve tedavi görmesi gerektiğini dile getiren Bayhan, tüm başvurularına rağmen hapishane tarafından tedavisinin yapılmadığını kaydetti. (H. Merkezi)

Tecrit sürdürükçe intiharlar devam edecek!

19 Eylül 2007 tarihinde **Tekirdağ I Nolu F Tipi Hapishanesi'nde** yaşadığı sorunlar nedeniyle intihar eden Zeki Ünlü adlı tutsağın ölümünün ardından tutsaklar çeşitli girişimlerde bulundular. 25 Eylül tarihinde **Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı**, hapishane idaresi ve Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulunulmuştu.

Devrimci ve komünist tutsaklar tarafından ortak kaleme alınan bir metinle hapishanedeki adli tutsaklara duyarlılık çağırısı yapılmıştır. Yine duyarlı, demokrat insanlara, çeşitli köşe yazarlarına ve aydınlarla da duyarlılık çağırısında bulunulmuştur. (H. Merkezi)

Hapishanelere Agos sansürü

Devrimci yayınların tutsaklara ulaşmasını her fırsatta türlü gerekçelerle engellemeye çalışan devletin bahnelerinden biri de yayınlardaki Türkçe dışındaki diller.

Özellikle Kürtçe yayınların tutsaklara iletilmesinde yaşanan sorunlara şimdi de belli sayfaları Ermenice yayınlanan haftalık Agos gazetesinin Ermenice sayfalarının tutsaklara verilmemesi eklendi. **Tekirdağ I Nolu F Tipi Hapishanesi** ve **Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde** Agos gazetesinin Ermenice yayınlanan sayfaları yırtılarak geri kalan kısımları tutsaklara verilmmiştir. (H. Merkezi)

Mersin Temel Haklar ve Özgürlüklere saldırı

Camii Şerif Mahallesi'ndeki **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** binasına Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne bağlı ekiplerce baskın düzenlendi. "**Halkın Anayasası**" adlı çıkardıkları kitapçıkları izinsiz dağıttıkları gerekçesiyle dernek binasını zor kullanarak basan polise karşı direnen 4'ü dernek üyesi toplam 6 kişi gözaltına alındı.

Polisin arama yapmasına izin vermedikleri iddiasıyla zorla gözaltına alınan 6 kişi bu uygulamaya ve polislin tutumuna karşı "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" şeklinde sloganlar atarak direndi. (H. Merkezi)

Reformizmin M. Kemal hayranlığı üzerine

“Celladına aşık olmak”

“Türk siyasetçilerine Mustafa Kemal'i örnek almalarını defalarca önerdiğini belirten A. Öcalan, siyasilerin bunu yapamadığını söyledi. Mustafa Kemal'in kritik zamanlarda sağduyulu davrandığına, kararlarını akla dayanarak verdiğine işaret eden Öcalan, siyasilerin Mustafa Kemal'e saygılarının olmadığını kaydetti.” (7 Temmuz 07, Gündem Gazetesi)

Yukarıdaki ifadeler içeriğinden de anlaşılabilir gibi yıllardır TC faşizminin elinde tutsak olan A. Öcalan'ın, M. Kemal hakkındaki düşüncelerinin bir kısmının ifadesidir. İmralı Adası'nda yıllardır tecrit işkencesine maruz kalan A. Öcalan ile görüşen avukatları, Öcalan'ın Türk siyasetçilerine M. Kemal'i örnek almaları gerektiğini defalarca belirttiğini, Türk siyasetçilerinin bunu yapamadıklarını ve böylece M. Kemal'e saygılarının olmadığını söylediğini aktarıyorlar.

A. Öcalan'ın başka açıklamalarında da görülebileceği üzere, M. Kemal'e yönelik bu “olumlu” ve “tavsiye eden” yaklaşımı yeni bir olgu değil. A. Öcalan'ın tutsak düşmesinden sonra yapıldığı savunma ve açıklamalarında bu içerikteki ifadelerine tanık olunabilir. Örneğin A. Öcalan'ın, kendisine ait olduğu ifade edilen son bir yıllık açıklamaları incelendiğinde, bu açıklamalarda M. Kemal'e ilişkin, onu olumlayan, örnek alınması için tavsiye eden ve çok daha önemlisi özellikle TC devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı ve faşist zulüm politikasından ayrı tutan, onu “aklayan” bir yaklaşım içinde olduğu görülür.

Kuşkusuz ki A. Öcalan'ın diğer birçok meselede olduğu gibi, bu meseledeki ele alışı da onun ideolojik duruşu ile yakından ilgilidir. Öcalan'ın bahsini ettiğimiz bu açıklamalarının arka planında, tutsak düştükten sonra daha da derinleştiği çizgisinin belirleyici rolü vardır. Ki bugün gelinen aşamada Kürt Ulusal Hareketi'nin içinde bulunduğu ulusal reformist hat, çizgiyle ilgilidir. Türk hükümeti sınıfları olan **komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarını** karşı çeyrek asrı aşan bir mücadeleye önderlik eden Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin, bugün ulusal devrimci zeminden ulusal reformist bir hatta kayması A. Öcalan'ın bu türden açıklamalarıyla da desteklemeye çalıştığı “barış” politikasının sonucudur. Bilineceği üzere A. Öcalan İmralı savunmalarında “**silahlı mücadelesinin geçerliliğinin kalmadığını**” ilan etmiş, ulusların kendi kaderini tayin hakkının günümüz koşulları açısından “**anlamsız**” bir formülasyon olduğunu belirtmişti. A. Öcalan ve O'nun temsil ettiği çizginin gelişim seyri ayrıca incelenebilir. Biz ise burada bu yönlü bir çaba içine girmekten çok başta A. Öcalan olmak üzere son süreçte kimi reformist çevrelerin M. Kemal etrafında yaratmaya çalıştığı resme

değineceğiz.

Ancak önemle belirtmek gerekir ki, M. Kemal şahsında somutlanmaya çalışılan bu “olumlu” tutum, sadece Öcalan ve temsil ettiği çizgi ile ilgili değildir. Son birkaç yıllık süreçte başta reformist yasalıcı-tasfiyeciler anlayışlar olmak üzere kendisini ilerici, halkçı ve hatta devrimci olarak tanımlayan anlayışlar M. Kemal'e yönelik O'nu “olumlayan” bir tutum içindedirler. ÖDP'sinden EMEP'ine TKP'den sosyal şoven kimi anlayışlara kadar M. Kemal'e yönelik, O'nun TC devletinin kuruluşu sırasındaki pratiğine yönelik “olumlayan” ele alışlarını ve söylemlerini artırmış olmaları dikkat çekicidir. Hiç kuşkusuz ki bu tutumda bu türden anlayışların M. Kemal ve O'na ithafen kavramlaştırılan Kemalizm'e yönelik **esaslı bir hesaplaşma içinde olmamalarının**, Kemalizm ideolojisinden kopmamalarının etkisi vardır. Ancak kanımızca son süreçte artan **“M. Kemal ve Kemalizm hayranlığı”**nı sadece bununla açıklamak yeterli değildir.

Reformistler M. Kemal'i yeniden keşfediyor!

Son birkaç yıllık süreç incelendiğinde ülkemiz kamuoyunda bir **“M. Kemal rüzgarı”** estirildiği görülür. Burada ifade etmeye çalıştığımız **“Çılgın Türkler”, “Bayrak asma kampanyaları”** vb. bayağı ve kaba faşist propaganda kampanyaları değildir. Evet bu türden Nazi Almanyası'nın Göbels'ine taş çıkartacak “bayrak” ya da “sözde vatandaş” kampanyaları örgütlenmiyor değil. Ancak bu türden faşist kampanyalar, TC devletinin kuruluşundan itibaren uygulanagelmıştır. **Bu “yeni” bir durum değildir.**

Bizim dikkat çekmeye çalıştığımız nokta, A. Öcalan örneğinde olduğu gibi kendisine ilerici, halkçı, yurtsever ve hatta devrimci diyen çevrelerde yaşanan M. Kemal hayranlığıdır. Özellikle reformist, tasfiyeciler anlayışlar olmak üzere bu çevrelerde adeta M. Kemal **“yeniden” keşfediliyor!** M. Kemal'in **“ulusal kurtuluşçu”, “emperyalizm karşıtı”, “özgürlük ve demokrasi aşığı”** bir önder olduğu **“yeniden”** hatırlanıyor! Üstelik bununla kalmayıp, bu **“yeniden keşfediliş”** kitlelere propaganda ediyor. Kemalizm bu türden çevrelerin siyasal argümanlarında bir **“kurtarıcı ideoloji”** olarak bir kez daha kutsanıyor ve göreve davet ediliyor!

Çarpıcı ve konumuzla birebir ilgili olması bakımından şu örnek verilebilir. 22 Temmuz seçimlerinde vekil seçilen “sosyalist” Ufuk Uras, seçilmesinin verdiği coşkunun etkisiyle de olsa gerek yaptığı ilk açıklamalarından birinde **“Muhammed, Marks ve M. Kemal'i birleştirmekten”** bahsediyor. Ancak Ufuk Uras bu açıklamasında hızını alamamış olsa gerek, Meclis'e ilk adı

mını attığında **“M. Kemal'in meclisinde olmaktan gurur duyduğunu”** ilan ediyor. Meclis'e girmek için “tünel kazıktan” bahseden Uras, çok geçmeden, “Meclis kürsüsüne de tünel kazıktan” bahsediyor. Nedenini ise “Hayvanat Bahçesi”ndeki kürsüden kendisine söz hakkı verilmemesi olarak açıklıyor. Uras bunun için tünel kazı mı yoksa başka bir şey mi yapabiliriz. Ancak bildiğimiz nokta şudur: Faşist T. Erdoğan'la karşılaştıklarında **“globalleşen kilo sorunlarından”** bahseden Uras'ın kazmış olduğu tünelin çıkış noktası, Türk hükümetinin faşist ideolojisi olan Kemalizm'e ve Kemalizm savunuculuğuna çıkmıştır! Yine örneğin doğrudan M. Kemal'e ilişkili olmayan, ancak o ve O'nun temsilcisi olduğu Kemalist-bürokrat Türk hükümeti sınıfı klüğünün, kendi sınıfsal menfaatleri doğrultusunda, geçtiğimiz yıl örgütlenen “Cumhuriyet” Mitinglerine karşı **Evrensel gazetesinin** yaklaşımı bu açıdan dikkat çekicidir.

Yukarıda örneklediğimiz gibi, bir yanda “Türk” reformist hareketi, diğer yanda “Kürt” reformist hareketi, M. Kemal ve onun temsilcisi olduğu çizgi hakkında “olumlu” bir söylem içindedirler. Bir yanda reformist, tasfiyeciler, Avrupa Birliği emperyalistlerini olumlayan Ufuk Uras ve temsil ettiği çizgi, diğer yanda silahlı reformist bir Kürt hareketi önderi. Özcesi silahlı-silahsız, ulusal kurtuluşçu-emperyalizm hayranı, sosyal şoven-burjuva milliyetçisi Türkiye reformist hareketinin, M. Kemal ortak paydasında birleşmesi, son birkaç yıldır bu türden çevrelerin M. Kemal şahsında Kemalizm'le birleşmesi dikkat çekici...

Kemalizm'le hesaplaşmadan bağımsız bir siyasal hareket yaratılamaz!

Kuşkusuz ki Türkiye'de ilerici ve devrimci hareket ve özellikle de reformist-tasfiyeciler anlayışlar, M. Kemal ve onun şahsında somutlanan Kemalizm'le esaslı bir hesaplaşma içerisine girmemişlerdir. Geçmişte ve bugün bu türden anlayışların Kemalizm'e yönelik esaslı bir reddediş pratikleri olmayışı, bugün bu çevrelerin izlemiş olduğu politikaların da nedenini oluşturmaktadır. Ki zaten düzeni değiştirmeyi değil, reforme etmeyi ya da kısmi kazanımlar sağlamayı amaçlayan, uzlaşmayı esas alan bu türden anlayışların; düzenin resmi ideolojisi ve “çimentosu” işlevi gören Kemalizm'e yönelik kapsamlı bir eleştiride bulunması beklenemez. **Ancak bu türden anlayışlar, Türk hükümeti sınıflarından bağımsız bir siyasal hareket yaratmak istiyorlarsa, Kemalizm'le mutlaka hesaplaşmalıdırlar.** Kemalizm'in gerçek yüzü ve Türk hükümetinin faşist ideolojisi olduğu özellikle 1980 Askeri Faşist

Cuntası ve 80'lerin ikinci yarısından sonra Kürt Ulusal Hareketi'nin silahlı mücadeleyi yükseltmesiyle birlikte; reformist anlayışlar da dâhil olmak üzere Türkiye ilerici, halkçı, devrimci hareketinin saflarında daha bir belirginleşmişti. En azından reformist-yasalıcı-tasfiyeciler anlayışlar, M. Kemal ve Kemalizm hayranlıklarını bu kadar yüksek sesle dile getirmiyorlardı. Ancak 90'lı yılların ikinci yarısından sonra dünya üzerinde artan emperyalist saldırganlık, bununla eşgüdüllü bir biçimde sosyalist maskeli bürokratik devletlerin yüzlerindeki maskeyi çıkarıp atmaları sonucunda yaşananların, sosyalizmin ve devrimlerin imkansızlığı olarak ideolojik bir karşı devrimci saldırıya dönüştürülmesi, beraberinde tasfiyeciliğin, devrimden kaçışların ve uzlaşma arayışlarının artmasını getirdi. Bu dönem ülkemizde de yansımaları buldu. Bir yanda Kürt Ulusal Hareketi'nin zaten kendi içinde barındırdığı “uzlaşma” anlayışının etkisini ar-

tırması ve silahlı mücadelenin geçerliliğinin yitirildiğinin ilan edilmesi, diğer yanda Türkiye devrimci hareketinde yaşanan tasfiyecilik dalgası... Ülkemizde devrimci ve komünist hareketinin karşı karşıya kaldığı bu tasfiyecilik saldırısı, beraberinde devrimci ve komünist hareketin güçten düşmesini, kitlelerle kurduğu ilişkinin zayıflamasını getirdi. Bu ise bir yandan reformist-tasfiyeciler anlayışlarının seslerini yükseltmesini, diğer yandan ise devrimci hareketin kitlelere, kitlelerin devrimci eylemine güvenme yerine, hükümet sınıfları arasında yaşanan klik mücadelesinde yaşanan gündemlerine yedeklenmesi tehlikesini doğurdu.

Kanımızca reformist-tasfiyeciler anlayışlarında artan M. Kemal ve Kemalizm hayranlığının bir yanında, devrimci ve komünist hareketin güçten düşmesi etkiliyken, **(devrimci hareketin saflarındaki kimi örgütlenmelerin Kemalizm'le doğru bir biçimde hesaplaşmaması da etkenler)** ülkemizde son çeyrek asırdır izle-

Son birkaç yıllık süreçte başta reformist yasalıcı-tasfiyeciler anlayışlar olmak üzere kendisini ilerici, halkçı ve hatta devrimci olarak tanımlayan anlayışlar M. Kemal'e yönelik O'nu “olumlayan” bir tutum içindedirler. ÖDP'sinden EMEP'ine TKP'den sosyal şoven kimi anlayışlara kadar M. Kemal'e yönelik, O'nun TC devletinin kuruluşu sırasındaki pratiğine yönelik “olumlayan” ele alışlarını ve söylemlerini artırmış olmaları dikkat çekicidir.

nen emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusundaki ekonomik politikaların sonuçlarının bir bir görülmeye başlanmasında da rolü vardır.

Var olan tepki hükümet sınıflarının menfaatleri için kullanıldı

Emperyalist sermayenin 1980'li yıllardan sonra yürürlüğe koyduğu neo-liberal politikalar, ülkemiz gibi yarı-sömürge olan ülkeleri sadece ekonomik alanda uygulanan politikalar sonucunda ortaya çıkan sonuçlarla etkilememiştir. Kimilerince küreselleşme olarak da adlandırılan bu süreç aynı zamanda siyasal, sosyal, kültürel ve daha bir dizi alanda etkilemiştir.

Emperyalist sermayenin bu yönelimi beraberinde ülkemizdeki uşakları olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları dışında kalan sınıfları doğrudan etkilemektedir.

Kuşkusuz ki, emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket eden Türk hükümet sınıflarının uygulamaya koyduğu politikalar, bu amaçla çıkartmış oldukları yasalarda başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülük, şehir küçük burjuvazisini de etkilemektedir. Emperyalist

kesimleri, bu partide yer almakta, bir kısım ise CHP dışında arayışlar içindedir. Bu kesimler Kemalizm'i “sol” görmekle birlikte, CHP içinde yer almakta, yeni “sol” ya da sosyal-demokrat bir hareket yaratma çabaları içerisinde bulunmaktadır. Bir kısım sol orta burjuva da, reformist sol denilen kesimlerde, kendi sınıfsal menfaatlerini savunmaktadır. Ülkemizde uygulanan ekonomik politikalar, bir yandan Türk hükümet sınıfları olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarını emperyalist sermayeye daha fazla bağlarken ve bu anlamda emperyalist sermayenin sömürüsünden, yağma ve talanından daha fazla pay alırken, öte yandan büyümek isteyen, pazarlanmak ve kompradorlaşmak isteyen ancak, Türk hükümet sınıflarının uygulamaya koydukları politikalarla önu kesilen ve hatta çok küçük bir kesimi dışında, yıkımla, iflasla, tasfiyeyle karşı karşıya kalan orta burjuvazi de sesini yükseltmektedir. Ülkemizde son süreçte Kemalizm'in yükselişinin, daha doğru bir ifadeyle, AKP tarafından temsil edilen hükümet sınıflarının karşısında, Kemalist-bürokrat klüğün mücadelesine güç veren orta burjuvazinin etkinliğinin yansımalarıdır bu durum. Türk hükümet sınıflarının Kemalist-bürokrat klüğü tarafından, Kemalizm'in **“ulusal kurtuluşçu”, “anti-emperyalist”, “laikliğin ve demokrasinin adresi”** olarak yansıtılarak propaganda edilmesi, bu kesimleri etkilemektedir. Orta burjuvazinin içinde bulunduğu durum, yaşananlara karşı hoşnutsuzluğun, Türk hükümet sınıflarının bir klüğü tarafından **ustaca kullanılmaktadır.** Seçimlerden hemen önce gerçekleştirilen ve bizzat Kemalist-bürokrat klüğün temsilcisi tarafından örgütlenen “Cumhuriyet” Mitinglerinde atılan **“anti-emperyalist”** sloganlar, haykırılan **“tam bağımsız ve demokratik Türkiye”** talepleri, bu kesimlerin yaşadığı hoşnutsuzluğun ve dışavurumun işaretleridir. Ancak birazdan daha da net olarak ortaya koyacağımız gibi, Kemalizm ülkemizde, Türk hükümet sınıflarının faşist ideolojisi olarak, hem hükümet sınıfları arasındaki klik mücadelesinde, hem de kitlelerin tepkilerinin bertaraf edilmesinde ve böylelikle Türk hükümet sınıflarının kendi politikalarının arkasında yedeklenmesinde ustaca kullanılmaktadır.

Bir kısım orta burjuva kesim de, Kemalist-bürokrat kampa uzak durmakla birlikte **(ki bu kesimler kendilerini “liberal solcu” olarak adlandırmaktadır)** Kemalizm'le bir hesaplaşma içinde olmadıkları, Kemalizm'i ilerici-demokrat olarak tanımladıkları için, objektif olarak Türk hükümet sınıflarının Kemalist-bürokrat kampının arkasında yer almaktadır. Bir kısmı ise, Kemalizm'le hesaplaşma adına değil de **“her türlü statükocu düşünceden”, “ideolojiden”** ayrı durmak adına, Kemalist-bürokrat Türk hükümet sınıflarını eleştirmekte, ancak AKP arkasında yedeklenmektedir. Bunu ise “demokrasi” adına, “sivil”lik adına yapmaktadırlar. Hâlihazırda emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda uygulamaya ko-

nulan ekonomik politikalarla daha da yoksullaşan şehir küçük burjuvazisi, sosyal haklarından mahrum bırakılan, sendikası ve düşük ücretle çalışması yetmezmiş gibi işsizlikle tehdit edilen işçi sınıfı, üretimine kota konulan, ürettiğini ise satamayan ve tarımdan kopartılan köylülük var olan bu duruma tepkilidir. 22 Temmuz seçimlerinde ortaya çıkan tablo kimseyi yanıltmamalıdır. **Böylesi bir değerlendirme ayrı bir yazının konusu olmakla birlikte, kitlelerin hâkim sınıfların sahneye koydukları demokrasi piyesinde yer almaları, onların içinde buldukları durumdan memnun oldukları anlamına gelmemektedir.**

Nitekim yukarıda ifade ettiğimiz kesimlerin içinde buldukları duruma yönelik tepkileri, Türk hâkim sınıfları tarafından, kendi politikalarını güçlendirmek, kendi sınıf menfaatlerini korumak için ustaca kullanılmıştır.

Türk hâkim sınıflarının iki silahı: Kemalist milliyetçilik ve din!

Emperyalist sermayenin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere yönelik uygulamaya koyduğu politikalar beraberinde, bu ülkelerde, bu politikaların sonuçlarına tepki olarak **"milliyetçilik"**, **"dincilik"** ya da solcu-ilerici-devrimci tepkilerin gelişimine zemin hazırlar. Örneğin palazlanmak isteyen ancak öni kesilen ve üstelik tasfiye edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalan orta burjuvazi, muhalefeti özellikle **"milli"** duygular üzerinden yapar. Yine köylülük içerisinde yaşananlara dair, kadercilik ve bununla bağlantılı olarak **"dini"** duygular güçlenir. Şehir küçük burjuvazisinin kimi katmanları içinde **"milli"** ya da **"dini"** duygular güçlenir. İşçi sınıfında yer yer kendiliğinden grevler, yer yer ise sarı sendikacılığın etkisinde de olsa direnişler baş gösterir. İşçi sınıfı eğer devrimci ya da komünist bir önderlik tarafından yönlendirilmezse, bu sınıf içinde de **"dini"** ve **"milli"** duygular güçlenir.

Bizim gibi sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerde, işçi sınıfının, köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sol kanadının, emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda hâkim sınıfların uygulamaya koydukları ekonomik politikalar başta olmak üzere, bir dizi saldırıya maruz kalması, bunun sonucunda ise, yaşanan yıkım, yoksullaşma, işsizliğin artması ve giderek açlık, sefalet koşullarının yaşanmaya başlaması, artan bir hoşnutsuzluğu ve muhalefeti doğurur. Eğer bu muhalefet ve hoşnutsuzluk, devrimci ya da komünist bir önderlik tarafından örgütlenip yönlendirilmezse, kitleler kendi sınıfsal çıkarları için harekete geçirilip bilinçlendirilmezse, var olan bu durum beraberinde, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri içinde **"milliyetçi"**, **"dinci"** akımların etkinlik kazanmasını ve dolayısıyla hâkim sınıfların bu kavramları kullanarak kitleleri kendi politikaları arkasında yedeklemesini doğurur.

Yukarıda ifade ettiklerimiz genel teorik tespitlerdir. Ülkemiz açısından yaşanan bu durumu daha da somutlaştıran ele aldığımızda; ülkemizde milliyetçiliğin ya da dinciliğin bir yandan emperyalist politikalar sonucu oluşan tepkilerle zemin bulduğuna diğer yandan ise bu olguların Türk hâkim sınıfları tarafından kendi sınıfsal menfaatlerini gerçekleştirmek için ustaca kullanıldığına tanık olmaktadır. **Yani ülkemizde milliyetçi ya da dinci akımlar kendiliğinden gelişmemektedir.** Bu tespitlerimizi biraz daha açarsak;

Ülkemiz açısından **"milliyetçilik"** ve **"dincilik"** TC devletinin kuruluşundan itibaren Türk hâkim sınıfları tarafından kendi sınıfsal çıkarlarını gerçekleştirmek, uygulamaya koydukları politikaları güçlendirmek ya da kendi aralarında var olan klik mücadelesinin "güzide" bir cephanesi olarak kullanılmagelmıştır. **Bazen Kemalist milliyetçilik, bazen dincilik, bazen ise her iki kavram da Türk hâkim sınıfları tarafından ön plana çıkarılmış, kitleleri yönlendirmenin ve kontrol altında tutmanın bir aracı olarak bu iki gerici silah ustaca kullanılmıştır.** Kemalist milliyetçilik ve dincilik TC'nin kuruluşundan itibaren Türk hâ-

kim sınıfları tarafından işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini sattırmanın, kitleleri "milli" ya da "dini" kamlara bölmenin ve böylelikle gelişen mücadelenin ya da olası bir mücadelenin daha başından itibaren kendileri açısından bir tehlike olmaktan çıkarmanın araçları olarak kullanmışlardır.

Milliyetçilik, Türk hâkim sınıfları tarafından, Kemalist ideolojinin altı oku içinde tanımlanmış ve günümüze kadar "başarılı" bir biçimde kullanılmıştır. Bu nedenle ülkemizde milliyetçilik denildiğinden, Kemalizm olgusu akla gelmektedir. Milliyetçilik kavramını kullanmamız daha iyi anlaşılması içindir. Yoksa Kemalizm faşist bir ideoloji olarak, Türk hâkim sınıfları olan komprador büyük burjuvazi; toprak ağaları ve orta burjuvazinin sağ kanadının dünya görüşüdür.

Bizzat emperyalizmin işbirlikçiliğidir. Bağımsızlık adı altında yarı-sömürge yapıya rıza göstermek demektir. Bırakılm ilericiler olmasın, her türlü gerçek ilericiler demokratik-devrimci düşünceye düşman bir ideolojidir.

Din ise yine Kemalist milliyetçilik kavramına benzer bir biçimde Türk hâkim sınıfları tarafından Kemalizm'in 6 oku içinde yer alan **"laiklik"** ilkesi adı altında başarıyla kullanılmıştır. Laiklik ve dincilik çelişkili kavramlar olarak görülse de Kemalistlerin laikliği ele alması nedeniyle laiklik kavramını gerçek anlamda yaşama geçirmek yerine, dini, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanmak olarak ele almalarıdır mesele. **Türk hâkim sınıflarının din ile esasta hiçbir sorunu olmamıştır.** Tam aksine din, hâkim sınıflar tarafından kitleleri uyutmanın, onların kendi sınıfsal çıkarları için mücadele etmesinin önünde engel olmanın aracı olarak göreve çağırılmıştır. Örneğin laiklik ilkesinin Türk hâkim sınıfları tarafından sıklıkla kullanılan bir söyleme **"dinle devlet işlerinin birbirinden ayrılması"** şeklinde propaganda edilmesi koca bir yalandır. Türk hâkim sınıfları açısından laiklik ilkesi, dinin devletin ve böylelikle kendi sınıfsal menfaatleri açısından kullanılması gereken bir araç olarak ele alınmıştır. Yoksa Diyanet İşleri Başkanlığı ve yüz binlere varan imam ve cami görevlisi kadrolu memur nasıl açıklanabilir?

Çok yakın bir örnek olması açısından Cumhuriyet Mitingleri bu duruma örnek verilebilir. Hatırlanacak olursa Türk hâkim sınıflarının Kemalist bürokratik kampı tarafından AKP aracılığıyla temsil edilen Türk hâkim sınıf kliğine karşı örgütlenen Cumhuriyet Mitinglerine katılan çevreler ve bu mitinglerde atılan bazı sloganlar yine 22 Temmuz seçimleri öncesi kimi ilericiler, solcu, halktan çevreler de **"AKP hükümet olmasın"**, **"şeriat ve gerici gelmesin"** adına CHP'nin seçilmesi için kötünün iyisi bir tercih edilmesini doğurmuştu. Türk hâkim sınıfları Kemalizm silahını kullanarak **hiç de ilericiler olmadıkları halde, hiç de laik olmadıkları halde, hiç de anti-emperyalist olmadıkları halde** orta burjuvazinin de yadsınamaz katkısıyla kitleleri laiklik adı altında ilericilik ve anti-emperyalistik adı altında, kendi politikalarının arkasına yedekleyebilmiştir.

Özetle ülkemizde emperyalizmin çıkarları doğrultusunda uygulamaya konulan politikalar sonucu oluşan tepkiler, hoşnutsuzluk ve muhalefet hâkim sınıflar tarafından Kemalist milliyetçilik ve din gibi iki gerici araçla kendi iktidarlarını sürdürmenin bir manivelası olarak başarılı bir biçimde kullanılmaktadı.

Kemalizm'in güncelleştirilmesi

Türk hâkim sınıflarının TC devletinin kuruluşundan itibaren emperyalizme, emperyalist sermayeye bağımlı olmaları beraberinde onların güçsüzlüğünü de getirmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı üzerinde emperyalist sömürü ve tahakkümün birinci elden uygulayıcısı olan bu asalet ve uşak sınıflar güçlerini halk kitlelerinden değil emperyalistlerden almaktadırlar. Bu sınıflar her şeyleriyle Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkına yabancıldır. Onların bu güçsüzlüğü beraberinde ülkemiz işçi

sınıfı ve emekçi halkı üzerinde sürekli bir biçimde baskı ve zulüm politikası uygulanması sonucunu doğurur. **Ülkemizin faşizmle yönetiliyor oluşu Türk hâkim sınıfları açısından bir tercih değil bir zorunluluktur.** Ayrıca ülkemizde toprak ağalarının iktidara ortak oluşu feodalizmin şiddetini ve uygulamalarını da TC "demokrasisine" dâhil eder. Bu da ülkemizdeki demokrasinin burjuva demokrasisinin yanından geçmemesi anlamına gelir.

Böylesi bir ülke gerçekliğinde hâkim sınıfların her fırsatta ve anda "demokrasi" adına nutuklar atması sahtekarlığın daniskasıdır. Ülkemiz son günlerde moda olan bir ifadeyle **"sözde demokratik, özde faşist"** bir yönetimle yönetilmektedir. **Bu yönetimin kurumları olan meclis, yargı, hükümet vb. göstermelik kurumlardır.**

Türk hâkim sınıflarının güçsüzlüğü ve emperyalist sermayeye bağılılığı, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde jandarma dipçığı, polis copu, mahkemelerde yıllara varan hapis cezası ve hapsedilerde tecrit işkencesi gibi politikalarının yoğun bir biçimde uygulanmasını getirirken diğer yandan ise kitlelerin hem bu politikalara karşı tepki duymasını hem de emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen politikalar sonucu kitlelerde gelişen muhalefeti bertaraf etmek için başka araçları devreye sokmasını beraberinde getirir.

Öte yandan özellikle Kemalist milliyetçilik politikası aracılığıyla işçi sınıfı ve köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve orta burjuvazinin sol kanadı arasında

Bazen Kemalist milliyetçilik, bazen ise dincilik, bazen ise her iki kavram da Türk hâkim sınıfları tarafından ön plana çıkarılmış, kitleleri yönlendirmenin ve kontrol altında tutmanın bir aracı olarak bu iki gerici silah ustaca kullanılmıştır.

milli düşmanlıklar yaratılarak bu sınıfların muhalefetinin Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağalarına yönelmesi engellenir. Ülkemizin çok uluslu ve çeşitli azınlık milliyetlerden oluşan bir yapıya sahip oluşu da beraberinde hâkim sınıfların Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde Türk şovenizmi uygulamasını getirir. Böylelikle hâkim sınıflar Türk, Kürt uluslarından ve azınlık milliyetlerinden işçi sınıfı ve emekçi halk içerisinde milli düşmanlıklar yaratarak işçi sınıfı ve emekçi halkı bölmek ve birbirine düşürmek isterler. Ki zaten faşist diktatörüklerin bir özelliği de hâkim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratmaktır.

Kemalizm ideolojisi, Türk hâkim sınıflarının sınıfsal çıkarlarını korumak ve iktidarlarını sürdürmek açısından ya da yadsınamaz katkısıyla kitleleri laiklik adı altında ilericilik ve anti-emperyalistik adı altında, kendi politikalarının arkasına yedekleyebilmiştir.

Milliyetçilik ve laiklik ilkesine daha önceden değinmiştik. Kemalist ilkeler arasında yer alan **Cumhuriyetçilik**, işçi sınıfı ve emekçi halkın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının cumhuriyetine sahip çıkılmalarının bir aracı/politikası olarak kullanılmıştır. **Halkçılık** ilkesi halkın, Türk hâkim sınıflarının devleti olan TC'ye biat etmesi, devletin işçisi sınıfı ve emekçi halk üzerinde konumlanmasının politikası olarak ele alınmıştır. Kemalist devletçilik ilkesi ise bir dönem hâkim sınıfların devlet tekelini kullanarak palazlanması, zenginleşmesi olarak işlev görmüş sonrasında ise terk edilmiştir. **İnkılapçılık** ilkesi

ise kendi başına bir anlamı olmayan bir olgudur. Kelime anlamı olarak değişme, bir halden başka bir hale geçmek olan inkılapçılığı bir ilke olarak saymak Kemalistlere özgü bir şeydir. Yine örneğin halkçılık ilkesi de faşist rejimin ülkemizde sınıfların olmadığı, dolayısıyla sınıf mücadelesinin olamayacağı şeklindeki propagandasının dayanağı yapılmıştır.

Kemalist ideolojinin Türk hâkim sınıfları tarafından, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı kullanılması, bugün ülkemizde bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin var olmaması nedeniyle, orta burjuvazi ve emekçi halkımızın Türk hâkim sınıflarının iki klığı arasında yaşanan mücadelede ya da bir klığın ya da diğer klığın arkasında yedeklenmesi tehlikesini doğurmaktadır. Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının bu başarisında, bir yandan Kemalist ideolojiyi "sol", "ilerici", "anti-emperyalist" olarak gösterebilmesini başarması rol oynarken, diğer yandan ise "din" olgusunu kendi politikaları ve sınıfsal menfaatleri doğrultusunda kullanabilmesi belirleyicidir.

Kemalizm'in ülkemizde yeniden güncelleşmesinde, Türk hâkim sınıflarının özellikle Kemalist-bürokrat klığının propagandası etkiliyken, or-

rak ağalarının, AKP'nin hem atmış olduğu bu adımları karşılamak, yapmış olduğu hamleleri etkisiz kılmak için, hem de siyasal alanda Kemalizm'e yönelik bu "güdü" eleştirileri savuşturmak için, yoğun bir biçimde Kemalizm propagandasına başvurduğuna ve Kemalizm'in "demokratik", "laik", "ilerici" olduğu söylemlerini artırdığına tanık oluyoruz.

Her iki Türk hâkim sınıflarının amacı, devlet aygıtını ve özellikle ordu üzerinde kontrolü kendi temsil ettikleri sınıfın menfaatleri doğrultusunda ele geçirmektir. Böylelikle içinde yer aldıkları hâkim sınıfın kampının sınıfsal çıkarlarını daha fazla sağlama almak, emperyalist sermayeyle olan bağımlılık ilişkisinden kendi kampları açısından daha fazla nemalanmak amaçlanmaktadır. Hâkim sınıf klicklerinin kendi aralarındaki bu iktidar mücadelesinde, kitlelerin desteğini sağlamak olmazsa olmazdır. Bu durum özellikle devlet aygıtına (ve orduya) henüz hâkim olmayan, AKP tarafından temsil edilen hâkim sınıfı için çok daha önemlidir. Bu nedenle AKP tarafından temsil edilen Türk hâkim sınıfları bir yandan kitlelere yönelik, onların çeşitli duyarlıklarına hitap eden politi-

nedenyledir ki, devrimci hareketin kimi bileşenleri, Türk hâkim sınıfları arasında yaşanan bu klik mücadelesini yanlış tahlil etmekte ve dolayısıyla konumlanışını da bu yanlış ele alışı üzerinden yapmaktadır. Bu eksiklik nedeniyle kendilerini solda tanımlayanlar, hâkim ilericiler, devrimci mücadelesini temsil etme iddiasında olan kimi anlayışlar sosyal şovenizme düşmekte, kimileri AKP'nin "şeriatçı" politikaları propagandasıyla, "laik" olduğu ileri sürülen Kemalist-bürokrat klığın ardında yedeklenmektedir.

M. Kemal'in kendisine yüklenen bu "olumlu" sıfatlarla bir ilgisi olmadığı açıktır. M. Kemal hakkında bir kitap yazan ve genel olarak M. Kemal'i olumlayan bir tutum içinde olan **Lort Kinross**, çalışmasının bir bölümünde, Ufuk Uras'ın "olmaktan gurur duyduğu" M. Kemal'in meclisinde nasıl çalışıldığına ve önemlisi de M. Kemal'in bu meclise nasıl baktığına dair şu bilgileri aktarmaktadır:

"Ancak bu kez, topluca tartışmaya ve demokratik kurallara alışık olmadıkları için disiplin dışı davrandıkları da olurdu. Her mebus, sırf kendi hırs ve isteğine kapılarak arkadaşlarını iter, kürsüye fırlar, dinle-

Ülkemizde milliyetçilik ve dincilik kendiliğinden gelişmemektedir.

kalara ihtiyaç duyuyor ve özellikle din olgusunu iyi kullanırken, diğer yandan emperyalist sermayenin desteğine ve ona dayanmaya daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Kemalist-bürokrat büyük burjuvazi ve toprak ağaları klığı ise halihazırda devlet aygıtına ve özellikle orduya hâkim olmanın avantajıyla hareket ederken, yine kitlelerin kendi sınıfsal menfaatlerini desteklemesi için "laikliğine ve Cumhuriyetin kazanımlarının tehlikesinde" olduğu, "bölücülük tehlikesi"nden dem vurmaktadır.

Klik çatışmalarına yedeklenmeyelim!

Türkiye devrimci hareketinin, Türk hâkim sınıflarının ideolojisini Kemalizm'i doğru tahlil edememesi, Kemalizm'in Türk hâkim sınıflarının faşist ideolojisi olduğunu net bir biçimde ortaya koymaması beraberinde başta orta sınıflar olmak üzere, reformist anlayışların; halktan, ilericiler, demokratların, Türk hâkim sınıfları arasında yaşanan bu devlet aygıtına hâkim olma ve kendi sınıf menfaatlerini gerçekleştirmek mücadelesinin bir parçası olmalarını kolaylaştırmaktadır. Türk hâkim sınıflarının kendi aralarındaki klik mücadelesinde kullandıkları kimi kavramlar, izlemiş oldukları politikalar ülkemizde kendisine ilericiliği, demokratlığı ve hatta devrimciyim diyen kimi kesimlere etkilemekte, bu kavramlar üzerinden gerçekleştirilen politikaların savunucusu durumuna düşülmekte ve böylelikle hâkim sınıfların ardında yedeklenmektedir.

Türk hâkim sınıflarının Kemalizm gibi gerici-faşist bir ideolojiyi halen "başarıyla" kullanabilmesi, orta sınıflar ve reformist solla birlikte Türkiye devrimci hareketini etkileyebilmesi bu eksiklikten ayrı düşünülemez. Bu eksiklik

yenlerin üzerine kucak dolusu konu dışı laflar yağdırıldı. Salonda, uğultunun arkasından kesilmez ve toplantı başkanı elinde çınğırakla boş yere bunları susturmaya uğraşmıştı. Çok kez kavgaya çıkar ve mebusların birbirine girip yüz göz dağıtmaları, silaha sarılmaları, ancak daha sözü geçen üyelerin araya girmesiyle önlenilebilir. Daha önemli durumlarda ise, sükûnet, en sonunda Mustafa Kemal'in kendi adamlarının, her yana korkunç bakışlar atarak, elerini tabanca kılıflarına götürmeleriyle sağlanabilir. Yıllardan sonra Meclis daha derli toplu bir hal almıştı. Ankara'ya gezmeye gelen bir Amerikalı senatör, Meclis çalışır halde görmediği için üzüntüsünü bildirince Mustafa Kemal, yanındaki rehberine döndü ve 'Bizim hayvanat bahçesini niye göstermediniz?' dedi." (Lort Kinross, Atatürk-Bir Milletin Yeniden Doğuşu; Altın Kitaplar, 12. Basım, Aralık 1994. Syf: 280-281)

Ufuk Uras "bir M. Kemal hayranı olarak gurur duyduğu mecliste" upkı Mustafa Kemal zamanında yaşanan "kavgaya ve dövüşleri", "yüz, göz dağıtmaları" görmekte gecikmeyecektir! Çünkü Türk hâkim sınıflarının "demokrasi" piyesini oynadıkları mecliste, bugün de benzer manzaralar yaşanmaktadır. Ufuk Uras, bu kavgaya, dövüşlere "aşkın ve devrimin çıkarları" doğrultusunda dâhil olur mu bilemeyiz! Hatta devrimciyim diyen kimi kesimlere hatta devrimciyim diyen kimi kesimlere "aşkın ve devrimin çıkarları" doğrultusunda dâhil olur mu bilemeyiz! Ancak kesin olan bir şey var ki, kendisine "hayvanat bahçesinde" bir koltuk kapmıştır. Ancak yine de ifade etmede geçemeyeceğimiz nokta şudur: Ufuk Uras, Türk hâkim sınıflarının "hayvanat bahçesinde", halkın, işçi sınıfının çıkarlarını savunmak için bir şey yapamayacaktır. Yapamayacaktır, çünkü Uras'ın örnek aldığı M. Kemal tanımladığı gibi "hayvanat bahçesi" olan Mecliste, işçi sınıfını ve emekçi halkı temsil etmemektedir.

RÖPORTAJ

Açık savaşta her taraf kendi silahını seçer!

Arundadi Roi*

- Ülkede yoğunlaşmış bir şiddet var mı? İşaretleri nasıl okuyor-sunuz; bunlar hangi çerçevede araştırılmalı?

- İşaretleri okumak için üstün zekali olmaya gerek yok. Tüketimle ve saldırgan bir ağgözlülükle gelişmiş bir orta sınıfımız var. Süreci işletebilmek için sömüren ve köle yaratan Batı'nın sanayileşmiş devletlerinin tam tersine, bizlerde kendini, en alttaki katmanları ve toplulukları sömürgeleştirme vardır. **Kendi bedenlerimizi yemeye başladık.** Doğan bu ağgözlülük (milliyetçilik ile değerleri ticarileştiren) sadece, toprağın, suyun, doğal kaynakların güçsüzlerin ellerinden alınarak sömürgeleştirilmesi ile memnun kalabilir. **Bugün gördüğümüz, orta ve üst tabakaların, bugüne kadar Hindistan'da olmadığı kadar ülkenin geri kalanından ayrılmasıdır.** Bu ayrılma yatay değil, dikey bir ayrılımdır. Uluslararası elite üst düzeyde bütünleşmek için mücadele ediyorlar. **Doğal kaynakları, kömürü, metalleri, suyu ve elektriği gasp etmeye başladılar. Daha fazla bomba, daha fazla araba yapabilmek için, yeryüzünü işliyorlar. Bunun için de açık bir savaşımız var ve her taraf kendi silahını seçiyor.** Hükümet ve şirketler temel değişikliklere gidiyorlar, **Dünya Bankası, Asya Kalkınma Bankası, Doğrudan Yabancı Yatırımlar,** esnek hukuk kararları, kendileri için yapılan yasalar, **"insani yardım"**da bulunan STK'lar-basın ve bütün bunları halkın boğazına sokacak polis gücü... Bugün bütün bunlara karşı direnenler, hükümet binaları önünde kitlesel açlık grevlerine, mahkemelerde, basında Gandhi'nin edilgen direnişi olan **satyagrahalara** yönelmiş durumdadır. Ancak, daha fazlası silaha yönelmektedir. Şiddet artacak mı? Eğer hükümet açısından, halkın refahının ve ilerlemesinin barometreleri, **Sensex ve "kalkınma ritmi"** ise tabii ki şiddet artacaktır. İşaretleri nasıl okuyorum? Gökyüzüne yazılmış bir şeyi birilerinin okuması çok da zor değil. Kocaman harflerle yazılı olan şudur: **durum berbattan daha da berbat.**

- Siz de kişisel olarak hiçbir zaman şiddete başvurmadınız ve ülkenin koşulları içinde şiddetli kınamanın ahlaklılık olacağını söylersiniz. Bu düşünceniz ile ilgili daha fazla bilgi verebilir misiniz?

- Erkeklerle yüklenmişimdir! Ahlaklılık veya ahlaklılık tanımlamalarını kullandığımı zannetmiyorum, çünkü bu, zamana göre değişim gösterir. **İnanıyorum şu ki: şiddet içermeyen hareketler on yıllardır, bu ülkede bütün demokratik kurumların kasasını çalmıştır ve bugün başarıları tek şey, ezilmeleri ve gururlarıyla oynanmasıdır.** Halk mantıklı ve taktiğin değişmesini istiyor. Sandra Gandhi, Dünya Ekonomik Forumu'nda **satyadar (edilgen direnişi)** savunuyorsa, bir daha düşünmemiz gerekiyor. Örneğin, demokratik bir ülkede kitlesel itaatsizlik olanaklı mıdır? Şirketleşmiş basın ve bilgi edinmemenin olduğu şu dönemde bu mümkün müdür? Açlık grevleri, politik şöhretlere göbek bağı ile bağlı mı olur? Nangla Machhi insanları ya da Bharti kirsalında yaşayanlarının başlattıkları açlık grevine ilgi gösterilecek miydi? Irom Sharmila yöresi, altı aydan bu yana açık grevinde bulunmakta. Bu bize ders olmalıydı. Daha önceleri, insanları öyle veya böyle açıktan ölen bir ülkede açlık grevlerinin politik bir silah olarak kullanılmasını **trajik bir ironi** olarak görüyordum. Bugün ise farklı zamanda ve ülkede bulunmaktayız. Daha

Bu röportaj, Yunanistan Komünist Partisi(M-L)'nin yayın organı PROLETARYAKİ SİMEA-PROLETARYA BAYRAĞI gazetesinden, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi için çevrilmiştir. Roi'nin Maoist olmadığı röportajda çok net olarak görülmektedir. Ancak "bağımsız" bir yazar olarak Hindistan'daki bir takım gerçeklikleri aktarması bakımından önemli bilgiler vermekte...

karışık ve birleşik bir rakip karşımızda bulunmakta. STK'lar dönemine girmiş, **palu sher (kitlesel direnişler)** yeraltında olabilir. Parasal destek sunularak yapılan gösterilerimiz var, sosyal forumların ve sponsorların militan tavır sergileyen Dharna'larımız var ancak, ifade ettiklerini hiçbir zaman uygulamıyorlar. Bütün biçimleri ile "esnek" bir direniş var. **SEZ'**(Serbest Ekonomik Alanlar-özel yasalarla yönetilen alanlar)lerin parasal destek verdikleri gibi veya kurumlarla SEZ'lere karşı girişimler yapılmakta. Tüm bir ekolojik dengeyi tahrip eden şirketler, ekolojik ve sosyal aktivitelerinden dolayı ödüllere ve hediyelere hak kazanıyorlar. Orissa ormanlarında boksit ihracı eden bir şirket olan Vendanta, bir üniversite açmak istiyor. Tata mevcut kurumları ile direkt ya da dolaylı olarak, aktivistlere ve kitlesel hareketlere parasal destekler sunmakta. Nandigram şirketi, acaba bu yüzden mi daha az hedef haline geldi? Tata ve Birla Gandhi'ye de parasal destek vermişlerdi ve bu belki de ilk

sanları kınamayı haksız buluyor.

- **Sıklıkla ülkeyi geziyorsunuz. Alt-üst olmuş bölgeler hakkında bize bir resim çizer misiniz? Buradaki mücadelelerden bahsederseniz?**

- Zor bir konu, ne söyleyebilirim ki? Kaşmir'in askeri işgali, Gujarat'taki yeni-faşizm, Chhatisgarh'taki iç savaş, Orissa'ya tecavüz eden çok uluslu şirketler, Narmada vadisindeki yüzlerce köyün yıkılması, yoksulluk içinde yaşayan insanlar, tahrip edilmiş ormanlar, B. Bengal hükümetinin Dow Chemicals şirketini geri çağırıldığını gören Bopal mağdurları... Yakın zamanda, Andhra Pradesh'e, Karnataka'ya, Maharashtra'ya gitmedim fakat yaklaşık yüz bin köylünün intihar ettiğini biliyoruz. Andhra Pradesh'de, daha fazla baskı kurmak için yapılan düzmece çatışmaları biliyoruz. Bu bölgelerden her birinin kendine ait tarihi, ekonomisi ve ekolojisi var. Hiçbirisi öyle kolayca analiz edilemez. Buralar üzerinde çok bü-

findan desteklenen, sivil insanların silah altına alındığı bir tür paramilitar güç olan Salva Judum'da vardır. Hint devleti bu yöntemi Kaşmir'de, Manipur'da, Nagkalanta'da uyguladı. On binlerce insan öldürüldü, yüz binlercesi işkence gördü ve binlercesi kayboldu. Hükümet şimdi de bu başarısız yöntemleri ülkenin tam kabilene taşımak istiyor. Yerli halk bulunduğu verimli topraklardan alınarak polis toplama kamplarına yerleştirilmiştir. Yüzlerce köy zorla boşaltılmıştır. Boşalan alanlar, Tatas, Essar gibi şirketlerce talep edilmektedir. Toprağın kamulaştırılması başlamış durumdadır. Bunun benzeri Kolombiya'da da yaşandı. Bütün gözler ulusal savunma birimleri ile gerilla güçleri arasında artan şiddet olaylarına takılmış durumda. Bu arada da çok uluslu şirketler zengin toprakları gasp etmektedirler. Bu **Chhatisgarh'ta** meydana gelen bir senaryodur.

Tabii ki 55 polisin öldürülmesi dehşet verici. Ancak tersi durumda bu insanlar da polis benzer katliamlarına maruz kalmaktalar. **Hükümet**

Ekonomistlerimiz, rakamlarla uğraşmaktalar, kalkınma ritmine bağlanmışlardır. Oysa dışarıda çöpten beslenen bir milyon insan, başkalarının boklarını kafalarının üzerinde taşıyarak yaşamaktadır.

STK'mızdı. Fakat şimdilerde STK'lar daha fazla gürlütlü çıkarmaktalar ama, hükümet bunlara rağmen oldukça rahattır. Bütün bunlardan nasıl bir anlam çıkarabiliriz? Alan tamamen şirketler ve işletmeler tarafından doldurulmuştur ve gerçek anlamda politik harekete imkân vermemektedir. **"Görüntüsel" direniş sorun olmuştur.**

Böyle bir havada, sonunda onurları kırılan, "demokratik" süreçler sonunda yıpranan ve yorulan insanlara, yapılması gereken noktasında ne önerilmeli? Tabii ki tercihler ak veya kara; silah ya da silahsız değildir. **Silahlı mücadele ve bunun genel stratejilerinin sadece bir parçası olduğuna inanan politik partiler var. Bu mücadelede insanlar, vahşetle, katliamlarla, hapislerle karşılaşmıştır.** İnsanlar, silaha başvurduklarında Hindistan devletinin şiddetiyle karşılaşacaklarını biliyorlar. Silahlı direniş strateji olarak kabul edildiği andan itibaren insanlar daralmakta ve renkler siyah-beyaz olarak sınırlanmaktadır. **Ancak insanlar diğer tüm yöntemleri deneyip sonunda çaresiz kalmışlarsa ve bu yönteme başvuruyorlarsa, onları kınamamız mı gerekiyor?** Kimse inanıyor mu ki, Nandigram halkı eğer açlık grevi yapıp, şarkılar söyleseydi, B. Bengal eyalet hükümeti geri adım atarmıydı? Bir sonuç elde edemiyorsun, statükoyu destekliyorsun demektir. **Eğer sonuç almak istiyorsan, bir bedel ödemek zorundasın. Bu bedeli ödemeye hazır olan in-**

yük uluslararası politik ve ekonomik baskı var. Öyle bir ülkemiz ki, bir toplum, bir kültür olarak hala dokunulmamış bir kabile mantığı ile yaşamaktayız. **Yani ekonomistlerimiz, rakamlarla uğraşmaktalar, kalkınma ritmine bağlanmışlardır. Oysa dışarıda çöpten beslenen bir milyon insan, başkalarının boklarını kafalarının üzerinde taşıyarak yaşamaktadır.** Eğer bu bokları taşımazlarsa açıktan ölürlür. Ve bunlar boktan bir süper güç için.

- **Maocuların Bijapur saldırısı ve 55 polisin ölümü olayı... Acaba gerillalar devletin başka bir biçimi mi?**

- Gerillaların devletin başka bir biçimi olması nasıl olabilir? Aparthit'a karşı mücadele edenlere -ki yöntemleri ne kadar vahşi olsa da- devletin farklı bir biçimi olduğunu kim söyleyebilir? Cezayir'de Fransızlara karşı mücadele edenleri, Nazilere karşı savaşımları, sömürgecilere karşı savaşımları, Irak'ta Amerikan işgaline karşı savaşımları devletin farklı biçimi olarak değerlendirilebilir miyiz? **Bu "insan hakları" çerçevesinde yapılan basit bir değerlendirmede Bu anlamsız kınama oyunu hepimizi kurnaz politikacılar yapmakta ve gerçek politikayı gerçekliklerden koparmaktadır.** Chhatisgarh'ta hükümet tarafından finanse edilen ve yayılan bir iç savaş var. Hükümet Bush'un dogmasını takip etmekte: **"Ya bizimlesiniz ya da teröristlerle."** Bu savaşın resmi unsurlarından başka, hükümet tara-

met ve şirketler için bu insanlar bir et parçasından daha fazlasını ifade etmemektedirler. Timsah gözyaşları dökülmekte, televizyondaki beyler bizleri delikanlılaştırmaktalar ve devamında ise insan eti ismarlamaya devam etmektedirler. Gerillalar açısından, öldürdükleri polisler Hint devletinin elemanlarıydı; yani, baskının, işkencelerin, infazların ve suni çatışmaların direkt sorumlularıydı. **Bunlar masum yurttaşlar değildiler. Maocuların, terörü kullanacaklarına inanmıyorum. Tarif edilemez vahşetlere başvuracaklarına da inanmıyorum. İddia edilen bu yöntemleri kullanarak hiç kimse halkın desteğini kazanamaz. Hiçbir gerilla ordusu halk desteği olmadan hayatta kalamaz.** Bugün halkın Maoculara desteği artmakta, azalmamaktadır. Bu bizlere bir şeyler söylemekte. Halk, Maocuları daha az kötü gördüğü için onlarla birlikte olmaktır. Baskıya ve haksızlığa karşı mücadele eden direniş güçlerini, bu baskıya yaratan hükümetle eşitlemek mantıksızdır. Hükümet, her türlü silahsız direniş kapıları kapatmıştır. Eğer halk silaha başvurursa, bunun sonucunda devrimci, lümpen her çeşit şiddetle karşılaşabiliriz. Böylesi bir ortamın oluşmasından hükümet sorumludur.

- **"Naksalistler", "Maocular", "İllegaller" bugün genel olarak kullanılan genel tanımlamalar.**

- "İllegaller" hükümetin, baskının

ilk aşamalarında bu güçlere karşı halkın tepkisini oluşturmak için kullanılan genel bir tanımlama. Fakat kendileri dahi halkın kendilerine karşı ayaklanacağını tahmin etmemişlerdi. Şiddetin bu aşamasında B. Bengal'de bulunan HKP (Hindistan Komünist Partisi) bulunmakta ve Bengal için baskı alışılmadık bir şey değil, sadece üst aşamaya geçmiş durumda. Her tür durumda illegal kimdir? Kim, sınırları belirliyor? Köyler, mahalleler, şehirler, eyaletler arasında sınırlar var mıdır? Bunlar, yeni yerel ve ulusal komünist dogmalar mıdır? Naksalistler ve Maoculara ilgili olarak: Hindistan, polis devleti olmaya doğru yol almakta, her kim buna karşı çıkarsa terörist olarak nitelenme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bu hepimizi kapsamamakta. Bu durumda koşulun genişletilmesi gerek. Bundan dolayı, genel ve ucu açık tanımlamalar -Naksalistler, teröristler vb.- kullanılarak, Maocuların, Naksalistlerin kim olduklarını merak etmeyen veya tanımayan insanlardan yalıtılmaya çalışılmakta. Köylerde bu başlamış durumda. Köylerde bu başlamış durumda. Köylerde bu başlamış durumda.

Hindistan Komünist Partisi (HKP) 1925 yılında kuruldu. Hindistan Komünist Partisi-Marksist (HKP(M)) 1964 yılında HKP'den ayrıldı ve ayrı bir parti olarak yoluna devam etti. Tabii ki ikisi de parlamentoda yer alıyordu. 1967 yılında HKP, Kongre Partisi'nden ayrılan bir grupla işbirliğine giderek B. Bengal'de iktidara geldi. O dönem açıklıkta dolay büyük bir kargaşalık vardı. HKP'nin yerel yöneticileri olan, **Kanu Sanyal ve Charu Mazumdar,** Naksalbari bölgesinde köylü isyanına önderlik ettiler, Naksalistler tanımlaması da buradan gelmekte. 1969 yılında mevcut hükümet düştü ve yerine Başbakan Siddharta Shankar Ray başkanlığında Kongre Partisi yeniden iktidara geldi. Naksalbari isyanı vahşice bastırıldı. 1969 yılında HKP(ML), HKP'den ayrıldı. Birkaç yıl sonra, 1971'lerde HKP(ML) farklı partilere bölündü: HKP-ML (Kurtuluş) Bihar bölgesinde, HKP-ML(Yeni Demokrasi) Andhra Pradesh ve Bihar'da, HKP-ML (Sınıf Mücadelesi) ağırlıklı olarak Bengal'de faaliyet yürütüyordu. Bütün bu partiler genel olarak "Naksalistler" olarak tanımlandı. Kendilerini kesin Maocu değil de, Marksist-Leninist olarak ifade ediyorlar. Seçimlere ve kitlesel direnişlere inanıyorlar, eğer baskıya maruz kaldıklarında ve duvara sıkıştırıldıklarında ise silahlı mücadeleye. **Maoist Komünist Merkez (MKM)** 1968 yılında ağırlıklı olarak Bihar'da kuruldu. **Halk Savaşı** ise, aktif olduğu Andhra Pradesh'de 1980 yılında kuruldu. 2004 Yılında ise, MKM ve HS birleşerek, Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'i kurdular. Silahlı mücadeleye ve devletin yıkılmasına inanıyorlar. Seçimlere katılmıyorlar. Bu parti, Bihar, **Andhra Pradesh, Chhatisgarh ve Jharkhan'da** silahlı mücadeleyi geliştiriyor.

- **Maocular devleti yıkmak istiyorlar. Despot ideolojileri ile nasıl bir alternatif çözüm sunabilirler? Rejimleri, despotik, sömürücü ve baskıcı olmayacak mı? Zaten faaliyetleri sade insanlara karşı sömürücü değil mi? Gerçekten sade**

***Arundadi Roi; en çok tanınmış Hint yazarlardan biri. 1961 yılında Bengal'de doğdu ve Kerala'da büyüdü. "Küçük Şeylerin Tanrısı" adlı kitabı tüm dünyada en çok satan kitap oldu ve Buker ödülüne layık görüldü (1997). Birçok tanınmış Hint dergilerinde köşe yazarlığı yapmakla beraber, kitle hareketlerine de militan bir şekilde katılmaktadır. Narmada nehri üzerine yapılacak istenen baraja karşı verilen mücadele sırasında tutuklandı. Röportaj, Shoma Chaudhury tarafından yapıldı ve internet gazetesi olan Tehelka'da 31/3/2007 tarihinde yayınlandı. Bu röportaj pek çok Hindistan ve uluslararası gazetede yayınlandı ve sıcak tartışmalara neden oldu.**

insanlardan destek almaktalar mı?

- Sanırım Stalin ve Mao'nun katliamları geçmişleri ile şüpheli olan kahramanlıklarını tanımamız çok önemli. Milyonlarca insan kendi rejimlerinde katledildiler. Sovyetlerde ve Çin'de ne olduğundan bağımsız, Pol Pot ÇKP'nin desteği ile (Avrupalıların timsah gözyaşları ile tabii) iki milyon insanı ortadan yok etti, açlık ve hastalıklar sonucunda milyonlarcasının daha yok olmasına neden oldu. Çin'de Kültür Devrimi olmamış gibi davranabilir miyiz? Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da milyonlarca insan askeri çalışma kamplarının, işkencelerin, gizli polis ve hafiyelerin mağduru olmadılar mı? Bu rejimlerin tarihi de batı emperyalizminin tarihi kadar karanlıktır. Tek fark bunlarının ömürlerinin kısa olmasıdır. **Maocular, Naksalistler ve sol için geçmişe göre daha hazırlıklı olmaları, halkın gelecek ile ilgili umutlarının güçlendirilmesi açısından oldukça önemli.**

Hepimiz geçmişin tecrübelerinden yararlanıyoruz, fakat bu olanlar güvenin inşa edilmesine yardım etmemekte. Bütün bunlara rağmen Nepal'de Maocular Monarşi'ye karşı kahramanca bir mücadele geliştirdiler. Şu anda da Hindistan'da Maocular ve çeşitli Marksist-Leninist partiler halkın haksızlığa karşı verdiği mücadeleye önderlik etmekte. Sadece devlete karşı değil, feodallere ve ulusal (paramilitar) güçlere karşı da mücadele ediyorlar. Bir şeyler yapmaya çalışanlar ise sadece bunlardır. Bende buna hayranlık duyuyorum. Senin de söylediğin gibi, iktidarı aldıktan sonra bunlar da despot, baskıcı hatta bugünkü rejimden daha kötü olabilirler. **Ancak şu aşamada bu önyargıyı kabul edemem.** Eğer böyle olursa o zaman onlara karşı da mücadele etmeliyiz. Büyük olasılıkla ilk asacakları kişi ben olurum fakat, şu anki durumda bunların, mücadelesinin öncü güçleri olduklarını kabul etmemiz gerekiyor. Pek çoklarımız şimdi onlarla (Maocular, Naksalistler vb.-çn) aynı çizgide buluşmuş durumdayız ve onların ideolojileri içinde bize yer olmadığını da biliyoruz. İktidarı alanlar köklü olarak değişim göstermekte. **Örneğin; Mandelana-ANC. Yıpranmış, DTÖ'ye bağımlı, yoksulları evlerinden atan biri. Suhatro Endonezya'da yüz binlerce komünistin katledilmesinden sorumludur. Bütün bunların olabileceğini kim düşünürdü? Bunlar oluyor diye, G. Afrikalılar apartheidta karşı mücadelesine son mu vermeleri gerekir? Bunun için pişman olmalarını gerekiyor? Cezayirli Fransız sömürgeci olarak mı kalmalıydılar, Kaşmirililer, Iraklılar, Filistinliler askeri işgali kabul mü etmişlerdir? **Acaba, halklar tüm iyimserlikleriyle, kendilerini kurtaracak azizler bulamadıkları için mücadelelerine son mu vermeli?****

(Yunanistan'dan bir İşçi-köylü okuru)

Devrimci militanlık ve sorumluluk alma eyleminin örnek isimlerinden; Özgür Kemal Karabulut

20 Ekim 1997 tarihinde Amasya-Taşova'da çatışarak şehit düşen Özgür Kemal Karabulut yoldaşın anısına...

Kim diyor sen öldün diye yoldaş Sormuşlar mı yemyeşil ormanlarına Karadeniz'in Görmüşler mi taşkın sevda gülüşlerini Ve parmağın tetikteyken Kalmamacasına tek mermin Taşova'da vurularak düşüşlerini

Kim diyor ki sen öldün yoldaş Bilmiyorlar mı senin Vurulmuşların doğumu olduğunu Ve vurulurken doğduğunu

Devrimci kadro ve ileri militanların sahip olması gereken en temel özelliklerin başında militanlık ve sorumluluk alma eylemi gelir. Sorumluluk alma, yalnız çeşitli görevleri yüklenmek değildir. **Sorumluluk alma**; hesap sorma kadar hesap vermeye de açık olmak demektir. **Sorumluluk alma**; en zor süreçlerde başarısızlıkları başarıya dönüştürme iddiasına, ataklığına ve militanlığına sahip olmak demektir. **Sorumluluk alma**; alınan her görevi küçük büyük diye ayırmadan, sızlanmadan yerine getirme çabasında olmaktır. Bu anlamıyla sınıf mücadelesinde kadro ve ileri militanların bu niteliğe sahip olması bir gerçeklikten çok, bir **zorunluluktur**.

Bugün açısından baktığımızda hem sahip olunan kadro ve ileri militanların niteliği ve hem de yeni kadro ve militanların açığa çıkarılması ve eğitilmesi noktasında sorunlar yaşadığımız bir gerçektir. Bu sorunların aşılmasında en önemli araçlardan biri de; **tarihi tecrübe ve değerlendirmemizi tekrar tekrar ele almak ve şehit yoldaşlarımızın**

mücadele yaşamını incelemektir.

Evet, alınan kararların sorumluluğundan kaçınmamak, sınıf mücadelesinin dayattığı görevler karşısında tereddüte düşüp geri çekilme yerine, yetersizliklerini kabul etmek ve alçakgönüllülükle ileriye atılabilmek, çözüm gücü olabilmek cesaretini göstermek, diğer bir ifadeyle bedel ödemeye, hesap vermeye ve daha büyük başarılar için elini taşın altına koymaya cüret etmek... Tüm bunlar **20 Ekim 1997** tarihinde Amasya Taşova'da can pahasına direniş geleceğini sürdüren **Özgür Kemal Karabulut** ve daha birçok yoldaşımızın mücadele yaşamları içinde bizlere bıraktığı değerlerimizdir. O'ndan (onlardan) öğreneceğimiz, bize örnek olması gereken birçok yönü (yönleri) var.

O hep Partisine layık olma ve kavrayış, seviyesi, yetenekleri ve birikimi oranında yetersizliklerini samimiyetle aşmaya çalıştı. **Tüm görevlerini büyük bir alçakgönüllülükle yerine getirdi.** Kibirliğin, kendini beğenmişliğin zerrisi yoktu O'nda. Kit-

lelerle diyalogu çok önemserdi ve hem yoldaşlarıyla olan hem de kitlerle olan ilişkilerinde örnek bir tutumu vardı. Yoldaşın diğer özelliklerinin yanında alçakgönüllülüğü, fedakârlığı, verdiği sözlere bağlılığı, seviyeli esprileri, yoldaşlarına bağlılığı ve de en önemlisi **sorumluluk duygusu** kitleler ve yoldaşları üzerinde gözle görülür bir etki bırakıyordu.

Bütünün parçası olmak

Her birimiz pratik faaliyetlerimiz içinde **"ben karışmam"**, **"sorumluluğumu almak istemiyorum"** vb. onlarca söylemin ya muhatabı ya da tanığı olmuştuk. Bu sözler sorumluluktan kaçmanın sadece bir yöntemidir. Ama tek yöntemi değildir. Diğer yöntemlerden bir tanesi de başarısızlıkların, olumsuzlukların sorumluluğunu almaktan kaçınmaktır. Örneğin aynı komite ya da görev alanı içinde yer alırsın, ama başarısız komite faaliyetinin sorumluluğunu almaktan kaçınırsın. Zor görevler karşısında yapamama kaygısı ile iş yapmanın yollarını ararsın. **Oysa şurası bir gerçek ki; devrimci militanlar bir bütünün parçasıdır.** Sorumluluk alanları ise yalnız parçayı değil, bütünü kapsar. Ve Proletarya Partisi'nin işleyişine, hukukuna uygun olarak gördüğü her yanlışa müdahale etme, genel gidişata dair eleştiri ve önerilerini sunma hakkına ve sorumluluğuna sahiptirler. Dolayısıyla bir militanın gördüğü yanlış karşısında **"ben karışmam"** tutumu içine girmesinin hiçbir açıklaması olamaz. Eğer biz bir bütünün parçasıysak, herhangi bir parçadaki yanlışların büyüyen mücadelemize vereceği zarar, sonuç itibarıyla bütünü etkilemektedir. Çünkü şu bir gerçek ki, hiçbir şey tek tek bireylerle ve parçalarla sınırlı kalmaz. **İşte Özgür yoldaş şahsında öne çıkan en önemli özelliklerden biri de budur.** O küçük büyük demeden

tüm görevleri yerine getirme noktasında canla başla çalışır, aldığı görevleri layıkıyla yerine getirdiğinde yakalamış olduğu başarının sadece kendi hanesine değil, devrimin hanesine yazıldığını bilirdi ve bu bilinçle hareket ederdi.

Sonuç itibarıyla, her şeyden önce örgütlü olmak demek, ortaya bir irade koymak demektir. Bu irade disiplini uymayı, iki çizgi mücadelesine uygun davranmayı, militanca çalışmayı, yeni görevler almayı ve bunları layıkınca yerine getirmeyi, yoldaşça ilişkileri emreder. **Tüm bunları yadsımak aynı zamanda bireyin kendi iradesine karşı yaptığı bir saygısızlıktır.** Devrimci militanlar yaşanan pratik başarısızlıklardaki sorumluluklarını ortaya koymada gereken cesareti gösteremiyorlarsa, hatalarına karşı öz eleştirel bir tutum içinde değildiler. **Yaptığı hataların sorumluluğunu almaktan korkan bir militan, yanlışlarını düzeltme konusunda sahip olduğu en büyük silahını kendi eliyle yok etmiş demektir.** Diğer bir ifadeyle; öz eleştiri konusunda kendi kendini silahsızlandıran bir militanın Partiyeye, örgütlü yaşama vereceği zarar tartışılmaz bir gerçektir. O halde hatalarımızın, başarısızlıklarımızın sorumluluğunu almak ve

bilimsel olarak buna yol açan nedenleri ortaya koymak, özünde Proletarya Partisi'ne, sınıf mücadelesine ve kendimize yaptığımız en büyük iyiliktir.

Burada Özgür yoldaşın Partiyeye duyduğu güven konusuna da vurgu yapmak gerekmektedir. O, yoldaşlarına ve partisine sonsuz bir güven taşıyordu. **Bu, Proletarya Partisi'nin uzun yıllardır yürüttüğü mücadelenin, verdiği emeklerin, yüzlerce şehidimizin verdiği güvendi.** Partiyeye güven, yoldaşlara güven demekti onun için.

İşte O, tüm bunların bilincinde olarak, aldığı görevlerin tümünü Parti görevi olarak kavrayıp, yoldaşlarını değiştirip-dönüştürmeyi ihmal etmiyordu. Çünkü biliyordu ki, **mücadele ancak bu tür sorumluluklar üstlenmekte tereddüt göstermeyen militanların omuzlarında yükselecektir.** Bugün sınıf mücadelesi bize daha ileri düzeyde sorumluluklar almayı dayatıyor. Yüreğinin derin bir halk sevgisi ve ezilenlerin kurtuluş özlemini taşıyan her birey, tarihin bu onurlu yürüyüşünde sorumluluk almakta tereddüt etmemelidir. Tıpkı **Özgür Kemal Karabulut** gibi... Tıpkı tüm şehitlerimiz gibi...

Kavgada ölümsüzleşenler

M. Kemal Alpinar: 1959 yılında Afyon'da dünyaya gelen Mustafa Kemal Alpinar, Proletarya Partisi ile gençlik yıllarında tanıştı. Yoldaşları arasında alçakgönüllülüğü ve kararlılığıyla tanınan Alpinar, 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Hasan Yaşar: İzmit'te işçi sınıfı içinde faaliyet yürüttü. Hasan Yaşar, Çalıştığı şantiyede 24 Ekim 1979 tarihinde mahabedenen maaşını almaya gittikten bir saat sonra **"Hasan tren kazasında öldü"** haberi geldi. Tüm işçiler işi durdurup karayolunu trafiğe kapattılar. Hasan Yaşar muhabese odasında başına vurulan darbelerle katledilmişti. Cenazesi memleketi olan **Dersim'e** götürülen Yaşar'ın toprağa verilmesinin üçüncü günü katledildiği şantiye binası yoldaşları tarafından kurşunlandı.

Yaşar Yiğit: 1963 yılında **Erzincan'da** doğan Yaşar Yiğit, Proletarya Partisinin düşünceleriyle 1977 yılında tanıştı. Gecekondu halkının mücadelesinde hep en ön saflarda yerini alarak kararlılıkla mücadele eden Yiğit, **30 Ekim 1980'de** Maltepe'de ormanlık alanda yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları bir sırada bombanın kazayla patlaması sonucu şehit düştü.

Huriye Çıtak: 1968 yılında Çorum'da dünyaya gelen Huriye Çıtak'ın devrimci düşünceleri ilk tanışması İbrahim Kaypak'a'ya duyduğu sempati sonucunda olur. Örgütülü gençlik faaliyeti içinde başlayan Çıtak'ın gönlü hep gerilladadır. 1989 yılında bu arzusuna ulaşır. **28 Ekim 1991'de** bir gerilla birliğiyle köye inen Çıtak, düşmanın attığı pusu sonucu şehit düşer.

Mehmet Yeşil: Proletarya Partisi ile 1980 yılında tanışan Mehmet Yeşil, 1993 yılında PKK gerillaları tarafından üç yakınıyla birlikte kaçırdı. Mehmet Yeşil'e birlikte kaçırılan üç kişi gece kaçmayı başarırken Mehmet Yeşil **24 Ekim 1993'de** devrimci ahlak ve ilkelere sığmayan bir şekilde katledildi.

Hızaralan şehitleri: 1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan deresi mevkiinde TC askerlerinin pusu sonucu TIKKO gerillaları **Barış Aslan ve Cem Ergüldü** şehit düştü.

Pusula

Pratikte bütünleşen eğitim ve denetim üzerine

İçinden geçtiğimiz süreçte kadro ve ileri militanların nitelikleri üzerinde tartışma yürütürken, öncelikle varolanla, olması gereken arasındaki farkı ortaya koymak bizi doğru sonuçlara taşır. Proletarya Partisi'nin en yüksek iradesi, bugün varolan kadro ve ileri militanların şekillenmesinin, zor koşulların tersine çevirme niteliklerini taşıma konusunda önemli zaafat barındırdığı gerçekliğine dikkat çekmiştir. Tabii ki sorun yalnız mevcut militanların niteliklerinin zayıflığıyla bitmemektedir. Aynı zamanda yeni ve genç militanların saflara kazanılması diye bir sorunla da karşı karşıya olduğumuz açıktır. **Bu demektir ki; ikili bir görevle karşı karşıyayız.** Bir yandan varolanların niteliklerini yükseltmeye çalışırken diğer yandan yeni, taze güçleri saflarımıza katmaya çabalamalıyız. Aslında bu görevler, karşılıklı olarak birbirini güçlendirecek nitelikte olduğu için birlikte ele alınması gerekir.

Peki, bunu hangi çalışma tarzıyla, hangi politikalarla başaracağız? Bu soruya vereceğimiz yanıt, Temel sorun yapılan bu analizler içinde sorunun çözümü için nereden başlamalıyız noktasında dögümlenmektedir. Önceliklere doğru bir başlangıcın, bizi daha ileri noktalara götürüleceği kesindir. Herkesin şu konuda kafası net olmalıdır. **Pratik dışında, pratikten bağımsız hiçbir çözüm perspektifi sonuç alıcı olamaz.** Bu demektir ki; **çözümü sınıf mücadelesi içinde arayacağız. Her şeyden önce pratik mücadelenin yaratacağı moral ve motivasyon, hareketsiz güçlere bir hareketlilik kazandıracaktır.**

Bugün Proletarya Partisi ideolojik kırılmalar, teorik geriliklerden söz ediyorsa, bu demektir ki; kapsamlı bir **ideolojik ve teorik eğitime** ihtiyaç vardır. Dünyada, ülkemizde ve bölge-

mizde yaşanan sorunları bilimsel bir tarzda yorumlamak ve ona uygun olarak pratik adım atmak için teorik eğitime önem vermeyiz gerekir. **Pratik sorunların çözümü için yürütülecek teorik çalışmalar, başta kadro ve ileri militanlarımız olmak üzere tüm örgütlü güçlerimizin bilinç seviyelerinin yükselmesine yol açacaktır.** Şu açık ki; MLM bilincinin gelişimi demek mevcut tikanlıkların aşılması ve her alanda çalışmaların daha bir verimlilik kazanması demektir. Elbette ki, kimse'nin elinde sihirli bir değnek yoktur. Ama yaşanan **tarihi tecrübeler vardır.** Eğer ortada ideolojik kırılmalar ve siyasal gerilikler varsa, bunun aşılması için ideolojik-teorik eğitim, denetim gerekir -ki bu denetim aynı zamanda kitle denetimini de içermelidir. Yine inceleme-araştırma, pratikte öğrenme vb. tüm çalışma yöntemlerinin devreye konulması gerekir.

Daha da somutlayacak olursak; ideolojik donanım ve politik anlamda çelikleşmek için her komite, her organ ve birey bulunduğu alanda önlerini konulan görevleri yerine getirmek için incelemeye-araştırmaya, tarihi tecrübelerden öğrenmeye ağırlık vermek zorundadır. Şunu unutmamak gerekir ki; ideolojik olarak donanımsız, teorik olarak geri ve yetersiz olan

faaliyetçiler sorunların **çözücüsü** olamazlar, bilakis ağırlaşan sorunların altında ezilerek süreç içinde kendileri de sorun haline gelirler.

Stalin yoldaşın şu saptamalarında öğrenmeliyiz: **"Şu, bir aksiyon olarak kavranmalıdır: Politik düzey ne kadar yüksek, devlet ve parti çalışmasının ilgili alanlarındaki fonksiyonerleri ne kadar çok Marksist-Leninist bilince sahipse, çalışmanın seviyesi o kadar yüksek, çalışma o kadar verimli, sonuçlar o kadar etkilidir; ve tersine: Politik seviye ne kadar düşük, fonksiyonerler ne kadar az Marksist-Leninist bilince sahipse, çalışmada başarısızlık ve yenilgi o kadar büyük ihtimaldir, yöneticilerin bayağılaşmaları, hırslı palavracılara dönüşmeleri, soysuzlaşmaları o kadar büyük ihtimaldir."** (Cilt 14, İnter Yayınları)

Bugün açısından baktığımızda, yani devrim ve sosyalizme karşı her cephe saldırılarını sürdürdüğü ve bu saldırıların ideolojik-siyasal planda ezilenler cephesinde ve aynı zamanda ilerici ve devrimci güçler saflarında ciddi tahribatlar yarattığı gerçeğinden hareketle, daha çok teorik bir eğitime ve yaşananlara bilimsel temelde bir açıklama getirme zorunluluğu olduğu açıktır. Bu zorunluluk, mutlaka ama

mutlaka pratik mücadeleyle birleştirilmek zorundadır. Stalin yoldaşın dediği gibi: **"Tek başına kitaplarla önder yetiştirilmez... Yönetici fonksiyonerler sadece çalışma sürecinde yetişir."** (Cilt 5, İnter Yayınları)

İdeolojik ve teorik eğitimin yanı sıra, varolan sorunları çözmek, örgütlü güçlerimizi harekete geçirmek, mevcut sorunları aşmanın birer öznesi haline getirmek için çalışmalarda yöntem zenginliği yaratmamız gerekir. Örneğin; örgütlü güçlerimizin öneri ve düşüncelerini alacak, onları tartışma sürecine katacak mekanizmalar oluşturmalıyız. Aynı zamanda bölge ve alanlar temelinde de bu tür tartışmaları yapmalıyız. Tabii ki bu tartışmalarımızı pratik çalışmalarımıza hizmet edecek, yani örgütlü veya çepçevremizde olan güçlerimizin, Proletarya Partisi'nin sorunları karşısında duyarlılıklarını artıracak şekilde yürütmeliyiz. Bu konuda atılacak her adım, kolektif düşüncü tarzının gelişmesini ve daha fazla gücün sorumluluk olarak partiyeye yönelmesini sağlayacaktır.

Bu temelde yürüteceğimiz bir çalışma, örgütlü güçlerimizi daha yakından tanımamızı ve gelişmeye açık olan yoldaşlara dönük daha özgün politikalar izlememizi sağlayacaktır. Şunu unutmamak gerekir ki; teori ile prati-

ğin uyumu ve sıkı bir denetimin yanı sıra özgün politikaların olmadığı bir yerde yeni kadro ve militanlar açığa çıkarılamaz. Kendiliğinden bir tarz farklı şekillenişlere yol açacağı gibi, her şey tek tek militanların çabasına kalır. Diğer bir anlatımla; yönlendirme ve kolektif çabanın zayıfladığı bir ortamda ideolojik, siyasal ve pratik anlamda gelişim dinamikleri zayıflar. Her şey kendini tekrarlamadan ibaret olur. **Bu da çürümeye ve yozlaşmaya yol açar.**

Pratik mücadele içindeki eksikliklerimizi gidermek için denetimin önemini asla gözardı edemeyiz. Her alanda denetim toplantıları yapmak, örgütlü güçlerimizden hem çalışma alanlarına dair hem de genel gidişata ilişkin öneri ve eleştirilerini almak, bir anlamda aşağıdan yukarıya doğru ifade ettiğimiz denetimin gerçekleştirilmesidir. Yani ancak bu pratik çalışmayla bu teorik söylem gerçekliğe dönüşür. **Denetim, rapor sistemi, bölgeler arası düzenli bilgi ve tecrübe akışı, ortak düşünme, pratik davranış birliği yaratma anlayışını daha da gelişip kökleşmesine yol açacaktır.** Örgüt olma, örgüt gibi hareket etme de ancak böyle bir sistemli ve disiplinli bir çalışmayla sağlanabilir. Her faaliyette süreçle bu bilinç ve sorumlulukla yüklenmelidir.

Kürt Kadınlarına dayatılan onursuz yaşam

Bir ülke düşünün, "vatansever" çetelerindeki askerleri, polisleri fide toplarken, haraç alıp "vatan için" kurşun sıkarken, Kürt çocukları sokaklarda kurşunlanır, yardım ve yataklıktan yargılanır.

Bir ülke düşünün, bir kısım vatan-daşı için dağa taşa "**Ne Mutlu Türküm Diyene**" sloganları yazılırken, öteki ilan ettiklerinin adını, kimliğini yok sayıp, içinde Kürt olan kelimeleri bile yasak ilan ederler...

Bir ülke düşünün; aydınını, sanatçı-sını Alevi, solcu ya da ilerici diye, diri diri Sivas'ta yakanları devletin askeri, polisi seyrederken, 2000 yıllık Newroz bayramını kutlayanları hedef gözletmeden kurşuna dizerler...

12 yaşındaki **Uğur Mardin Kızıltepe'de** onlarca kurşunla "**teröristliği-nin**" bedelini öderken, onu öldürenler kaymakamlıktan vali yardımcılığına terfi eder, 33 Kürt köylüsünü kurşuna diz-diren generalın ismi, katliamın olduğu yerdeki askeri kışlaya verilir bu ülke-de...

Kürtlerin tarihi, acılı bir tarihtir. Hiç dinmeyen bir var olma mücadelesinin kan ve gözyaşıyla, aldatma, hile ve ihanetle iç içe ilerlediği yüzlerce yıllık bir tarih... Büyük mücadeleler, destansı direnişler, insanı sarsan türlü işkenceler, zorbalıklar ve büyük ihanetler... Potansiyel suçlu olarak görülen Kürt halkına tarih boyunca yaşatılanlar, faşizmin yüzünün bir haritasıdır. Ruhunu faşizme teslim edenler bu savaşın alçaklık düzeyini ellerine bulaştırdıkları kanla resmediyor.

Kürt halkını "**bölünmez bütün-lüğü**" için bir tehlike olarak gören faşist TC, yüzyıllardır yaptığı katliamlarla geriyeye yakılmış, yıkılmış köyler, dağlarda kurda kuşa yem edilen binlerce ceset, kan ve gözyaşı bırakmıştır. Yaşadıkları coğrafyayı talan ederek, işkence ve katliamla yok edemediği bu halkı bu defa "**yasaklı**" ilan etmiş, dilinden, kültüründen koparmaya çalışmıştır. Bu da yetmemiş kardeşi kardeşe kırdır-mışlar, Kürt halkı içinde ihaneti ve iş-

Geçtiğimiz günlerde **JITEM'in Türkiye Kürdistanı'nda açığa çıkan ajan tuzağıyla ilgili bir yazı dizisi yayımlandı** **Demokrasi gazetesinde.** Her birinin ayrı hikayesi olan bu insanları ajanlaşmaya götüren ortak bir payda var: **Yoksulluk... Özellikle genç kadınların ajanlaştırılması söz konusuydu yazı dizisinde. Onlar seçilmişti; çünkü sö-mürünün ve baskının katmerlisini yaşayanlardı onlar.**

birlikçiliği yaymaya çalışmışlardır.

Tarihinde, gizli arşivlerinde mezar-sız Kürt beylerinin ölüm kararları olan bir rejim, viraneye çevirdiği bu coğraf-yada sokaklarda yedi eskortlu korumalar-la dolaşırken, Kürt halkının katil-lerinin, katliam artığı Kürt çocuklarına hediyesi ise yoksulluktur...

* * *

İstanbul gecekondu semtlerini hepimiz biliriz değil mi? Aldığı göçlerle yoksul Kürt semtlerine dönmüş, ço-ğumuzun dilinde "**kenar mahalle**" olmaktan kurtulamamış yerleri... Attığınız her adımda kendi topraklarından, dilinden, kültüründen zorbalıkla koparılan yoksul insanların hayatta kalabil-mek için atıldıkları "**ekmek kavgası-nın**" çırpınışları çarpar yüzünüze. Kir-li, bakımsız sokaklarından geçerken, kapı önlerine oturmuş yoksul, belki ya-şadığı yeri biraz da yabancılayan Kürt kadınlarının acılı bakışlarıyla karşılaşır-sınız ilk olarak...

Hayatları da zorlu hallerde kurduk-ları gecekondu benzer gecekondu insanının... Yurtsever kimliklerini ko-rumak ile erimek, uyum sağlamak ara-sında gidip gelen, gidip geldikçe de incin-en, kanayan insanların trajik öyküleri kadar, çelişkileri uyarır sizi! Bu yoksul sokaklardan geçerken herhangi bir eve uğrarsanız çoğunlukla duvar tablolar-la karşılaşacaksınız. Evin duvarında sarı-kırmızı-yeşil bir bayrak asıldır. Bir kö-şesinde savaşta şehit düşen oğullarının, torunlarının, akrabalarının bir resmi vardır mutlaka. Evin büyükleri yurtse-verdir hala, yüreği, bilinci soğumamış-tır. O zorlu yıllarda kimlik ve kişilikleri-ni korumanın gururunu yaşarlar. Ço-cuklarıysa, genellikle biraz daha farklıdır. Biraz daha işleştirmişlerdir gö-çertilmişliği, kendilerine "sunulanı"...

Biraz daha etkilemiştir onları büyük şehrin aldatıcı görüntüsü...

Ama suçlayabilir misiniz onları... Kendi yurtlarından uzaklarda doğmuş-tur birçoğu, anadillerini bilmez bazıları ve bütün dünyaları küçücük mahalleleri-dir artık onların. Hayat her gün terk-rarlar kendini. Açlardır, yoksullardır ve çalışmak zorundadırlar. Ama okuyama-

rlması söz konusuydu yazı dizisinde. Onlar seçilmişti; çünkü sömürünün ve baskının katmerlisini yaşayanlardı on-lar. Küçük yaştan itibaren çalışmanın, ailelerine bakmak zorunda olmanın vermiş olduğu sorumluluk vardır omuzlarında, yoksullukla boğuşmak yormuştur onları ve daha "**güzel**" bir dünyanın düşü vardır hayallerinde.

mişlardır, ne köylerinde doğru düzgün okul vardır ne de göçüp geldikleri kü-çük mahallelerinde. Bu yüzden onları bekler pamuk, portakal, fındık tarlaları, sömürünün en yoğun yaşadığı yerler-den biri olan tekstil atölyeleri, fabrikalar... Sabahtan akşama kadar durma-dan çalışırlar bir lokma ekmek için baş-ka bir dünyanın düşünü kurarken...

* * *

Geçtiğimiz günlerde JITEM'in Tür-kiye Kürdistanı'nda açığa çıkan ajan tu-zağıyla ilgili bir yazı dizisi yayımlandı De-mokrasi gazetesinde. Her birinin ayrı hikayesi olan bu insanları ajanlaşmaya götüren ortak bir payda var: **Yoksul-luk...** Özellikle genç kadınların ajanlaş-tı-

Zengin olma-nın hayalidir kiminin aklını çelen, kimisi için de güzel birkaç çift sözdür. Çünkü yanı başında akıp giden "**örnek**" bir hayat vardır onların... Kaderleri belli-dir çoğunun. Küçük yaşta babanın mü-nasip gördüğü biriyile evlenecek ve ba-ba evinde yaşadığı yoksulluğu bu defa koca evinde yaşamaya devam edecek-tir. Değer verilmemiştir sözlerini hiç-

Kırmızı çiçekler değil, kanlı yaralar...

rini yakma yöntemine zorladıkları belir-tilmektedir. Süleymaniye'de çok sayıda kadının yanık nedeniyle hastanelere baş-vurduğu öğrenilirken, doktorlar da, ci-nayetten alacakları cezadan korkan aile-lerin, kadınları kendini yakmaya zorladığı-nı söylüyorlar. Bu şekilde intihara zor-lanmış pek çok kadının hikayesi anlatıl-yor.

Kadınları yakan anlayış her yerde

Almanya'nın Münih kentine yaşananlar da düzenin acizliğini ortaya koyuyor bir kez daha. Bir kadının hayatı ve bedeni tutuşturuluyor. Yine kendi yakını-kocasını tarafından... Henüz 24 yaşında olan **Sazan Bayez** isimli kadın, **Kazım Mahmut Raşid** adlı eski eşi tarafından önce sokak ortasında, çocuğunun yanın-da 13 yerinden bıçaklanıyor, sonra da üstüne benzin dökülerek yakılıyor. Mü-nih Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılan-maya başlanan Raşid, soğukkanlı tavırları ile kendini savunuyor ve "**bunu hak etmişti, çünkü bana itaat etmedi. Eşimi öldürdüğüm için pişman değilim**" diyebiliyor.

Namus, töre gibi araçların arkasına gizlenmeye çalışılan gerçek anlayış bura-da Kazım Mahmut Raşid'in dilinden açık ifadelerle dökülüyor.

1999 yılında ailesi tarafından zorla Raşid'le evlendirilen Sazan Bayez-Abdul-lah, bunun üzerine 2001'de Almanya'ya gelip iltica etmişti. Sazan ile Kazım ara-sında sık sık kavgalar çıkarken, kadın eşi-ni ilk olarak cinayetten tam bir sene ön-ce şikayet etmişti. Eşinin kendisini bö-

mak istediğini belirtep, doktordan rapor alan kadın, Kazım Raşid'in kendisinden en az 300 metre uzak kalması gerektiği yönünde karar çıkartmayı başarmıştı. Ancak Raşid bu karara uymayıp, kadını sürekli rahatsız ederken, çok kez de dövülmüştü. Cinayetin gerçekleştiği gün

olan 25 Ekim 2006'da boşanma davası görülmüştü. Ancak genç kadın üç saat sonra öldürüldü. Eski eşini bıçakladıktan sonra yakmasının gerekçelerine ilişkin de konuşan Raşid, "**Çünkü hayatımın bütün pencerelerini kapatmıştı, itaatsizliği ile, boşanma isteği ile,**

Irak'a geri dönmeyi kabul etmeyişi ile ve oğlumu görmemi yasaklaması ile beni yakmıştı" ifadesini verdi.

Eşine karşı uyguladığı şiddet, baskı ve zorun, eşinin hayatını yakmak olduğunu asla anlamayacak olan Raşid, bir de bu yaptıklarının karşılığında ceza bile sayıl-

mayacak ayrılık isteğini kendi hayatını yakmak olarak görüp eski eşinin bedenini ateşe verdi. Burjuva-feodal düzen, kâr hırsıyla reklamlarına malmaze yaptığı ka-dınları "**çiçek**" olarak tanımlarken, ger-çek yaşamda kadınlar çiçek değil yaşayan yaralar olarak kalmaya devam ediyor.

Ellerimin her sızlamasında dönüp uzun uzun sızlayan yerlerine bakarım. Bakarken, ellerime acıyarak bakarım ve ellerimi düşü-nür dururum. Daha dün gibi geliyor küçü-cük olduğum zamanlar. Annem öpücüklerle boğardı nazlı-nazık ellerimi, çocukluk heve-siyle dokunmaya çalışırdım anneme. O ka-dar masumdu ki ellerim kalemi ilk tuttuğun-da sevincimi nasıl anlatabilirim ki, bir kuşun kanat çırpışıyla mı? Nergiz'in doğaya gülü-şüyle mi? Nasıl anlatılabilir ki?

Zaman durmuyor yerinde. Durmamak-la da kalmıyor birçok şeyi de kendisiyle si-lip yıkıyor, götürüyor. Ellerime baktığımda çoktan silinmiş olduğunu görüyorum o se-

Novamed'de kaydırıyor ellerim!

vinçlerin, masum dokunuşların hevesinin. Gün geçtikçe makineleşen ellerimde göre-miyorum artık çocukluklarımı. Çizgileri bile değişiyor.

Daha dün koşarken yaşamın harmanın-da, güllüçükler saçarken her adımda; şimdi çoktan esir oldu başkalarının cebini besleyen değirmen kurallarına. Unuttu gitti gülmeyi, her şafakta kederli uyanmayı mesken eyledi. O yüzden ya daha bir sızlar ellerim.

Akşama kadar öyle bir dinidir ki, hızla geçen diyaliz setlerini 5 saniyede nasıl yapış-tırır, bazen ben bile şaşırıyorum. Ama yapıyor işte, aşşağlanmak, horlanmak öyle dokunur ki ellerime, onun için hızla dönen banta uyar ellerim. Sonra tüm isyanını akşama saklar ve volkan gibi patlar sızısı. Yine de durmak, son görevini yerine getirmek için omuzlar yemek kaşığı. Sızlaya sızlaya. Ha-ni de bağlasam da, merhem sürsem de "**neye fayda ki**" der, yarın yine başlıyor maraton.

Gece uyandırır beni, sohbet etmek iste-yen bir dost gibi. Serinlik iyi gelir ki, bal-konu çıkarız hep, astım hastası gibi rahatlar biraz. Sonra da başlar anlatmaya. Sessiz se-

dasız onu dinlerim. Tetramekten (diyaliz setlerini yaptırmakta kullanılan solüsyon. Koku su yara yapıyor) bahseder, ömrünü nasıl söktüğünü, sonra tuvalete gidisinin bi-le rapor edilmesini, sinirlenir, kızar, sızlan-maya başlar: "**Hamilelik bile izinle, sı-rayla**" diyerek hiddetlenir. Tüm kinini ku-sar peş peşe, tutamaz kendini, bazen ağzına gelen küfürü savurur. Öyle bir sızlar ki daya-namaz yüreğim.

Daha fazla bakamaz gözlerim, kaçırır kendini ellerimden olabildiğince uzaklara gi-der, geri dönmeyecek gibi. Ama her defa-sında ellerimin söze başlamasıyla geri gelir.

"**Artık dayanamıyorum, emeğim verilmiyor, onurum da isteniyor. Haykıracam artık sonu ne olursa olsun. Aç yaşamak, onurumun alınmasından iyidir. Hiç değilse her akşam sızlanmam**" der kararlı ses tonuyla. "**Ne-reye kadar, nereye kadar?**" diye sorar. Üzüntüm o kadar artar ki, boğazımda dü-ğümünler de sesim bir kelime bile etmez, edemez.

Ben beklerken sessizliği yine sızlayan el-lerim bozar. "Bak bak nasırlaşıyorum, bu iş-te emeğimin ürünü. Bu işte emeğimin gücü,

bu sızlanmadan, yakınlardan kurtulup, dişimi değil yumruğumu sıkmalıyım. Hem öyle bir sıkmalıyım ki, emeğimi alayım, onu-rumu, unuttuklarımı, yaşamımı, hepsini hepsini alayım. Yoksa kimsede vermez, ne sa-na ne de başkasına bir lokma. Hep insanlı-ğımızdan çalar, senden çalar, benden çalar, çalıyor da zaten."

Dinmez sızısı ellerimin sıkmadıkça yumruğumu. Ne merhem ne pamuklu, ipeklili bez, ne de sırtımı sıvazlamalar dindirir bu sızıyı. Her gün artar, her gün çoğalır, sağılmaz bir türlü, ne kabuk bağlar ne de iyileşir.

"**Yeniden koşmak için yaşamın harmanında en masum güllüçüklerle umudun kapısını arala**" der, sızlayan el-lerim, son nefesimi de çekerken sigaraman-dan.

Çok dinledim ellerimin sızısını, fısıltılarını. Her gün emeğimden çalındı; onurum-dan, insanlığım-dan. Sonunda kaçır-dım. Sadece emeğim için değil onurum, insanlı-ğım için de sıkmalıydım sızlayan elleri-mi. Sıkımda da 365 gün geçti grev halayında, emeğimden, onurumdan, insanlığım-dan çalınmadan.

CIA hala gizli işkencehanelere insan kaçırıyor

Bundan aylar önce gündeme gelen CIA'ya ait gizli hapisanelerin, varlığını hala koruduğu ve CIA'nın hala "süpheli" insanları kaçırarak, buralarda sorguladığı ortaya çıktı. Amerikalı bir "terörle mücadele" yetkilisinin yaptığı bu açıklamaya göre, gizli gözaltı programı hala faal ve buralarda tutulan insanlar var.

Konuya ilişkin kısa bir hatırlatma yapmak gerekirse; ortaya çıktığı günlerde kabul edilmeyen, ancak sonraki aylarda ABD Başkanı Bush tarafından da "itiraf" edilen bu gizli hapisanelerin çoğunlukla eski Doğu Bloğu ülkelerinde bulunduğu ve buralara yapılan seferlerin ise, birçok Avrupa ülkesinin yanı sıra, Türkiye üzerinden gerçekleştiği de ortaya çıkmıştı. Yani CIA bu adam kaçırma operasyonlarını bu ülkelerin hükümetlerinin bilgisi dahilinde gerçekleştiriyordu. Türkiye'de ise, bu iş için kullanılan yerin **Sabiha Gökçen Havaalanı** olduğu, buradaki çalışanların aktarımlarıyla daha da somutlaşmıştı. Hatta, Türk komprador burjuvazisinin emperyalistlerle bağının bir kanıtı olarak, Sabancı'lara ait, PEGASUS havayollarının bu "nakliyeler" sırasında paravan şirket işlevi gördüğü de sızan bilgiler arasındaydı.

Hapisanelerin varlığını hala koruduğuna ilişkin bu son bilgiler, **The New York Times**'de yayınlandı. Habere göre, CIA kaçırıldığı kişileri bu işkence merkezlerine götürmeye devam ediyor ve bunu da Adalet Bakanlığı'nın 2005 yılında çıkardığı gizli kararnameyle yapıyor. Bu kararname CIA tarafından kullanılan her türden şiddete ve şiddet içeren sorgulama yöntemine onay vermekte.

HİNDİSTAN

Hindistan'ın Bengal eyaletinde hükümetteki revizyonist parti ABD ile nükleer santral yapma anlaşması imzalarırken yoksulluk ve sefalet içindeki halkın içinde örgütlenme çalışmaları yapan Maoistler eylemlerine devam ediyor. Maoist gerillalar halka yönelik "Artık dilenme, açıklıktan artık senindir! Gıda ambarları zorla ele geçirmeliyiz! Harekete geç ve hazırlan!" çağrısında bulundu ve 9 Ekim tarihinde halkın çatışmalı eylemleri sonucunda gıda ambarları ele geçirildi ve halka buğday, pirinç, şeker gibi gıda maddeleri dağıtıldı.

Nepal'de gericilerden geri adım

Nepal'de Komünist Partisi'nin öncülüğünde verilen demokratik devrim mücadelesinde yeni bir aşamaya geçilmişti. NKP(Maoist)'in parlamenter partilerle kurucu meclis seçimlerinin gerçekleşmesi amacıyla yapılan barış anlaşması, gericilerin sabotajları ve emperyalist müdahaleler nedeniyle tehlikeye girmişti. Bu sorunu çözmek amacıyla NKP(Maoist) yeni taleplerle halk hareketini başlatma çağrısında bulunmuştu. Halkın katılımının da etkisiyle parlamenter partiler NKP(Maoist)'e diyalog çağrısında bulundu.

5 Ekim'de NKP(Maoist) Başkanı Prachanda ile 6 partinin liderlerinin katıldığı toplantının sonucunda açıklama yapıldı. Açıklamada **28 Eylül** tarihinde NKP(Maoist)'in 87 meclis üyesinin başbakanı sunduğu öneri ile cumhuriyetin derhal ilan edilmesi ve kurucu meclis seçimlerinin nispi sisteme uygun olarak örgütlenmesi talebiyle özel oturumun yapılmasını istendiği belirtilerek barış, demokrasi ve kurucu meclis seçimlerinin gerçekleşmesi için partiler arasındaki diyalogun önemi vurgulandı. Ayrıca hükümetten kurucu meclis için uygun olan en yakın tarihin ilan edilmesi talebinde bulunuldu.

Toplantının ardından **5 Ekim** tarihinde basın açıklaması yapan

NKP(Maoist), meclis cumhuriyeti ilan eder ve kurucu meclis seçimleri için gerekli değişiklikleri yapmaya karar verirse NKP(Maoist) ve 6 partinin barış sürecindeki ittifakını sürdürülebilmek açısından belirlenen seçim tarihinde değişiklik yapma konusunda uzlaşabileceğini belirtti. Ancak parti, cumhuriyetin derhal ilan edilmesini ve nispi seçim sisteminin kabulünün gerçekleşmesini ve seçimlerin 22 Kasım tarihinde yapılmasını mümkün olduğunu savunduklarını da vurgulamaktadır.

9 Ekim'de açıklama yapan Prachanda yoldaş ise önerilerinde uzlaşma olmadığı takdirde ittifakın sona ereceğini bir kez daha vurgu-

ladı. Ayrıca taleplerinin kabul edilmemesi halinde **Nepal Kongresinin önderliğindeki hükümetin yerine yeni bir hükümet kuracaklarını da ilan etti.**

10 Ekim'de parlamento sekreteriyasına önerge veren NKP(Maoist), Kapilvastu'daki gerici olaylar, başkentte patlayan bombalar, kralın hükümetten izinsiz yaptığı ziyaretler ve monarşi yanlısı partilerin açık kampanyalar yapmaları nedeniyle cumhuriyetin derhal ilan edilmesi ve seçim sisteminin gözden geçirilmesi talebinde olduklarını açıkladılar. Bunun için mecliste özel bir toplantı yapılması kararı alındı.

11 Ekim tarihinde ise

Politik tutsaklarla dayanışma etkinliği

Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Gecesi 7 Ekim 2007 tarihinde İran Halkın Fedaileri aktivistleri-Londra, Britanya İran Demokratik Anti-Emperyalist Örgütü, Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (UPOTU-DAK), Britanya Hindistanlı İşçiler Birliği, Uluslararası Filipin Göçmenler Birliği, Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (ÖTDK), Yüz Çiçek Kültür Merkezi-Londra organizasyonu ve Uluslararası Göçmenlerle Dayanışma Merkezi-Londra, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin destek vermesi ile yapıldı.

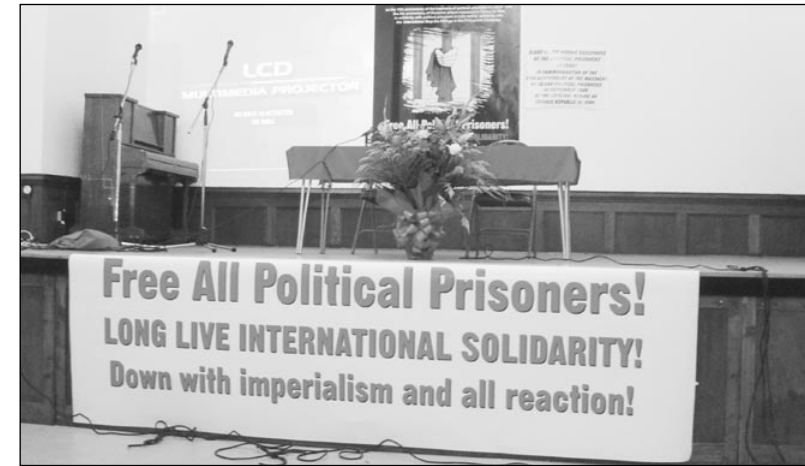
Gece ortak hazırlanan metnin okunmasıyla başladı. Metinde dünyaya halklarının mücadelesi ve hapisane direnişlerinin deneyimleri ve aynı zamanda emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı içerde ve dışarda sürdürülen direnişlerin ortaklaşılması vurgusu yapıldı.

Değişik ülkelerdeki hapisane direnişleri ve katliamları kısa kesitler şeklinde aktarıldı. İlk olarak İran'da gerçekleştirilen hapisane katliamı anlatıldı. **İran İslam Cumhuriyeti'nin** kuruluşundan

itibaren ilerilere, devrimcilere ve komünistlere karşı sistematik olarak gerçekleştirilen imha ve işkence anlatıldı. Özellikle 1988 yılı Haziran-Eylül arasında üç ay içerisinde gerçekleştirilen ve 18.000 politik tutsağın katledildiği ve hala hapisanelerde işkence, kötü muamele ve idam gibi cezalarla politik tutsakların katledildiği, bu yıl son dokuz ay içerisinde farklı bahanelerle 130 kişinin idam edildiği vurgulandı.

İkinci olarak **Türkiye'de** gerçekleştirilen hapisane katliamları ve direnişleri anlatıldı. Faşist devletin kuruluşundan bu yana hapisane politikasının hep aynı olduğu, fakat özellikle de 1980 Askeri Faşist Darbesi'yle birlikte hapisanelerdeki politik tutsaklara yönelik baskı, sindirme, yoketme politikalarının katmerleşerek devam ettiği, **Diyarbakır, Ulucanlar, Buca, 19 Aralık** katliamları ve F Tipi Hapisane saldırısı ile politik tutsaklara karşı saldırıların devam ettiği belirtildi.

Üçüncü olarak **Hindistan'daki** hapisane tarihi kısaca anlatıldı.

1970'lerin başlarında Naksalbari ayaklanmasıyla birlikte yüzlerce devrimci, ilerici insanın gözaltına alındığı, işkenceye uğradığı ve bu dönemde yüzlercesinin de Hint devleti tarafından katledildiği anlatıldı.

Son olarak Filipinler'de gerçekleştirilen hapisane katliamları anlatıldı. Özellikle de 1970'lerde Markos hükümeti döneminde binlerce insanın gözaltına alındığı, işkenceye maruz kaldığı, onlarcasının katledildiği fakat Filipinli devrimcilerin hücrelerdeki direnişlerinin devrimci mücadeleye esin kaynağı olduğu an-

NKP(Maoist)'in öncülüğünde toplanan kitle örgütleri **Yuvarlak Masa Toplantısı'nı** gerçekleştirdiler. 225 delegenin katıldığı toplantıda federal cumhuriyet ve seçimlerin her sınıf ve tabaka açısından önemli üzerine tartışmalar gerçekleştirildi.

13 Ekim tarihinde NKP(Maoist) ile yurtdışında yaşayan Nepal diasporasını temsil eden **NRN** örgütü ortak bir açıklama yaparak yurtdışındaki Nepalilerin kurucu meclis seçimleri için güçlü adımlar atacaklarını, Nepal'in ulusal kalkınması için ellerinden geleni yapacaklarını ve artık Nepalilerin emeklerini yurtdışında daha fazla çalışmasını istemediklerini vurguladı.

Nepal'deki gelişmeler üzerine açıklama yapan ABD ve Hindistan yetkilileri ise hükümeti Maoistlerin karşısında zayıf kalmakla suçladılar ve ülkeyle ilgili tüm önemli kararların kurucu meclis seçimlerinin ardından karar altına alınmasını istediklerini belirttiler.

Nepal'deki devrim mücadelesi tüm sıcaklığı ve karmaşıklığı ile yoluna devam ediyor. Halkın katılımı, inisiyatif ve desteği ile devrime önderlik eden NKP(Maoist) çeşitli taktiklerle emperyalistleri ve yerli uşaklarını ülkeden kovarak demokratik halk iktidarı için çalışmalarını sürdürüyorlar.

Almanya

Alman Demiryolu (DBB) çalışanları, uzunca süredir ücret artışı talebiyle gerçekleştirdikleri eylemlerin en sonuncusunu geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdi. Üç saat süreyle yapılan eylem tren seferlerinin büyük ölçüde aksamasına yol açarken, eylemin sabah saatlerinde gerçekleşmesi bazı tepkileri de getirdi.

Berlin, Münih, Hamburg, Duisburg gibi kentlerin yanı sıra, birçok kentin tren garında gerçekleşen eylem, bu kentler üzerinden seyahat eden yolcuların seyahatlerinde aksamalara neden oldu. **Alman Demiryolları Makinistleri Sendikası (GDL)** ise, bu grevin uyarı niteliğinde olduğunu, seslerini duyurmak istediklerini ve bunda da büyük ölçüde başarılı olduklarını belirterek, bundan böyle de, talepleri kabul edilinceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini açıkladı.

Mısır

Mısır'da son aylarda yedi muhalif gazetecinin tutuklanması üzerine harekete geçen muhalif gazeteler, aldıkları ortak karar doğrultusunda, 7 Ekim'de gazete çıkarmadılar.

Eylem, hükümetin muhalif basına yönelik tutumunu eleştirmek için gerçekleştirildi. İktidar partisine hakaret ve bir bakanın sözlerini yanlış aktarma gibi gerekçelerle suçlanan gazetecilere yargılanmaları süresince temiz hakkı dahi verilmemesi ise, baskıların giderek artacağına işaret ediyor.

İngiltere

Ücret artışı için ve de 40 bin kişinin işinden olması anlamına gelecek olan, **Kraliyet Postasını "Modernleştirme"** planlarına karşı eylem geçen postacılar, 48 saatlik grev yaptılar. İngiltere ve Kuzey İrlanda'da gerçekleşen ve 130 bin postacının katıldığı grev, Ekim ayı içerisinde iki kez yapıldı.

Nikaragua

Nikaragua hükümetinin ABD ile yapmaya çalıştığı "**Serbest Bölge Anlaşması**", Nikaragualı emekçiler tarafından tepkiyle karşılanmaya devam ediyor. Bu tepkilerin sonucunda ve aynı zamanda antilesele ise, geçtiğimiz günlerde gerçekleşti. 150 bin kişinin katıldığı ve emekçi halkın çeşitli kesimlerinin yer aldığı örgütlenmelerin yanı sıra, emek örgütlerinin öğretim görevlisi, profesör gibi aydınların da yer aldığı eylemde yoğun olarak "**Ülkemiz satılık değildir**" sloganı haykırıldı.

Evrensel Bakış

"IV. Dünya Savaşı"

ABD, hazırlıklarını 11 Eylül'den çok önce başlatmış olduğu Afganistan işgaline 7 Ekim 2001'de gerçekleştirilen hava saldırıları ile başladı. İlk saldırıların üzerinden çok zaman geçmeden NATO bu saldırılara dahil oldu. Afganistan işgali, Akdeniz'in doğusundan, Çin sınırlarına kadar uzanan bölgeye yayılmaya çalışılan, işgal savaşlarının da başlangıcı olmuştur.

Şu sıralar Irak başta olmak üzere, Lübnan, İsrail işgali altındaki Filistin bölgeleri, Afganistan'la sınır olan Pakistan, şiddetli giderek artan çatışmalara sahne olmaktadır. İran'a saldırı planları ise henüz gündemden düşmüş değil. Bu yönlü hazırlıklar da olanca hızıyla sürüyor.

Ancak emperyalist patentli bu çatışmalar Ortadoğu ile sınırlı değil. Somali, Sudan gibi Afrika ülkeleri de, emperyalistlerin son yıllardaki saldırıların politikalarından etkilenen daha fazla etkilenecek, yine onların kişikirttiği çatışmalarla yüz yü-

zeler.

ABD, sadece Irak'ta bir milyondan fazla Iraklı'nın yaşamına mal olan emperyalist saldırılarına, "**Terörle Mücadele**" olarak adlandırmaya devam ediyor. Oysa yeni-muhafazakâr stratejistler daha bu konsept ortaya atılmadan önce, içinden geçilen süreci "**IV. Dünya Savaşı**" olarak nitelendirmeydiler. Neden IV. sorusuna gelince: Onlara göre III. Dünya Savaşı, SB'ne karşı verilen "Soğuk Savaş"tı ve bu savaş kazanılmıştı. Yeni muhafazakârlar aynı zamanda sponsorluklarını yapan silah endüstrisine, bu savaşın diğer savaşlardan çok daha uzun yıllar süreceği sözünü vermişlerdi.

Gerçekten de, onların tanımlamasıyla "IV. Dünya Savaşı" daha şimdiden 2. Paylaşım Savaşı'nın süresini geçmiş durumda. Ve ne zaman biteceğini kestirmek çok zor. Örneğin, İngiliz bir komutan Afganistan'da en az on yıl kadar daha kalacağını

söylemekte. Büyük olasılıkla ABD-Ordusu da böyle düşünmekte. Çünkü Afganistan'ın, olası bir İran saldırısında işgalin arka bahçesi işlevi görmeye öngörülmekte. Almanya'nın buradaki askerlerinin görev süresini 1 yıl daha uzatma çabalarının altında yatan neden de aslında muhafazakârların "IV. Dünya Savaşı"na tam katılım sağlamaktır.

AB'nin en büyük emperyalist güçlerinden biri konumunda olan Almanya (diğer emperyalist güçler gibi), sadece Ortadoğu işgallerinde değil, dünyanın diğer bölgelerinde yaşanan halk düşmanı gelişmelerde de ciddi bir rol oynamaktadır. Bugün askeri olarak da oynamaya çalıştığı bu rolü ise, birçok ülkedeki faşist cunta ve/veya diktatörlükleri, bunlarla ilişkilere ambargo konulduğu dönemlerde bile, gizli-açık yollarla, fiili destekleyerek oynamıştır/oyunmaktadır.

Bu ülkelerden biri ise, son günlerde büyük bir ayaklanmayla sarsılan, ancak faşist cuntanın gerçekleştirdiği katliamlar ve tutuklamalarla yine sessizliğe (en azından şimdilik) bürünmüş olan **Myanmar**, diğer adıyla da **Burma**.

Burma'da katliamların yaşandığı günlerde Almanya'nın Londra Büyükelçiliği

önünde eylemler vardı. Avrupa ve Almanyalı Burma gruplarının öncülüğünde örgütlenen bu eylemlerin nedeni, AB'nin Burma hükümetine koymaya çalıştığı yaptırımlara Almanya'nın engel olmasını engellemektir. Çünkü Burma'da 1962'de gerçekleştirilen faşist darbeden sonra birçok ülke Burma ile ilişkilerini keserken, ilk ekonomik ilişki geliştiren ülke Almanya olmuştur.

Dönemin Almanya Cumhurbaşkanı **Weizsacker**, burayı ziyaret eden ilk yabancı devlet adamıydı. Faşist generallerle sadece siyasi değil, aynı zamanda aile ilişkileri de geliştirmiş, hatta cuntanın başı Ne Win kendisine Almanya/Geisenheim'da, Burma mimarisine uygun bir ev inşa ettirmişti.

Gerçi Almanya'nın Burma ile olan ilişkileri çok daha eskiler. 1953 yılına dayanıyordu. Alman devletine ait **Fritz Weber** firması daha bu yıllardan itibaren Burma'da faaliyet sürdürmeye başlamıştı. Aynı firma cunta yılları boyunca burada bir dizi faaliyetler gerçekleştirdi. Bu faaliyetlerin başında ise, daha 1957 yılında yarı gizli olarak başlanan, silah üretimi geliyordu.

Fritz Werner, silah üreticisi Heckler & Koch'un da desteğiyle, Rangun'da yoğun

latıldı. Son olarak Filipinler'de gerçekleştirilen katliamlara değinildi ve "teröre karşı savaş" adı altında 900 kişinin katledildiği hatırlatıldı.

Gece, aynı zamanda farklı ülkelerden kültürel etkinliklerin de sunulduğu bir platform şeklinde idi. Müzik, şiir, tiyatro dalında kültürel sunumlar yapıldı, farklı dillerden de olsa aynı duygular paylaşıldı.

Gece, emperyalizmin ve her türden gericiliğin kınandığı, politik tutsakların direnişlerinin selamlanacağı ve enternasyonal birliğin güçlendirilmesi temennisiyle sona erdi. (**Londra İşçi-Köylü Okurları**)

list işgal vb. saldırıların kapsamını da Asya'ya doğru genişletmek.

İçinden geçilen sürek her ne kadar "IV. Dünya Savaşı" olarak tanımlanmasa da, giderek tüm dünyaya yayılan çatışmaların varlığı somut bir gerçektir. Emperyalizmin krizinin giderek derinleşme eğilimi gösterdiği 2000'li yılların başından itibaren artan işgal saldırıları, özellikle de bölgemizi giderek daha büyük bir ateş topuna çevirmeye sürdürmekte. Ülkemiz uşak egemenlerinin ise, bölgeye dönük BOP olarak adlandırılan projeye giderek daha fazla dahil olması da ayrı bir gerçeklik olmaktadır.

Tüm bu gelişmelere karşın, halklar gerek işgallere gerekse işçi-emekçi yığınları yoksullaştıran sosyal yıkım saldırılarına karşı ayağa dikilme çabalarının büyütülmesinde. Dünyanın dört bir yanında birbirini ardına gerçekleştiren grevler, işgal bölgelerinde giderek büyüyen, Irak direnişi örneğindeki gibi, ittifaklarını genişleten direnişler, halklara umut olmayı sürdürüyor. Şu süreçte çaba harcama gerekirken en önemli görev, halkların bu çeşitli direnişlerini devrimci bir rotaya sokmaktır. Bu görev ise uluslararası alandaki devrimci ve komünistlere düşmektedir!

“Beyaz adamın birçok değişiklikler getirdiği yalan değil. Ne var ki onun uygarlığının iyi boyanmış ve çekici görünüşlü ürünleri, hastalık yapıcı ve öldürücü. İnsanları sakatlamak, soymak ve yoksullaştırmak uygarlığın bir bölümü ise, gelişme bunun neresinde? Ben derim ki, ilkel çadırının içinde, toprağın üstüne oturup yaşamı ve yaşamının anlamını düşünen, yeryüzündeki bütün yaratıkların birbirleriyle hısım olduklarını kabul eden ve kendisinin evrenle bir bütünlük halinde bulunduğunu algılayan bir kişi, öz benliğine gerçek uygarlığın katkısız cevherini aşılamış olur!”

Amerika kıtaları yerlileri bundan 500 yıl kadar önce binlerce yıldır yaşadıkları topraklarda korkunç bir soykırıma maruz kaldılar. Kolomb ile birlikte kıtaya ayak basan sömürgeci Batı tarafından kapitalizmin eşliğindeki “batı tarihine” dahil edilmişler, “küreselleştirilmişlerdi.” Batı “uygarlığı” tarafından keşfedilmenin bedeli ağır olmuştur: Tüm varlıklarıyla yok oluş... **Bu kanlı bir keşifti.**

12 Ekim 1492’de Kolomb yönetiminde Santa Maria, Pinta ve Nina adlı üç gemi 90 kişilik mürettebatla yola çıktık-tan 70 gün sonra, “kaşiflerin” ilk ulaştıkları kara parçası Karayipler Denizi’ndeki **Antil Adaları**’ndan biridir. Karayı ilk görene yaşamı boyunca yılda 10 bin İspanyol altın lirası vaat edilmiştir. Karayı uzaktan ilk seçen **Trianalı Rodrigo** adlı bir tayfa olur. Ama Rodrigo bu parayı hiçbir zaman alamaz; çünkü Amiral Kolomb bir gece önce kara yönünde ışıklar fark ettiğini, dolayısıyla karayı ilk görenin kendisi olduğunu iddia edecektir.

Kolomb ve adamları daha ayak basmadan uzaktan gördükleri kara parçasına adını verirler: **San Salvador**. Ve karaya iner inmez de bu topraklara **Kastilya Katolik Krallığı** adına el koyarlar. Kolomb Hint adalarına ulaştıklarını sandığı için **“Indian”** (Hintli) dediği ada yerlileriyle karşılaşmalarını ve ilk izlenimlerini seyir defterinde şöyle anlatıyor:

“Bize... *Papağanlar, pamuk kozaları, mızraklar ve daha birçok şey getirip bunlara cam boncuklar ve çingiraklarla değiş tokuş ettiler. Sahip oldukları her şeyi değiştirmeye hazırlar... Gelişmiş ve sağlıklı vücutları var... Silahsızlar ve silahlı tanınıyorlar. Onlara bir kılıç gösterdiğimde keskin kenarından acemice tutup kendilerini kestiler. De-*

miri kullanmıyorlar. Mızraklarını kamıştan yapıyorlar... Bunlardan iyi köleler olabilir. Elli kişiyle bunların hepsine boyun eğdirebilir, istediklerimizi yaptırabiliriz.”

Ada yerlileri Kolomb için, kolaylıkla boyun eğdirilebilecek, her istenilenin yaptırılacağı, iyi kölelerden başka bir şey değildir. Ama aslında O’nun zihnini meşgul başka bir şeydir. İlk yaptığı yolculuğunu anlattığı seyir defterinin, karaya ayak bastıktan sonraki iki haftayı içeren kısmında tam 75 kez aynı sözcük tekrarlanır: **Altın**.

Darağaçlarını meşrulaştıran haçlar

Antil adalarının halkı, Arawak yerlileridir. Batılılar topraklarına ulaştığında, yarı yerleşik bir yaşam sürmekteydiler. Avcılık-toplayıcılık yanında ilkel bir tarım yapmakta; mısır, yerelması ve tapyoka yetiştirmektedirler. İş hayvanları yoktur, demiri tanımiyorlar; ama yün eğirmeyi, dokumacılığı ve altını işlemeyi geliştirmişlerdir. Zengin topraklarına göz koyulan bu halk üzerinde türlü politikalar uygulanmıştır. Bunlardan biri de onları Hıristiyanlaştırmaktır.

Kolomb Kastilya Katolik Krallığı adına el koyduğu Antil Adaları’nın dört bir yanına haçlar dikmiştir. Ama aynı zamanda 1500 yılına dek 340 tane darağacı inşa ettirmiştir.

Haçlar ve darağaçları... İşte bu iki araç Amerika kıtalarının tümünden ele geçirilşi boyunca birbirinden ayrılmamıştır. Keşif boyunca haçlar yerlilerin sallandırıldıkları darağaçlarını meşrulaştıran bir rol oynamıştır.

Batılı sömürgeciler, uyguladıkları zulmü ideolojik kılıflara büdündürerek yap-

Kanlı Keşif

tıkları hizmet olarak görmeye ve göstermeye, Amerika kıtalarını işgallerinden itibaren başlamışlardır. Tanrınamaz putperestlere Hıristiyanlığı aşılamak **“hizmeti”** yanında, onlara **“uygarlığın her türlü nimetini”** de götürdükleri iddiasındadırlar. Tarih tekerür mü ediyor acaba? Irak’a götürdükleri **“özürlük”** hizmeti masalını, bu masalın Irak halkına nasıl kan ve gözyaşı getirdiğini hepimiz gördük. Eminiz ki, Arawak yerlilerine götürdükleri **“uygarlık”** hizmeti de bundan farklı değildi.

Kolomb’un Antil Adaları’nda Arawaklara yaptıklarını, Hernando de Cortez Meksika’da Aztekler’e ve Mayalar’a, Pizarro Peru’da İnkalar’a; Portekizliler Brezilya’daki, İngiliz, Fransız ve Hollandalı koniciler de Kuzey Amerika’daki yerli topluluklarına uyguladıkları.

ABD’nin doğuşu

Kuzey Amerika kıtasında sürekliliği olan İngiliz yerleşimlerinin kurulması, 1607’de Virginia’da başlar. 200 yıl gibi bir süre içinde, Batılılar büyük göç dalgalarıyla Kuzey Amerika’ya yerleşirler. Ve işte Batı Uygarlığı’nın insanlığa karşı büyük suçlar işlemeye devam eden uzantısı, eli kanlı ABD böyle doğar.

Geniş toprakları, doğal kaynakları, zenginlikleriyle büyük olanaklar sunan Yeni Dünya’ya, yepyeni bir başlangıç

duyla gelenler, önceleri Atlantik kıyılarındaki küçük büyüklü körfezlere yerleşirler; kısa sürede 15 koloni kurulu-
r.
Topraklarını yavaş yavaş genişleten koloniciler bir süre sonra karşılarına ç-

kan Kızılderililerle çatışmak zorunda kalır. New England adını verdikleri topraklara yerleşmiş Koloniciler, yerlileri kaçırarak köleleştiren bir beyaz tüccarın Kızılderililer tarafından öldürülmesini bahane ederek savaş açarlar. Beyaz birliği yöneten Yüzbaşı **Manson**, Kızılderililerin bulunduğu köylere gece baskınları yapar. Bu baskınlarda yerlilerin bazıları kaçır, bazıları sakatlanır, kimileri karşı koymaya çalışır, bunun üzerine Manson çadırları yakma emri verir.

Bu köy baskınlarında Manson’u destekleyen Plymouth Kolonisi Valisi **William Bradford** baskını şöyle anlatır:

“Onlar böyle ateşte kızarıırken ve bu ateşi söndüren kan gölünde görmek korkunç bir manzaraydı; çürüyen cesetler ve bunlardan yayılan koku berbatı, fakat zafer tatlı bir fedakarlık gibiydi; kendilerine olağanüstü yardımlarda bulunarak bu kadar gururlu ve kibirli bir düşmanı ellerine düşüren, bu kadar çabuk bir zafer bahşeden Tanrıya bunun için şükranlarını sundular.”

ABD’nin kuruluş aşamasından sonra da kıtasal genişlemesi sürer. Amerikan yayılımı, 1800’lü yıllar boyunca Kızılderili-

madenler ve petrol buldukları, daha çorak alanlara doğru göçe zorlanır Kızılderililer. Sadece sürgün mü...

Asimilasyon çalışmaları

19 yy. sonunda ve 20. yy.’in önemli bir bölümünde ABD ve Kanada hükümetlerinin uyguladığı resmi “uygarlaştırma” politikalarının ana hedefi Kızılderili geleneklerini ve kabile yaşamını ortadan kaldırmak olmuştur. Bu “uygar” devletler tarafından asimilasyon politikaları dört noktada yürütülür. **İlki;** tarıma dönük ve mülkiyet kavramı olmayan yaşam biçimini ortadan kaldırmak, **ikincisi;** geleneksel yerli giyim tarzını ortadan kaldırmak, **üçüncüsü;** Kızılderilileri geleneksel inançlarından kopararak Hıristiyanlaştırmak ve **dördüncüsü;** onları “Batı kültürüyle” eğitimin araçlarını yaratmak.

Tüm bu asimilasyon politikaları elbette tepkiyi beraberinde getirir. Wovoka adındaki bir Kızılderili, Mesih olduğunu öne sürerek **Hayalet Dansı** adındaki bir dini yaymaya başlar. Bir isyanın tetikleyicisi olan Hayalet Dansı 1890’da **Yaralı Diz** klanıyla trajik bir şekilde son bulur. Avrupalıların tüm uygulamalarına karşı hayatta kalmayı başaramamış yerlilerse **“yeni yaşam”** biçimine ayak uydurur ve Batı artık **“vahşi”** olmaktan kurtulur.

Kolomb’un kişiliğinde Amerika kıtasına ayak basan Batı, geçmişten bu yana ezilen halklara karşı büyük suçlar işledi. Tarih sahnesine çıkan “büyük insanlar” temsil ettikleri toplumsal sınıfların öncülleri olarak boy gösterirler. Kolomb da bunlardan biridir. Ve işte bunun için Kolomb Atlantik’in bir yakasında kahraman, diğer yakasında lanetlidir.

Kültür-sanat

Kültür ve bir duruş olarak **sanat ve edebiyat** gibi onun belirli aygıtlar eşliğinde sergilenmesi sonuç olarak bir hareket meselesidir. Yani, hareketin olduğu yerde çelişkiden bahsedilemeyeceği içindir ki, kültür ve sanat gibi onun belirli aygıtlar eşliğinde sergilenmesi, ancak ve ancak toplumsal hareketliliğin yansıması olarak kendine has özellikleri taşır. **Sınıflı toplumda bunun adı, her duruşun (her kültürün) her şeyden önce bir sınıfın önderlik ettiği cephenin temsilcisi olduğudur.** Her bir cephe içinde ise, sınıfsal etkilenmelerin yarattığı katmanların temsil ettikleri çeşitli kültürel farklılıklar vardır. Farklılık ne derecede olursa olsun, nihayetinde çelişkinin ana yönünün yaşandığı sınıfın damgasını taşıyacaktır. Bu açıdan toplum, kendi içinde iki ana cepheye ayrılır; **devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar cephesi ve devrim düşmanı cephe.**

Ülkemizde, halk düşmanı ünvanını taşıyanların kendi aralarındaki başlıca çelişkiye rağmen, devletin sistematik olarak yukarıdan faşizmle yönetildiğinden kaynaklı her alanda olduğu gibi kültürel olarak da nitelikli farklılıklar taşımamaktadırlar. Keza devrim olmaksızın bunun aksini iddia etmek, sınıf mücadelesinin gelişimini kavramamak olur. Devletin kendi yapısından ötürü, göreceli de olsa kısmi düzeyde nicel farklılıklar bile bu gerçeği tersyüz edecek güce sahip değildir. Bu bağlamda halk düşmanı burjuva-feodal devlet aygıtının sergilediği duruş her zaman barbarlıkla, zalimlikle özdeşleşir. Nitekim halka kan kusturma konusunda komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tarihsel “başarıları” takvimin her gününde anlatabilecek düzeydedir.

Buna karşılık halk, belirli tarihsel kesitlerde kendiliğinden olan hareketleriyle tepkisini dile getirmiş, öfkelerini ona kan kusturan iktidara yöneltmiştir. Ancak (devrimci ve komünistlerin ön-

derlik ettiği belli dönemler dışında) bu yönelimler tutarlı bir örgütlenmeye tabi tutulmadığından dolayı, bu hareketler neticede hep kanla bastırılmıştır.

İktidarı elinde tutanla iktidarın baskısına maruz kalanın sergilediği duruşta ortak olarak belirginleşen bir olguyu görmek mümkündür. İşte bu, kültürün evrensel özelliklerinden birini açığa çıkarmaktadır: **Cesaret olgusu.** Cesaret kavramının içeriği, toplumun her bir sınıfının karakteristik yapısıyla açıklanır.

Cesareti olmayan bir gerici, gerici olur ve aynı sınıfsal nitelikle kalabilir. Öyle ki korkaklık burjuva-feodal iktidar cephesinde mevcuttur. Nitekim bu korkaklıklar onların arasında elit bir kesimi oluşturarak, onlara iktidarı korumak amacıyla saldırma cesaretini kuşandıran. Ne var ki aynı karşılıklı halk cephesi için geçerli değildir. Buradan halkın herhangi bir korkuya kapıl(a)mayacağı sonucu çıkmaz. Öyle ki 12 Eylül AFC’sı halka hak arama mücadelesine dair hala günümüzde etkisi olan derin korku (terör) saldırdığı bilinmektedir. **Korku, beyni olan her canlıya mahsustur. Ancak aynı karşılığın halk cephesi için geçerli olmamasının esas nedeni halkın kendi içinde barındırdığı devrimci dinamizmde aranmalıdır.** Nitekim bu dinamizmi bilince çıkaranlardır toplumda devrimci diye bilinenler. İşte karşılığın en uç noktada aynı şekilde geçerli olmadığı nokta tam da burasıdır. **Çünkü cesaretsizlik, öзде bir korku sorunu değil, dolaylı olarak ona dayanan, dolaysız olarak da endekslenen çalışmanın kavranmasına dayanan bir özgüven sorunudur.**

Çok yönlü karmaşık çelişkiler yumağında hareket edildiği bir süreçte, genelde devrimci kişiliği taşıyanlar, özde ise komünist devrimci kişiliği taşıyanlar, önde gelen çelişkileri çözmek için diyalektik materyalist yöntemi kul-

Devrimci kültürel vücutun temel organlarından:

Cesaret olgusu

lanarak sorunu her şeyden önce hareket halinde kavramakla yükümlüdürler. **Anlaşılmayan bir meseleyi değil çözmek, çözümü için çaba harcamak da bir o kadar anlamsızdır.** Sorunu, çelişkiyi, süreci, koşulu tahlil etmenin, onu incelemenin önemi burada yatmaktadır. Açığa çıkan tablonun pratik gerçekliği incelemeler üzerinden kavrandığı oranda meselelerin çözümü için özgüvenin yapı taşları arasında bulunan inanç olgusu belirginleşir. İnanç ile çözüm üretmenin arasındaki bağın altını **Dr. David J. Schwartz** haklı olarak şöyle çizmektedir: **“Bir şeyin imkânsız olduğuna inanırsanız, aklınız bunun neden imkânsız olduğunu ispatlamak üzere çalışmaya başlar. Ama bir şeyi yapabileceğinizin inandığınızda, gerçekten inandığınızda, aklınız onu yapmak üzere çözümler bulma konusunda size yardım etmek için çalışmaya başlar.”**

Doğruluğuna ve olması gerekliliğine inanılan mücadelenin ivme ivme gelişip güçlenmesini sağlamanın sorunlardan kaçmakla, çelişki yumağından uzaklaş-

karşısında mücadele alanını terk etmek devrimci duruş değil, burjuva beyaz bayrağı çekme duruşudur. **Negatif pozitif çevirmek için cesaret, devrimci kültürel vücutun vazgeçilmez organlarından biri olduğu için kuşanılmak zorundadır.** Aksi halde o ana kadarki devrimci, yenilgi bayrağını çekmiş olur ve halk tabakasındaki yerini “devrimci” kimlikten yoksun bir şekilde, kendini yığılma adanmışçasına alır. **“Zenginliğinizi kaybetmekle fazla bir şey kaybetmezsiniz. Şerefinizi kaybetmekle çok şey kaybedersiniz. Cesaretinizi kaybetmekle ise her şeyinizi kaybedersiniz”** diyen Goethe’ye bu anlamda bir kez daha kulak verilmelidir.

Anlaşılmalıdır ki devrimci kişilik devrimci cesareti içinde barındırmaktadır. Kültürün her alanında, dolayısıyla yaşamın her alanında devrimci idealleriyle hareket edenleri cesareti kuşanmaksızın başarıya ulaşmayı ancak hayal edebilirler. Sadece başarıyı değil, devrimci kültüre uygun davranışlarını ifade dahi edemeyecekleri açıktır. **Türkiye Devrimci Hareketi, özde ise Proletarya Partisi tarihinde birçok defa küllerinden yeniden doğmakla, yenilgiler içinde hayatı yeniden ve yeniden kurmakla ulaşılacak bir erdemi değil, sadece Partizan kültürünün pratikte ne anlama geldiğini göstermektedir.** Olması mutlaka gerekli olanı yoktan var eden, niteliği sadece araçta değil, önce ideolojide, sonra onu taşıyacak araçta arayan bir duruş sergiledi. Zindanda, dağların doruklarında, kırdan, kentte faşizme karşı doğrudan içinde yer aldığı muharebelerde yeni demokrasinin kültürel duruşunu yansıttı. Orada teslimiyet yok, teslimiyet bayrağını çekenlere tavır vardır. Orada sorunların çözümünü, sorunları görmezden gelmekte aramak yok, attığı her adımda ideolojik hesaplaşma içinde doğrunun, haklının,

MLM’nin bayrağını yukarıya çekmek vardır. Orada yığılma yok, azim vardır, kararlılık vardır, cesareti kuşananların burjuva-feodalizmin her türden saldırılarına karşısında düzene meydan okuma vardır.

Nihayetinde bu duruşun, özünde bir kültürün yansımasından başka olmadığıdır. Bu duruşun devrim perspektifiyle hareket eden herkeste; elinde silah tutan gerillada, fabrikada direnişi örgütleyen işçide, köylü örgütlenmesine yoğunlaşan rençberde, dizeler yazan şairde, seminer düzenleyen propagandistte, gazete dağıtan ajitatörde, türkü söyleyen emekçide, bilinç taşıyan eğiticide vs. görmek mümkündür. Kavrayış sorunundan ayrı ele alınamayacağından ötürüdür ki bu, devrim cephesinde, özde ise MLM kılavuzluğunda hareket eden proletaryanın önder örgütünde belirginleşen siyasal seviye düşüklüğüne koşut olarak yeniden üzerinde durulması, tartışılması ve mutlaka kavranması/kavratılması her zamankinden daha fazla gerekmektedir. Proletarya Partisi’nin son oturumunda netleştirdiği yönelimin ana noktaları bu bağlamda ele alınmalıdır.

Nedir ki bu tablo, kimi oportünistlerin ileri sürdüklerinin aksine, Partizan kültürünün sergilenmemesinin teorisi olamaz. **Nitekim bu kültür, sürecin tüm zorluklarına rağmen Partizanlarca sürdürülmektedir.** Süreç kendi içinde ne denli zorlukları barındırırsa barındırsın, Partizan geleneğiyle adlandırılan devrimci kültürün yaşatıldığını burada görmekteyiz. **Ve buradan Partizan kültürünün yeniden yaygınlaştırılması için yapılması gereken eksikliklerin üzerine, yetmezliklerin üzerine kararlılıkla ve ustaca yürümek olduğunu öğrenmek mümkündür.** Bu uğurda kuşanılan cesareti; ideolojik çarpışmanın göbeğinde uzağa değil yakına, ancak ileriye doğru adının atılacağına teminatı.

Sürecin uzaktan izleyeni değil, öznesi olalım!

Dünya ve Türkiye devrimci hareketi nezdinde yaşanan savrulmalar, ideolojilerine yeni hatlar ve politikalar çizerek hedeften kopmalar kendini gösterirken izlediği hat ve politikalar noktasında her defasında doğruluğu kanıtlanmış ve nihai hedefe Marksist-Leninist-Maoist bilimi ışığında yaptığı yönelime kilitlenmiş Proletarya Partisi 8. Konferansı'nı tüm zorluklara rağmen başarıyla gerçekleştirmiştir. Alınan kararlarla, açıklanan yönelimlerle bundan sonra atacağımız adımlarda, ilerleyeceğimiz yolda kullanacağımız araçları belirlemek, yöntemler sunmak açısından önemi büyük-tür bu yönelimin. Kısacası Konferans'ta belirlenen yönelim doğrultusunda, gerçekliğimizi kavramamız, önümüzü görmemiz kolaylaşmış ve görevlerimiz daha da netleşmiştir.

Şöyle bir bakacak olursak; yönelim içerisinde ele alınan, tartışılan ve kolektifin çözümü öncelikli sorunlar olarak gördüğü dört ana konu belirlenmiştir. Nedir bunlar?

Birincisi; Halk Savaşı stratejisi-ni geliştirmek. Bunun bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki özgülüğüyle beraber bir seyir ala-

cağı ve ilerleyeceği gerçekliğinden hareket ederek pratiğe uygulama sorunu.

İkincisi; Halk Savaşı stratejisi-nin merkezinde bulunan kitle çizgisinin geliştirilmesi. Kitleleri kazanma ve onu harekete geçirme, seferber edebilme noktasında yaşanan eksikliklerin, yetmezliklerin giderilmesi sorunu.

Üçüncüsü; Parti kültürünün-Partili duruşun geliştirilmesi, ilerletilmesi. Ve **dördüncüsü;** bütün bu sorunların aşılması, eksikliklerin giderilmesi ve önümüze koyduğumuz hedeflerin ileriye taşınması

işin devrimin ve savaşın önder kadro ve militanlarının yetiştirilmesi.

Peki bundan sonra yapılacak olanlara nasıl ve nereden başlanmalıdır? Bu sorunun yanıtı, tabii ki **öncelikle kendimizden** olmalıdır. Şimdi belirtilen ve ortaya konulan bu kararlar doğrultusunda bizim yapmamız gerekenler nedir? Teorinin bize dayattığı gerçekliği nasıl kavriyoruz? Bunu pratikte hayata nasıl geçireceğiz? Bunlar kendimize yönelmemiz, kafa yormamız gereken sorunlardır.

Proletarya Partisi'nin ilkeleri ve izlediği siyasi çizgi doğrultusunda

belirlenen bu yönelimler, somut koşulların somut tahlillerini yaparak önümüzdeki görevlerin sistemli bir şekilde uygulanması yönünde de bizlere perspektif sunmaktadır. Bulduğumuz alanlarda kolektifin bir parçası olarak bizler bir taraftan bu kararların uygulayıcısı, yönlendiricisi, yöneticisi olurken, diğer taraftan da doğru uygulanmadığını gördüğümüzde, eksik kaldığını düşündüğümüzde müdahale eden olmaliyiz. **"Nasil olsa ben sorumlu değilim", "Sorumlu olan yoldaş müdahale etmiyorsa bir bildiği vardır"** gibi çeşitli yanlış düşüncelerden kaynaklı fikirlerimizi ifadelendirmedik zamanlar olabilmektedir. Oysa ki bu bakış açısı; kendisini devrimin, kolektifin öznesi olarak görmemenin bir sonucudur. Özne olmak demek; en ufak bir yanlışlığa, eksikliğe izin vermemektir. Bu konuda saflarda örgütlüyüm diyen herkes ısrarcı, kararlı ve yaratıcı olmak gibi bir zorunlulukla karşı karşıyadır.

Kimi zaman bizlerin fark ettiğini, gördüğünü ya da vakıf olduğu konuları çeşitli nedenlerden kaynaklı aynı alanlardaki diğer yoldaşlar görmeyebilirler. Bunu niyetten

bağımsız düşündüğümüzde böyle şeylerin yaşanması kaçınılmazdır. Böyle durumlarda bizim tavrımız yaşanan sorunun, eksikliğin alan özgülündeki örgütlülüklerde ve ilgili yoldaşlarla tartışılması, çözüm üretimi yönünde olmalıdır. Artık kendi dışımızda sorun aramaktan vazgeçmeli, kolektifin ne kadar parçası olabiliyim, katkım, katacaklarım ne olabilir diye kendimize yönelmeliyiz.

Yönelim içerisinde tartışılan ve tespit edilen bu eksikliklerin, yetersizliklerin öyle hemen birden bire değişmesini beklemek de, gerçekliğimizle pek uyum göstermeyen bir şey olacaktır. Bunların değişmesi, geri olanın ilerlemesi, eskinin yenisiyle yer değiştirmesi, pasif olanın aktif hale getirilmesi bir süreç işidir. Ve bu da oldukça uzun ve zahmetli bir zamanı kapsamaktadır. Buradan hareketle değişimin, dönüşümün ağır adımlarla olması bizleri inançsızlığa düşürmemeli, umutsuzluğa sevk etmemelidir. Her ne kadar adımlarımız ağır ve sancılı olsa da doğruluğuna inandığımız müddetçe sağlam ve kararlı olacaktır. **(Bir İK okuru)**

Albay Kunanbay Lisesi'nde eylemler

Biz **Gazi Mahallesi**'ndeki Şair Albay Kunanbay Lisesi'ndeki liseli YDG'liler olarak liselilerin de sorunlarının ortak olduğunu bildiğimiz için YDG'nin bu konudaki politikalarını hayata geçirmeye başladık.

Okulumuzda **Gazi Liseli Öğrenci Birliği**'ni kurduk. İlk olarak bir toplantı aldık. Toplantıda okulumuzda bu konu ile ilgili çeşitli yazı-lamalar yapma kararı aldık ve aldığımız kararları hızla hayata geçirmeye başladık. 2. toplantımızı da 27 Eylül tarihinde yaptık. Ve bu toplantımızda okulumuzdaki sorunlardan bahsettik. 3 Ekim tarihinde GLÖB adına okul çıkışında bir eylem yaptık. Eylemde şu sloganlara yer verdik; **"Gardiyan değil öğretmen istiyoruz"**, "Şair Albay faşizme mezar olacak", **"Okulumuzda polis istemiyoruz"**, "Faşist öğretmen istemiyoruz". **(Gazi liseli YDG)**

Yeni yıl soruşturmalarıyla başladı

Bir öğretim yılına daha girerken birçok üniversitede arkadaşlarımızın maruz kaldığı gibi bizler de **"soruşturuluyoruz"** 2007 1 Mayıs'ında yasa dışı slogan attığımız iddia edilerek, önce savcılık tarafından ardından da üniversite rektörlüğü tarafından 7'si YDG'li, 13 arkadaşımızda soruşturma açıldı. 1980 Faşist Cuntası'nın çocuğu olan YÖK'ün bu şekilde hangi amaca hizmet ettiğini, üstlendiği görevi daha iyi anlamaya fırsatı bulduk. YÖK, devrimin dinamosu diye tabir edilen gençliğin özellikle üniversite gençliğinin mücadelesini bastırarak, engellemek ve yok etmek için aldığı görevi layığı ile yerine getirmektedir. Bunun bir yıldırma, korkutma, sindirme politikası olduğunu iyi biliyoruz. Yalnız unuttukları bir şey var ki, bizleri bu saldırılarla yıldırmasınlar. **(İnönü Üniversitesi YDG)**

21.30'da yenilir. Yemek yendikten sonra kadınlarımız yine işe koyulurlar. Erkekler uyur ya da başka çadırlara sohbet etmeye giderler.

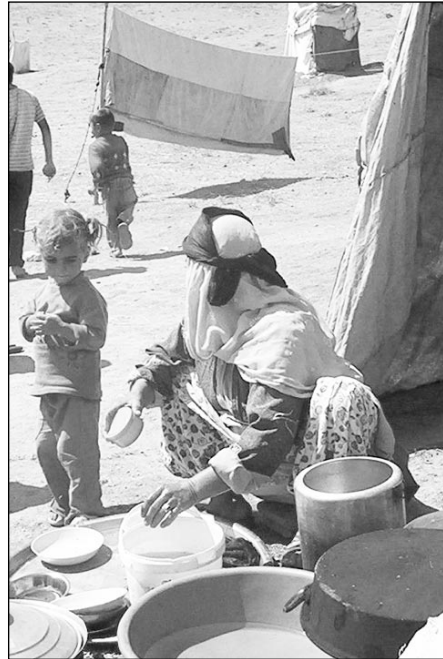
Zaten tek tesellileri o iki kelime-lik sohbetlerdir. Ama kadınlarımız sohbetlere gidemiyorlar. Çünkü onların işi kolay kolay bitmez. Sıra çamaşıra gelir. Ama hava o saatlerde çok soğuk olduğundan dolayı çamaşırları yıkama kadar elleri buz tutacak duruma gelir. Çamaşır bittikten sonra nihayet sıra uyumaya gelir. Artık saat 23.30 olmuştur. Yani sabah 6.30'da başlayan iş erkekler için 20.00'de, kadınlar içinse 23.30'da son bulur. İşte mevsimlik işçiler bir günde bu kadar eziyet çekmektedirler.

Bu durum nereye kadar sürecek? Ne zamana kadar işçiler ezilecek? Bu düzenin sonu gelecektir elbet... **(Çukurova'dan bir İK okuru)**

Yaşlıları parkta oynarken; onlar...

kilde gerçekleştiren işçi çocukları gerçekleştirmek için durmadan çalışıyorlar. Eğitim her insanın hakkıdır. Ama ülkemizde bu hak sadece parası olanlar için geçerlidir. Parası olmayan işçiler için değil. Sürekli parasız eğitimden bahsedilir. Ama bütün okullarda para isteniyor. Peki, bu çocuklar nasıl okula gidebilir ki? **Çalışmaktan başka çareleri yoktur onların.**

Mesela **tarım işçisi çocuklar...** Sabah 6.30'da kalkılır. Kahvaltı yapılır (ekmeğin bittiği zamanlarda evin kadını akşamdan mayaladığı hamuru ekmeğe yapmak için 5.00'te kalkar). Ve 7.30 olduğunda tarlaya gidilir. Akşam iş bırakma saati belirsizdir. Yani **patronun insafına** kalmıştır. Bizler

de iyi biliyoruz ki patronlarda insaf yoktur. Yani olan yine işçiye olmaktadır. Saat 20.00'ye kadar çalışıyorlar. Akşam eve geldiklerinde ise hemen su kuyruğuna girilir. Su kuyruğu diyorum çünkü herkes o saatte işten geldiği için su getirmeye gider. Bir tek çeşme olduğundan dolayı herkes önündekini beklemek zorunda kalır. Ama su kuyruğunda kimse kavgamaz. Sırası gelen bidonunu doldurup gider.

Saat sabahın 6.30'unda başlayan iş akşam devam eder. Yemek yapmak için ateş yakılır. Yemek ateşin üstündeyken sabah yıkamadıkları buluşukları yıkamaya başlarlar. Sıcak su olmadıktan dolayı buluşuklar soğuk suyla yıkanır. Yemek ancak

Teleferik Kültür ve Sanat Merkezi açıldı

Bursa Merkez Yıldırım ilçesine bağlı **Teleferik** semti, başta Tuncelililer olmak üzere **Erzincan, Artvin, Posof ve Ahıska** Türklerinin oturduğu bir bölgedir. İnşaat ve tekstil sektöründe çalışan, dar gelirli işçi kesiminin oluşturduğu semtin diğer bir özelliği de yıllardır ülkenin dört bir yanında estirilerek devlet teröründen zarar gören zorla yerinden sürülen insanların yoğun olarak yerleştiği bir yer olmasıdır. Tüm bunlar semtte devrimci mücadelenin gelişmesini de beraberinde getirmiştir. Dar yokuşlu sokaklarında fırça izlerinin kapatamadığı duvar yazıları, isyan ateşi gibi her sabah kıtlıkla tüten bacalardan yükselen sirtını dayadığı **Uludağ**'ın zirvelerini ısıtmaktadır.

Özellikle son yıllarda yeni taktiklerle sürdürülen devlet, ülkenin her tarafında işçi, köylü ve emekçilerin yaşadığı semtlerde yazıtlar ve uyuşturma politikalarını devreye koymuştur. Çok büyük paralar harcayarak işbirlikçi ağıni genişletmiş, çürümüş kültürünü halk gençliğine dayatarak adeta bir kuşatma yaratmayı başarmıştır. Maalesef bu artık kabul gören bir gerçektir. İşte Teleferik semti de bu kuşatmanın tam da ortasındadır. Uyuşturucu kullanımının 10 yaşına kadar düştüğü semtte, yeni batakliklar yaratma çabası güdenler, aldıkları kanlı paraları hak etmek için müthiş bir devletçiliğe soyunular, "bu işlerin boş olduğunu, devrimlerin bittiğini, devrimcilerin kalmadığını ve artık akıllı olmak gerek-

tiğini" dile getirenler bilmeliler ki bu işi boş düşmanca söylemleri tekrarlayıp duranların ellerine hiçbir şey geçmeyecektir.

Tüm bu yozlaştırma çalışmalarına karşı 14 Temmuz'da yapılan **"Yozlaştırma-ya ve çeteleştirmeye karşı halk şenliği"** mahalle halkını toparlamış, yozlaşma karşıtı bir kültür anlayışını ortaya koymuştur. Ve aynı zamanda bu şenlik gençliğe duyulan güveni tazelemiştir. Etkinlik sonrasında "tüm bu etkinliklerin süreklileştirilmesi, birlik ve beraberliğin sağlanması kültürel anlamda çalışmaların yapılabilmesi" için bir kurum açılması mahalle halkının talebi haline gelmiştir. Kısa bir zaman sonra başlatılan yoğun çalışmalar, mahalleyi bir kuruma kavuşturmuştur. 7 Ekim 2007 günü açılışı yapılan **Teleferik Kültür ve Sanat Merkezi** mahalle halkının tümü üzerinde olmasa da büyük bir kesimi üzerinde olumlu etkiler yaratmayı başarmıştır. Aileler tarafından gönüllü olarak yapılan yöresel yemekler, açılıştan davetilere ikram edildi. Kültür merkezinin niçin açıldığı konusunda sohbetler gerçekleştirildi. Bursa Tuncelililer Derneği Müzik Grubu'nun da kısa bir dinleti verdiği açılışa, başta Bursa Tuncelililer Derneği olmak üzere Gemlik Tuncelililer Derneği ve devrimci kurumlar da katılım sağladı. Bursa Tuncelililer Derneği Başkanı **Celal Hanbayat**'ın kısa bir konuşmayla desteklerini ifade etmesi oldukça anlamlıydı. **(Teleferik İK okurları)**

- Yeni Başlayanlar İçin Mao
- Yeni Demokratik Devrim
- ÇKP Kısa Tarih
- Başkan Mao'dan Seçme Sözler

20 YTL

- Komsol yazıları 1
- Komsol yazıları 2
- Yeni Demokrat Gençlik Konferans Belgeleri

15 YTL

Kolektif bir emeğin ürünü olarak içeriden, dışarıdan yazılan öykü denemeleri derlendi ve sizlerle buluşmak üzere bu kitap ortaya çıktı. Çok yakında Umut Yayıncılık bürolarında...

TÜYAP KİTAP FUARINDAYIZ

26. Kitap Fuarı

27 Ekim- 04 Kasım

"Tek suçumuz hür insanlar gibi konuşmak, kitaplar suç ortağımız"

Stant yeri: 3. Salon No: 511 B

UMUT YAYINCILIK

Çıkarılan Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu ile toplumsal muhalefeti kısıpaca alma yönelimini hızlıca yaşama geçiren egemenler, yasanın meyvelerini toplamaya başladı. AB süreci ile birlikte demokratikleştiği iddia edilen ülkemizde, artan işkence ve şiddet vakaları durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyor.

"Demokratik", "sivil" anayasa tartışmaları gündemi meşgul ederken yaşanan polis terörü ülkemizin ne kadar demokratikleştiğine de işaret ediyor.

AKP hükümetinin birinci döneminde ardarda çıkarılan yasalarla işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğine ipotek koymayı hedefleyen egemenler, bunları adım adım yaşama geçiriyor.

Devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever kesimlere yönelik engelleme, gözaltına alma tutuklama furyası tüm hızı ile sürüyor. Demokratik kitle örgütlerine, sendikalara, akademik-demokratik hakları için mücadele eden her kesime yönelik baskılarını artıran devlet, saldırının dozunu da giderek yükseltiyor.

Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr politikalarında geleneksel tavrını değiştirmeyen egemenler, Gündem gazetesini kapatıyor, yasalara uygun bir şekilde seçimlere girerek Meclis'te grup kuran DTP milletvekillerini tehdit ediyor. Meclis'te yaptıkları yeni düzenlemelerle milletvekillerinin yargılanmasını önünü açarak, Kürt ulusunun demokratik mücadelesine karşı kendi yasalarını bile çiğneyebileceklerini bir kez daha gösteriyorlar.

Gerillaya yönelik operasyonlara ara vermeden devam eden faşizm, gerillayı imha etmek için her türlü oyuna başvuruyor.

Çıkarılan Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu ile toplumsal muhalefeti kısıpaca alma yönelimini hızlıca yaşama geçiren egemenler, yasanın meyvelerini toplamaya başladı. AB süreci ile birlikte demokratikleştiği iddia edilen ülkemizde, artan işkence ve şiddet vakaları durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyor. Yasanın çıkması ile birlikte sokaktaki insana yönelen, sınırsız bir keyfiyette hareket eden polis, topluma korku salmaya çalışıyor.

Polis şiddetine, baskısına maruz kalmamız için demokrat, ilerici, yurtsever olmanız herhangi bir eyleme katılmanız veya muhalif düşünceler taşımamız gerekiyor. Seyyar satıcı, esnaf, avukat veya şirket sahibi olarak da polisin vahşetine maruz kalabilirsiniz!

Polis iş başında!

İsteddiği zaman herhangi bir yasal dayanağı olmadan arama yapabilen, "şüpheli" gördüklerini gözaltına alarak sorgulayan ve savcı gibi karar veren polis, sokaklarda dehşet saçıyor. Yasanın geçmesinin üzerinden 4 ay gibi bir süre geçmesine rağmen şu ana kadar 3 kişi polis işkencesi sonucu yaşamını yitirdi.

Bunlardan ilki Ümraniye'de hırsızlık suçundan gözaltına alınan ve Adliye'ye çıkarıldığında yürüyemeyecek halde olan Mustafa Kükçe idi. Hapishane-

7 Ekim günü Yenibosna'da Yürüyüş dergisi dağıtımı yapan Bahçelievler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çalışanı Ferhat Gerçek polis tarafından kurşunlandı.

Dergi dağıtımı yapan gruba yaklaşan polis "hepinizi öldüreceğiz" şeklinde bağırdıktan sonra, hedef gözeterek ateş açtı. Sırtından vurulan Ferhat Gerçek'e yardım etmek isteyen arkadaşlarına da saldıran polis, mahallede terör estirdi. Mahalle halkının ambulans çağırarak Ferhat Gerçek'i hastaneye kaldırmak istemesine tahammül edemeyen polis, mahalleyi ablukaya alarak araç geçişini engelledi.

Polise kanun,

halka kurşun

ye gönderildikten sonra "hastalanarak öldü" raporu tutulan Kükçe, karakolda gördüğü ağır işkencelere daha fazla dayanamadı.

Kükçe'yi 1 ay önce gerçekleşen Festus Okey'in katledilmesi izledi. Nijerya uyruklu Festus Okey, adeta bir işkence merkezi haline gelen Beyoğlu Polis Karakolu'nda katledildi. Okey'den tam 29 gün sonra bu kez Kumkapı'daki "misafirhanede" Polonyalı Daruisz Witek'in "intihar" ettiği haberi bu kez polis tarafında kamuoyuna duyuruldu. Kadıköy'de bir olaya karıştığı gerekçesi ile gözaltına alınan, daha sonra ise serbest bırakılmasına rağmen sınır dışı edilmesine karar verilen Witek polisler tarafından "misafirhaneye" götürüldü. Ancak Witek oradayken İHD'yi arayarak göre Witek şiddetli bir şekilde işkenceye maruz kalmıştı. 24 saat kameralarla kontrol edilen bir odada Witek kendini astı ve bunu hiç kimsenin göremedi! Polisler kameraların iftardan dolayı 3.5 saat kontrol edemediğini iddia etti

Polis Salahiyetleri Kanunu yasalaştıktan sonra, Beyoğlu

Karakolu'nda bugüne kadar 40'a yakın işkence ve kötü muamele uygulaması yaşandı. Polisin "vazifeleri" bunlarla sınırlı değil. 10 Ağustos'ta Mehmet Nezir Çirik, Taksim Polis Merkezi'ne dövülüp Dolapdere'de yola atıldı. Çirik'in patlayan dalağı alındı. 29 Temmuz günü Avukat Muammer Öz, ailesiyle Moda'da otururken, kimlik soran bir polisle tartışınca dövüldü, burnu kırıldı. 26 Temmuz tarihinde gazeteci Sinan Tekpetek zorla sokulduğu polis aracında polisler tarafından dövüldü, hareket halindeki araçtan atıldı. Taksim Polis Merkezi'nde dövülen işadama Sezai Yakar'ın burnu ve eli kırıldı. 5 Haziran günün Travesti Esmeyar, Tarlaşağındaki evine dönerken, Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü önünde bekleyen polislerce "buradan geçmek yasak" denilerek dövüldü. Taksici Engin Topal, gaspçılardan kaçıp sığındığı polisi, "yardım etmedi" diye 155'e şikayet edince cop ve tekmelerle dövüldü. Ali Bakça, "Polisin itibarı bozulmasın, uluorta dövmeyin" deyince o da dayaktan nasibini aldı. İktideli 7. Sokak'ta Selçuk isimli bir genç polisin "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle bacağından vuruldu. Görgü tanıkları, "hırsız" olduğu iddia edilen gencin polis tarafından yakın

mesafeden ateş açılarak vurulduğunu belirtti. Ambulans yerine polis otosuna bindirilen gencin, nereye götürüldüğü ise bilinmiyor.

İzmir Yamanlar Mahallesi'nde 29 Eylül'de Yamanlar Polis Karakolu'nda görevli polisler, kendi evlerinin önünde oturan 17 ve 16 yaşındaki iki gence hiçbir neden yokken kimlik kontrolü yapma bahanesi ile saldırdı. Buna tepki gösteren mahalle halkına da biber gazı ve panzerlerle saldıran polis, olayın ardından kimlik istedikleri gencin evine baskın düzenledi. 16 yaşındaki genç tutuklandı.

Dersim'de iyi çocuklar iş başında!

Dersim'in birçok ilçesinde gerçekleşen halka yönelik infazlar, Ovacık'ta Yeşilyazı köyünde devam etti. 9 Eylül günü köy içinde bulunan askeri karakol tarafından yapılan silahlı tarama gece 02.00'de başlayarak sabaha kadar sürdü.

Bunun üzerinden bir ay bile geçmeden bu kez Hozat ilçesine bağlı Boydağ köyünde odun toplamaya giden Bülent Karataş ve Rıza Çiçek askerler tarafından tarandı. Olay, Genelkurmay Başkanlığı ve Valilik tarafından "çıkan çatışmada biri

ölüm olmak üzere 2 terörist ele geçirildi" şeklinde yansıtıldı. Bülent Karataş katledilirken, ağır yaralanan Rıza Çiçek, Elazığ Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Yaşananların infaz olduğunun ortaya çıkması üzerine askerlerin "dur ihtarına" uymadıkları söylendi. Ancak hastaneye kaldırılan Rıza Çiçek'in anlatımları devletin katliam amaçlı köylüleri durdurduğunu gösteriyor.

Rıza Çiçek'in abisi Cemal Çiçek ve katledilen Bülent Karataş'ın kız kardeşi ile yaptığımız görüşmede Özel Tim'in vahşetine tanık olduk. Cemal Çiçek'in anlatımlarına göre; Çiçek ve Karataş odun toplamaya gittikleri Boydağ köyünde askerlerle karşılaşılıyor. Tim komutanı telsizle konuştuktan sonra Karataş'ı ayırarak bir köşeye alıyor, ardından bağırma sesleri duyuluyor ve Karataş kurşunlanıyor. Tim komutanı Rıza Çiçek'in göğsüne iki eli atış ettikten sonra "bayram günü iki insan öldürdüm, helikopter gönderin" diyerek Rıza Çiçek'i hastaneye kaldırıyor.

Bülent Karataş'ın kız kardeşi Özel Tim'in abisini sürekli takip ettiğini telefon açarak tehdit ettiğini, evinin karşısında panzer bekletildiğini de aktarıyor. Bundan birkaç yıl önce 3 ay hapis hanesinde kalan Karataş, açılan davaların tümünden beraat etmiş. Aile, olayın peşini bırakmayacaklarını ve hukuki süreci takip edeceklerini de dile getiriyor.

Cemal Çiçek, kardeşinin hastanede iken sorgulandığını, bir ifade imzalatılmak istendiğini ancak Rıza Çiçek'in bunu imzalamadığını bunun üzerine hazırlanan sahte bir tutanak ile "örgüt üyesi" olduğu iddiası ile tutulan Karataş'ın sevki edilmediği dile getirdi. Kardeşinin kimsenin gördüğünü söylemediğini, başında askerlerin beklediğini aktaran Cemal Çiçek, olayın açık bir infaz olduğunu söylüyor.

Çiçek ve Karataş'ın kurşunlanmasını protesto etmek için Taksim'de yapılacak istenen eyleme polis saldırdı! 11 kişi gözaltına alındı.

Yaşanan tüm bu yargısız infazlar halkta korku yaratırken demokratik kitle örgütlerinin gelişmelerle ilgili yaptıkları girişimler sonuçsuz kaldı.

Ankara'da bildiri dağıtmak isteyen ESP'lilere saldıran polis ardından ESP'yi basarak içerdeki herkesi gözaltına aldı. 5 kişi tutuklandı.

İzmir'de Devrimci Hareket dergisi okurları örgüt operasyonu denilerek gözaltına alındı.

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde mahalle halkını taciz eden iki sivil polisin cezalandırılmasının ardından 2 bin polis gece 1.30'da operasyona başlayarak top-

lam 30 kişiyi gözaltına aldı.

Bahçelievler Yenibosna'da Yürüyüş dergisi dağıtımı yapan 16 yaşındaki Ferhat Gerçek isimli genç polis tarafından kurşunlandı. Dergi dağıtımı yapan gruba ateş açan polisler buna tepki gösteren halka da kurşun yağdırdı.

Hak ihlallerine karşı mücadeleyi yükselt!

Hazırlanan yeni Anayasa taslağı ile birlikte uluslararası sermayenin ülkemizde daha rahat hareket etmesini, özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın önu daha boyutlu bir şekilde açılıyor. Tüm bunlara karşı duran muhalif kesimlere yönelik devlet terörü de tanık olduğumuz üzere ırmanışa geçiyor. Egemenlerin isteği doğrultusunda AKP hükümeti eylemlerle çıkarılan ve uygulamaya sokulması ile birlikte milyonlarca insanın yaşamını derinden etkileyecek olan bu yasalarla karşı mücadelenin önu şimdiden kışkırtılmaya başlandı. Terörle Mücadele (Toplumla Mücadele) Yasası ile birlikte toplumun tüm kesimlerini hedefleyen bu saldırı dalgası emperyalistlerin Ortadoğu'daki ihtiyaçları doğrultusunda şekilleniyor. Giderek keskinleşen sınıf çelişkileri egemenleri daha fazla "önlem" almaya saldırganlaşmaya itiyor.

Ancak tüm bunlara rağmen işçi sınıfı ve ezilen milyonlar yoksulluk ve sömürüye karşı tepkisiz kalmıyor/kalmayacak. Yakin bir zamanda evleri yıkılmak istenen Tuzla Şifa Mahallesi halkının evlerini yıkmak isteyen işgalcilere karşı direnişi, Tuzla Tersanelerinde iş kazalarına karşı işçi sınıfının eylemleri de bize bu konuda bir ipucu veriyor.

Emekçiler, evlerini yıkan, iş güvencesini yok sayan, eğitim ve sağlık hakkını gasp eden yasalara, sefalet ücretine ve insanlık dışı çalışma koşullarına, polise verilen yetkilerle birlikte yaşanan hak gasplarına karşı seslerini yükseltiyor. Toplumun en örgütlü kesimi olan ilerici, demokrat, yurtseverlerin bu süreci doğru bir şekilde okuyarak tüm bu saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor.

Geniş işçi ve emekçi kesimleri ile birlikte hak ihlallerine, uygulanan yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek acil bir görev olarak önümüzde duruyor. Bunun için hak ihlallerine maruz kalan kesimlerle birleşik bir duruş sergilemek önem kazanıyor.

ESP Ankara Bürosu'na Baskın

5 Ekim 2007 tarihinde Yüksel Caddesi'nde Atılım gazetesi satışı yapan ve Ekim'de yapılacak olan mahkemenin içeriğine yönelik bildiri dağıtan ESP ve SGD faaliyetçilerine keyfi bir biçimde saldıran polis, 5 kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Aynı anda ESP bürosu TMSH polisleri tarafından basılarak dağıtılırken Gülcan Taşkıran ve Elif Kadılar gözaltına alındı. Saldırıları 6 Ekim günü ESP, Partizan, DTP, SDP, EMEP, Halkevleri, PSAKD, İHD, Ankara 78'liler Derneği, SGD, EKD, DHP ve Aİnteri Yüksel Caddesi'nde protesto etti. Açıklamayı yapan Mehmet Ali Tosun "İktidar karşısında ezilenlerin meşru savunma ve demokrasi mücadelesinin her zaman arkasında olmak ve olmaya devam edeceğimizi buradan bir kez daha haykırıyoruz. Gözaltına alınan ESP, SGD ve EKD'li arkadaşlarımızın bir an önce serbest bırakılmasını istiyor, yaşanan keyfi gözaltı terörünün bir an önce son bulmasını istiyoruz" dedi. (Ankara)

Polis terörü devam ediyor!

Gerçek'i vuranlar tutuklansın, polis terörüne son" yazılı pankart açan kitle buradan Gerçek'in vurulduğu yere kadar "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganı eşliğinde yürüdü. Polis terörü basın açıklaması sırasında devam etti. Polis, açıklama yapmak isteyen dernek üyelerine engel olmak istedi, ancak tartışma sonucunda açıklama, Gerçek'in vurulduğu yerde yapıldı.

* 9 Ekim günü Taksim Tramvay Duragında Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

* Polis vahşeti aynı gün aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci ve demokratik kurumların ortak örgütlediği bir eylem ile saat 19.00'da Tramvay duragında protesto edildi.

1 Mayıs Mahallesi'nde polis terörü

9 Ekim günü sabaha karşı binlerce ç-

vik kuvvet polisi ile mahalleyi ablukaya alan kolluk güçleri, 20 kadar evi basarak, 12 kişiyi gözaltına aldı.

Sabahın erken saatlerine kadar süren ev baskınlarının gerekçesi ise, bir akşam

önce mahalle halkını taciz eden iki sivil polisin mahalledeki devrimci, anti-faşist gençler tarafından cezalandırılması olarak gösterildi. Polislerin yaralandığını ve kimliklerine ve silahlarına el konulduğunu iddia eden kolluk güçleri tüm mahallede saatlerce terör estirdi.

Bu baskın ve ardından yaşanan tutuklama terörü aynı akşam 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. 1 Mayıs Mahallesi Güzeleştirme Derneği, PSAKD Ümraniye Şubesi, ESP, Partizan, HÖC, DHP ve Köz tarafından yapılan açıklamada, mahallede devam eden polis terörünün son bulması istendi.

Açıklamanın sonunda, 1 Mayıs halkına dayanışma ve polis terörüne karşı mücadelede çağrısında bulunuldu ve "Katil polis 1 Mayıs'tan defol!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" ve "Tutuklanırlar serbest bırakılsın" sloganları atıldı.